

MY A NAŠI PŘÁTELÉ

Sborník textů, obrazů i fotografií

2005 - 2008

Sestavil Hony Šafra

Petra Zlá: Dřevohostické linie

Tento sborník vznikl jako obrana proti neúprosnému času. Není dobré, aby bylo zapomenuto vše, co sdružení AMART dělalo, o čem usilovalo, jak bavilo sebe i druhé. Nebylo by dobré, aby bylo zapomenuto to, co se podařilo, a neměli by být zapomenuti ani ti, co tomu všemu pomáhali.

Kdo ví, možná někdy v blízké či daleké budoucnosti bude tento sborník někoho inspirovat k další podobné činnosti. To by byla asi nejkrásnější odměna pro všechny, o nichž se zde píše.

Tato publikace je složena z autentických textů, sepsaných při různých příležitostech, z fotografií pořízených při akcích AMART, z obrazů členů sdružení AMART a jejich hostů. Za případná doplnění ze strany čtenářů, uživatelů a pamětníků mohou příští vydání či pokračování jen zkvalitnit a zaslouží si poděkování předem.

Profily malířů doplnil občas nevhodným průvodním slovem Hony Šafra, většinou v podobě, v jaké je uvedlo Radio NARUBY 2 - Vysílač Zámecká věž Dřevohostice.

Editor:	Hony Šafa, občasný východočeský návštěvník akcí AMART
Vydavatel:	HONYZDAT, samizdatové vydavatelství pro vlastní potřebu (jen autorské výtisky - sborník je volně šiřitelný ve formátu .pdf) Hradec Králové, 2009
Na obálce je použito	logo AMART Oldřich Chvála: Kameny

Publikace nebyla schválena žádnou oficiální institucí.

Editor neručí za pravopisnou správnost textů ve slovenštině, jsou ponechány v podobě, v jaké byly zaslány nebo zveřejněny. Totéž přiměřeně platí o textech, v nichž výtvarníci píšou o sobě. Ostatní chyby a překlepy padají plnou vahou na hlavu editora.

Vážné upozornění: **Na kopírování tohoto sborníku nelze zbohatnout!**

NAŠI SPONZOŘI

Zděné stavby: Systém Ytong
Porotherm

Dřevostavby: Modul FI- Ha

Obchodní oddělení:
Havlíčková 20, Přerov 750 02
tartanrps.obchod@centrum.cz
Telefon: +420 733 527 637

Jsme mladá, rychle se rozvíjející, dynamická společnost, založená na letitých a velmi bohatých zkušenostech managementu v samotném oboru i v širokém okolním prostředí.

Nejsme žádní vysloužilí pracovníci, proto nestavíme budoucnost na minulosti, žijeme přítomností a přesto, nebo právě proto, poučení z minulosti, tvoříme svou a třeba i Vaši dokonalou budoucnost. Snažíme se proto svou činností podporovat ekologickou a ekonomickou výstavbu při použití nejmodernějších technologií

Naše firma se zabývá výrobou dekorační keramiky a z přírodního materiálu - pedigu ručně vyrábíme různé košíky, ošatky, zvonky aj. výrobky.

Také se zabýváme distribucí užité keramiky přímo od výrobce.

Keramika je vyráběna ručně, za použití nejrozličnějších metod (točení na kruhu, tváření z plátů a válečků, odlévání a jiné).

Pro povrchovou úpravu užité keramiky jsou používány pouze zdravotně nezávadné, bezolovnaté glazury. Zdravotní nezávadnost byla testována ve Zdravotním ústavu.

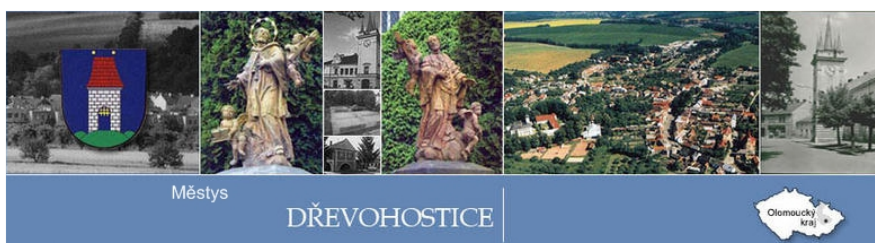
Vítejte v naší prodejně

OTEVÍRACÍ DOBA:

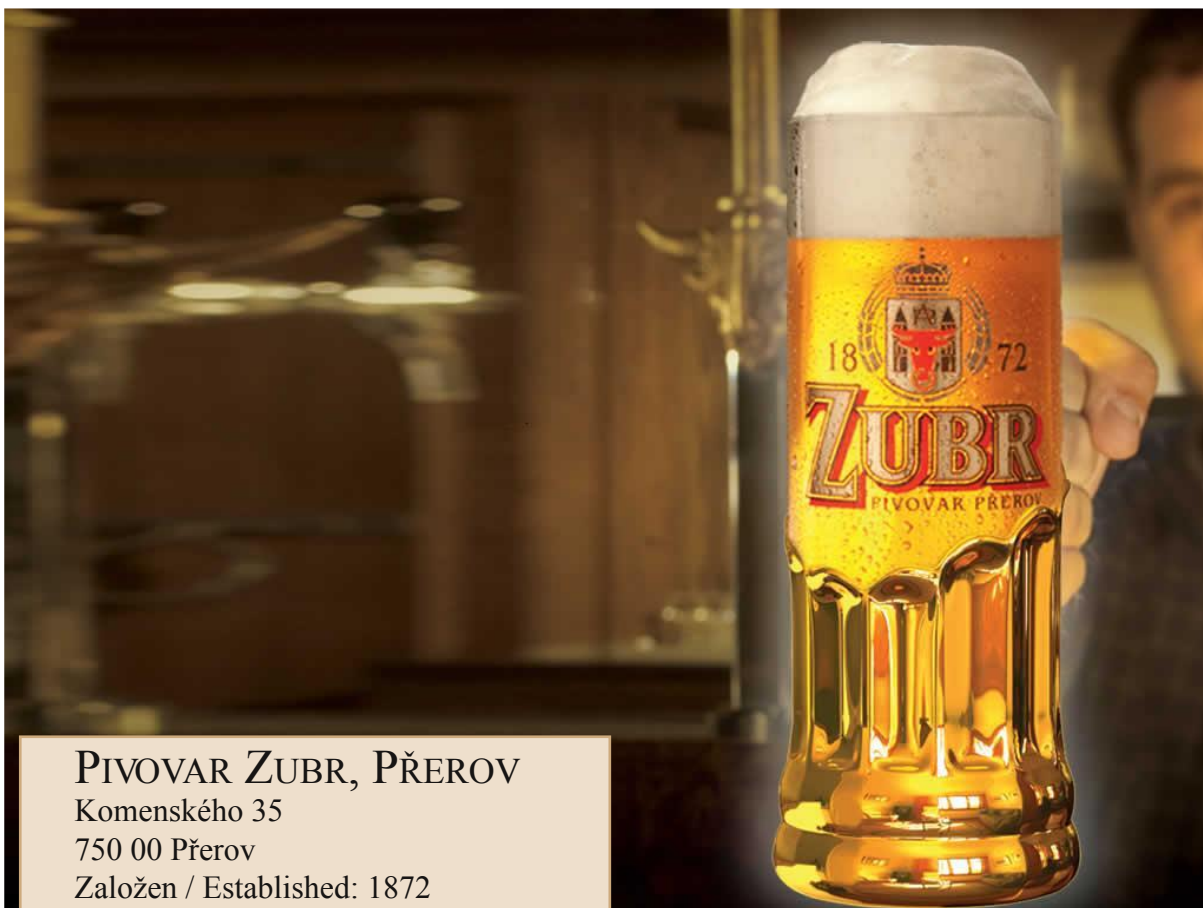
PO - PÁ 9:00 - 12:00 12:30 - 17:00
SO 8:00 - 12:00

Prodejní galerie a Keramika JOLA
Najdete nás v Olomouci, Dolní náměstí č. 20

Kontaktní telefon: 605 985 203

DŘEVOHOSTICE jsou obec - městys - s charakterem městečka, ležící 11 km jihovýchodně od Přerova pod soutokem Bystřičky s Radkovkou. V současnosti zde žije 1577 obyvatel. Oblast okolo Dřevohostic náleží do etnografické oblasti nazývané Záhoří, což je část Hané, typická svými zvyky, obyčeji, pověstmi, krojem, uměleckými řemesly apod. Okolí Dřevohostic je významné též z přírodního hlediska, roste zde několik vzácných stromů, především staré jírovce maďaly.

PIVOVAR ZUBR, PŘEROV

Komenského 35

750 00 Přerov

Založen / Established: 1872

Majitel / Owner: PMS a.s.

www.zubr.cz www.pivovary.cz

MĚSTO PŘEROV se rozkládá uprostřed Moravy po obou březích řeky Bečvy. Je společenským, administrativním a kulturním centrem přerovského okresu. Přerov má přibližně čtyřicet sedm tisíc obyvatel, žijících ve třinácti částech: Přerov – město, Předmostí, Lověšice, Kozlovice, Dluhonice, Újezdec, Čekyně, Henčlov, Lýsky, Popovice, Vinary, Žeravice a Penčice.

Osídlení lokality sahá až do pravěku, nejstarší písemná zpráva o Přerově pochází z roku 1141. Na královské město byl Přerov povýšen Přemyslem Otakarem II. v roce 1256. Přerov se na dlouhou dobu stal sídlem rodu Pernštejnů a Žerotínů a je nazýván také městem Blahoslavovým a Komenského, nejvýznamnějších osobností Jednoty bratrské.

Novodobý rozvoj města předznamenal zavedení železnice v roce 1841.

Historické jádro města tvoří Horní náměstí s domy z 15. století. Přerovský zámek byl vybudován na místě původně dřevěného, později kamenného hradu. Věž zámku tvoří dominantu zámku i města. V centru města lze vidět Městský dům, architektonicky významnou budovu z roku 1897 v novorenesančním slohu s bohatou štukovou výzdobou a prvky secese. Je to kulturní a společenské centrum s vysokou úrovní restauračních služeb, kde se konají různá divadelní představení, koncerty a společenské akce.

Přerov:
Tip Reality s.r.o.
Kosmákova 42, 75002
Přerovweb:
www.drevoastavba.com

Základní informace

Kabelová televize Přerov, a.s. je akciovou společností zapsanou do obchodního rejstříku u Krajského soudu v Ostravě, v oddílu B, vložce číslo 492 dne 27. října 1992.

Sídlo společnosti se nachází v Přerově, Přerov I-Město, U Bečvy č. p. 2883, PSČ 750 02.

Předmětem podnikání je:

Provozování rozhlasového a televizního vysílání
reklamní činnost a marketing
zřizování a provozování veřejné telekomunikační sítě
poskytování telekomunikačních služeb
zřizování, montáž, údržba a servis telekomunikačních zařízení připojených k jednotné telekomunikační síti
zpracování dat, služby databank, správa sítí
poskytování software a poradenství v oblasti hardware a software
velkoobchod
specializovaný maloobchod
poradenská činnost v oblasti společenských věd a rozvoje osobnosti

PŘEROVSKÝ

deník.cz

dům barev

B Color - Dům barev (pobočka Přerov I-Město)

Prodej malířských potřeb a nabídka tónování barev.

<http://www.dumbarev.cz>

Kontaktní údaje: Adresa:

Dvořákova 2873/68, 750 02 Přerov I-Město

Telefon: +420 581 209 897

E-mail: bednarik@iol.cz

Otevírací hodiny:

Pondělí - Pátek 7:00 – 11:30, 12:00 – 15:30

Pobočky:

Triga Trade, s.r.o. Tišnov - Purkyňova (centrála)

B Color - Dům barev Přerov I-Město - Dvořákova

VK = DRCMAN

VÝROBA KRMIV

Naše firma se zaměřuje především na výrobky pro mláďata, speciální doplňková krmiva, minerální a doplňková krmiva pro všechny kategorie hospodářských zvířat.

Směřujeme veškerou svoji činnost k maximální kvalitě všech svých výrobků a trvalé spokojenosti zákazníků. Proto je celý proces organizace výroby a prodeje zahrnut pod systém managementu jakosti.

V roce 2003 po prověření jsme obdrželi certifikát SS EN ISO 9001: 2000, jehož předmětem je udržování systému managementu jakosti.

Ing. Václav Drcman

Němčice 47

Kostelec u Holešova 768 43

IČO : 11513021

DIČ : CZ 5402243352

PAPÍR PLUS
S.r.o.

Pavel Černošek Jiří Bartošík

(foto Stan-Lee)

AMART -

VOLNÉ SDRUŽENÍ VÝTVARNÍKŮ MORAVY

Jiří "Tonny" Chmelař provozuje ve spolupráci se členy volného sdružení výtvarníků Moravy AMART kamennou galerii za podpory městyse Dřevohostice, který k tomuto účelu poskytl prostory na svém zámku v Dřevohosticích. Tato zámecká galerie poskytuje svůj výstavní prostor všem mladým a začínajícím výtvarníkům, kteří dokáží splnit podmínky pro pořádání výstavy. Výstavní prostory na zámku i v přilehlém zámeckém parku jsou pro výtvarníky poskytovány se svolením obce zdarma. Tato skutečnost je nesmírně významná, protože v současné době je pro každého začínajícího výtvarníka obtížné prezentovat svá díla v kamenných galeriích, neboť pronájem prostorů je značně finančně náročný.

Cílem Galerie AMART je poskytnout všem výtvarníkům možnost prezentovat svoji tvorbu, aniž by je prezentace ve výstavní galerii finančně omezovala, a oni měli přitom možnost si otestovat ohlasy návštěvníků na jejich díla.

Emil Horský: Tonny

Skupina AMART po svém založení začala své aktivity postupně rozšiřovat. V roce 2005 si vyzkoušela týdenní akci, plenér výtvarníků, která byla nazvána týdenní akce "Výtvarný salón (plenér)". Po překonání počáteční nejistoty se ukázalo, že se jednalo o první ročník akce s dnes již s několikaletou tradicí. Tento výtvarný salón (plenér) je volně přístupný všem přihlášeným výtvarníkům, kteří jsou ochotni veřejně prezentovat sami sebe při vlastní tvorbě. Každý další ročník se těšil rostoucímu zájmu výtvarníků i veřejnosti, k účasti se hlásí již nejen umělci z okolí či z Moravy, ale přijíždějí prakticky ze všech krajů republiky a mnoho výtvarníků i ze Slovenska. Svou tvůrčí aktivitu nepředvádějí jen v Dřevohosticích, ale i v širokém okolí, ať již na Hostýně, v Rymickém skanzenu či v ulicích Přerova. Na úspěch této akce, která se koná zpravidla v červenci, volně navazují další projekty a to jarní a podzimní víkendové plenéry. Jarní se zpravidla opět koná na zámku v Dřevohosticích a okolí, podzimní v oblasti Jeseníků (Břidličná, Rýmařov a okolí).

Nejnovější úvahy o dalším rozšiřování této aktivity již míří i za hranice České republiky a k navazování kontaktů s podobnými sdruženími v jiných státech Evropské unie.

PRAVIDLA GALERIE AMART NA ZÁMKU V DŘEVOHOSTICÍCH

Galerie AMART je provozována výtvarníkem Jiřím Chmelařem, který je současně prezidentem stejnojmenného volného sdružení výtvarníků Moravy, za podpory obce-městyse Dřevohostice, která k tomuto účelu poskytuje prostory zámku a řídí se českým právním řádem.

Cílem galerie je umožnit mladým a začínajícím umělcům prezentaci svých děl v opravdové kamenné galerii a poskytnout jim prostor pro možný prodej děl případným zájemcům. Galerie AMART si dále klade za cíl vytvořit na zámku v Dřevohosticích sbírku s výtvarným uměním. Část těchto děl bude nabídnuta ve spolupráci s některou nadací (Archa, Dítě v tísní, dětská onkologie) pro veřejnou dražbu. 65% výtěžku z této dražby je určeno na konto spolupracující nadace, zbývajících 35% je použito na úhradu nákladů při vytváření katalogu a na provoz galerie a pořízení fotodokumentace vystavených děl.

Vystavovatelem může být právnická i fyzická osoba tuzemská i zahraniční. U právnické osoby se předpokládá výlučně vlastnický vztah k dílu (případně osoba pověřená autorem či vlastníkem díla).

Galerie je ochotna vystavit jakékoli umělecké dílo za těchto podmínek:

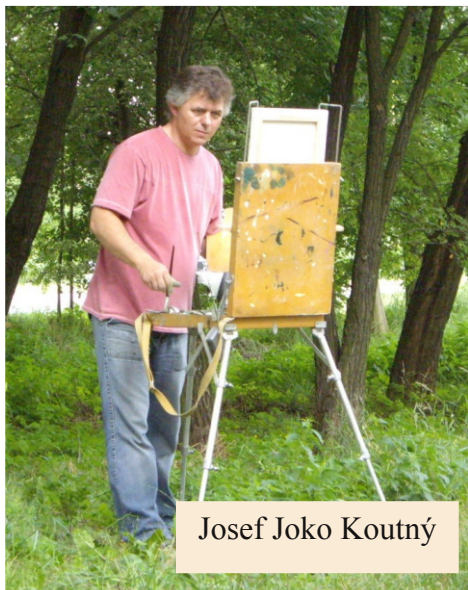
Dílo musí splňovat základní estetické a užitné hodnoty, které jej jednoznačně charakterizují jako umělecké dílo. Zároveň si však galerie vyhrazuje právo jakékoli dílo odmítnout, především v případech, kdy dílo pokud nějakým způsobem útočí na lidskou důstojnost, nebo propaguje ideu, kterou naše zákony zakazují. Odmítnuto může být i dílo, ke kterému nemůže majitel prokázat buď vlastnický nebo autorský vztah.

Každý vystavovatel uzavře s galerií smlouvu o vystavení uměleckých děl. Tato smlouva se uzavírá na dobu určitou (měsíc aj.).

Ke každému dílu bude vystaven katalogový list charakterizující a jednoznačně určující dílo, včetně jeho ceny.

Každý vystavovatel si výstavu svých děl hradí tím způsobem, že poskytne galerii 1 až 2 svá díla (minimálně však jedno), která budou použita jako mobiliář zámku při vytváření sbírky současného výtvarného umění.

O MALÍŘÍCH (VÝBĚR SPÍŠE NÁHODNÝ)

Josef Joko Koutný

Jana Jája Melišová

Ildi Csoleová Viera Jablonská

Stanislav StanLee Šišlák

Jiří Chorche Bartošík

Zdeněk Willy Vrba

Jiří Tonny Chmelař

Petr Černoch

StanLee

JIŘÍ BARTOŠÍK

Jmenuji se Jiří Bartošík. Tvořit jsem začal začátkem devadesátých let minulého století, nejdříve se dřevem, později tempera, olej a fotografie. Žiji (nar.1954) v Předmostí (Přerov), známém archeologickými nálezy sídliště lovců mamutů, ležícím na vstupu do údolí Moravské brány. Umění je pro mě příjemným odpočinkem v dnešním přetech-
nizovaném světě, tvořím jen tak, pro radost.

Modrá tanečnice

Hundertwasserhaus

Bárky

Dvě slunce

Tančící věže

Hlava plná problémů

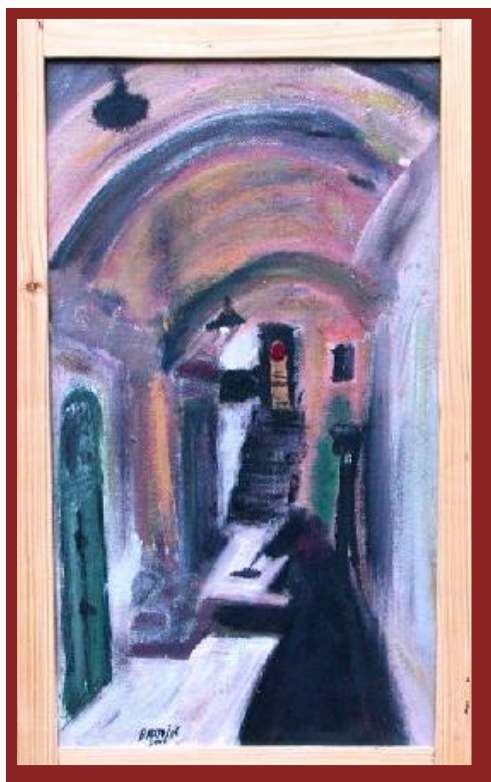

Noční nálada

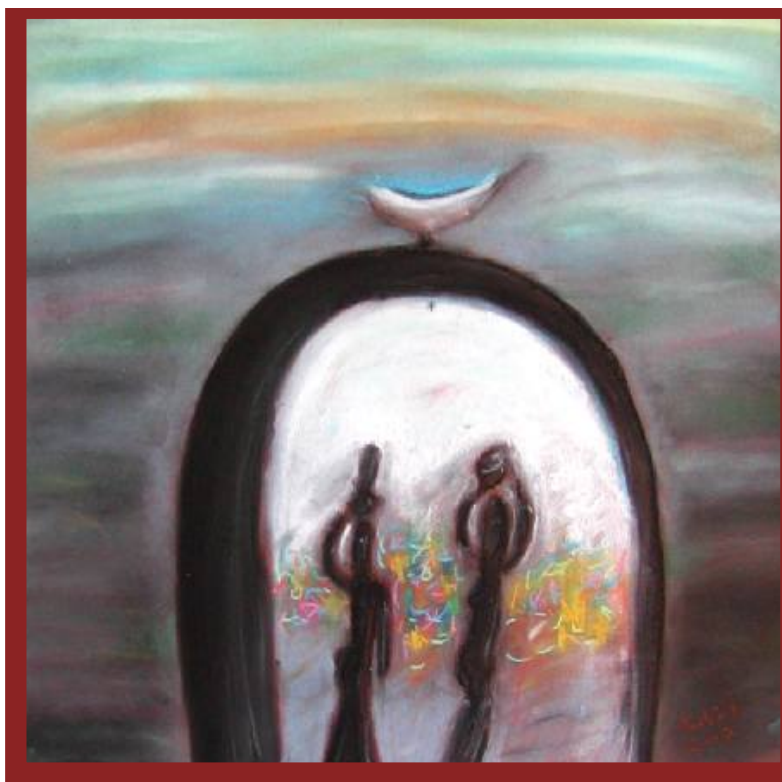
Jiří „Chorche“ Bartošik přistupuje ke svým obrazům tak trochu jako Alexander Dumas ke svým románům. Ten měl prohlásit, že „historie je hřebík, na který věší své příběhy“. Pro Jiřího Bartošika je realita rovněž takovým hřebíkem, na který věší svoje obrazy. Protože též rád fotografuje, nevidí už zjevně žádnou nutnost i ve svých malovaných obrazech realitu dogmaticky respektovat. Navzdory volnému zacházení s tím, co vidí ostatní, je zajímavé, že Jiří neužívá až do nějaké nepochopitelné abstrakce, okolní svět je v jeho obrazech stále přítomný. Pravděpodobně měl Jiří v dětství štěstí (jaké měl málokdo), že v něm základní škola, známé to pohřebiště tuzemských talentů, neutloukla hravý dětský pohled na okolní jsoucnost. Navzdory svému zralému věku přistupuje k malování s dětským zaujetím, s dětským úsměvem a s dětskou spontánností – výsledkem ovšem není dílo infantilní, ale vyzrálé, které sledujeme jako diváci rovněž se zaujetím, s úsměvem i s diváckou spontánností. Díváme se na svět očima Jiřího Bartošika a současně se vracíme někam do dětských let, kdy svět byl jedna velká a velice zajímavá hádanka, v níž bylo všechno možné, a když to možné nebylo, tak nám to dětská fantazie přikouzlila. Proto mohou být obrazy Jiřího Bartošika ideálním průvodcem pro všechny, kterým hrozí pohlcení vlastním mrzoutstvím a stařeckou zkostnatělostí, průvodcem, který je alespoň na chvíli vrátí tam, odkud přišli, k věcem, lidem, místům, jevům i snům dávno zapomenutým. A kdo se obrazy Jiřího Bartošika vést nenechá, pro toho zemřela už i poslední naděje.

Městys v noci

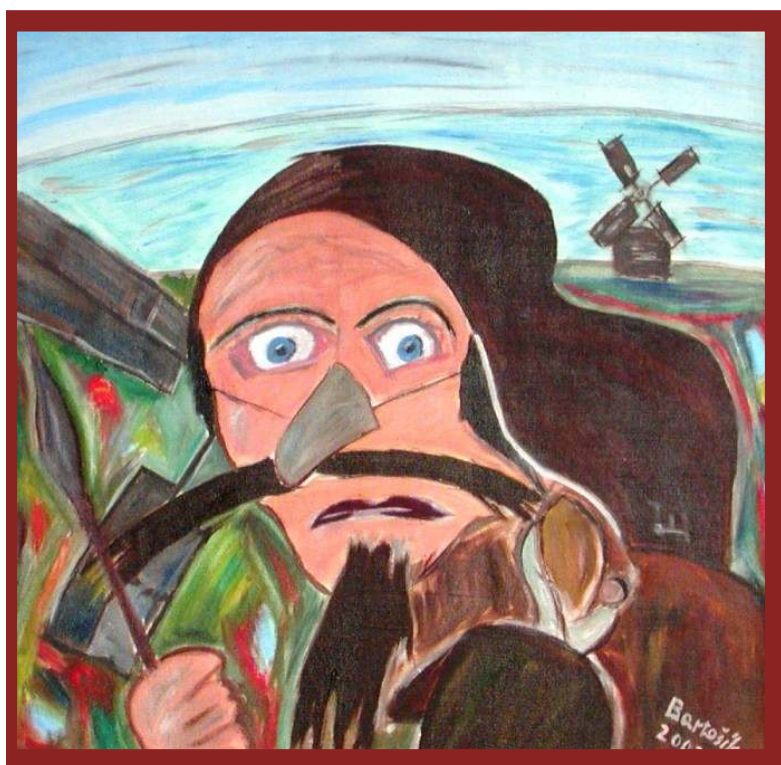

Marathea

Arabské trhovkyně

Rozcuchaná

Muž z La Manche

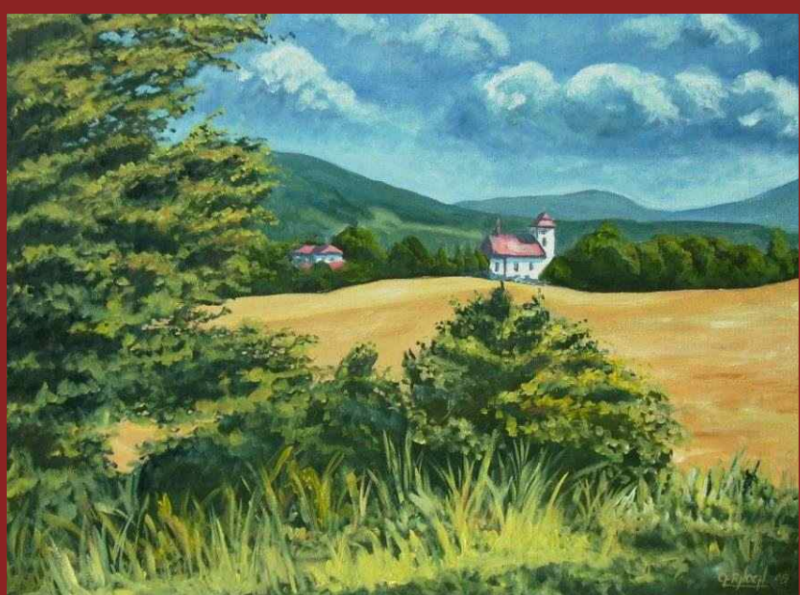

Pri Dunaji

PETR ČERNOCH

Jmenuji se Petr Černoch. Maluji takzvanou klasiku, realismus, a preferuji převážně olejomalbu. Tvořím v Bystřici pod Hostýnem. Moje rodiště je obec Všechnovice okr. Přerov. Malovat jsem se začal pokoušet v mých 12 letech. Vyučený jsem truhlářem, což mi usnadňuje takové věci jako rámy, blindrámy a podobně. Po svatbě jsem se přestěhoval do Bystřice pod Hostýnem. Jsem absolutní amatér a maluji hlavně pro radost. Maluji to, co se mi líbí, to, co mě nějakým způsobem zaujme. Jsem introvert a nemám žádné vysoké ani vzletné ambice. A snad jako každého malíře mne potěší každý obraz, který najde svého majitele.

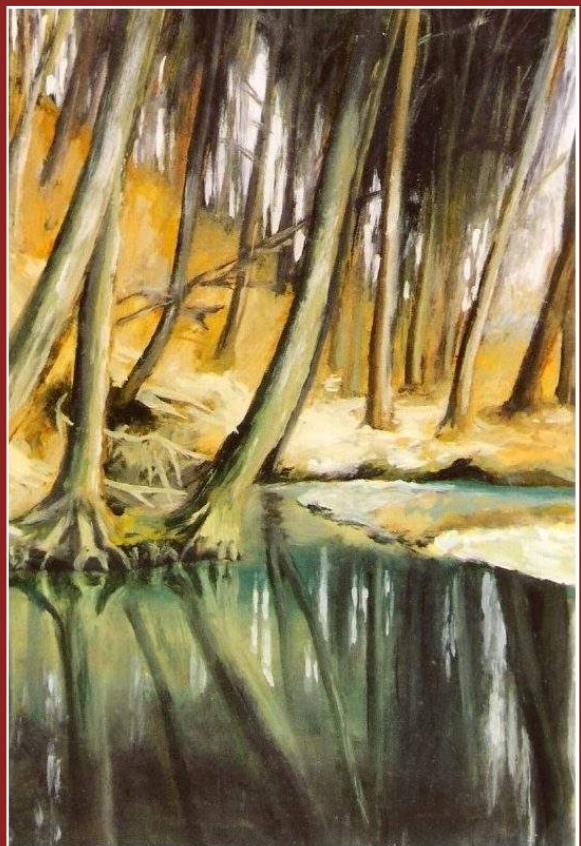
Stařec

Loukovský kostelík

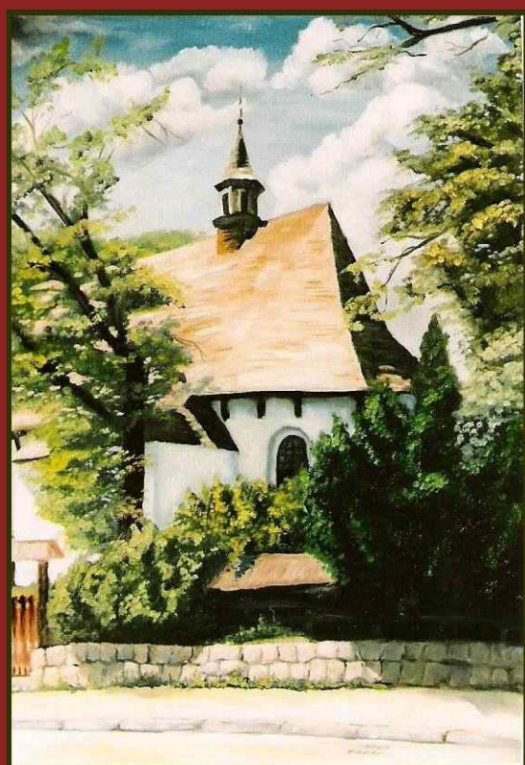
Dívka z kmene Hamarů

Juhyně

Rychlovská kaple

Kostelík ve Valmezu

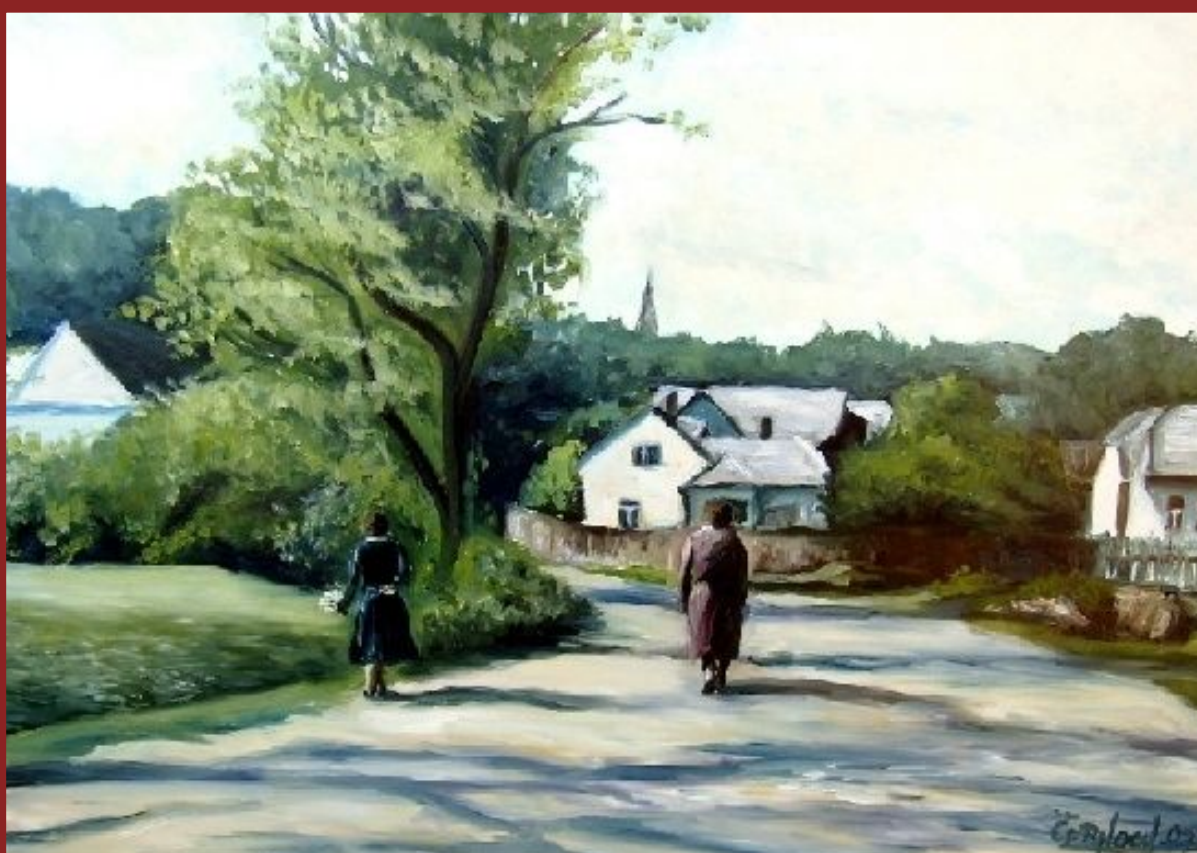
V dolině Zeleného plesa

Petr Černoch vlastně vše podstatné o sobě napsal sám, ale určitý dovětek si jeho text a jeho obrazy přece jenom zaslouží.

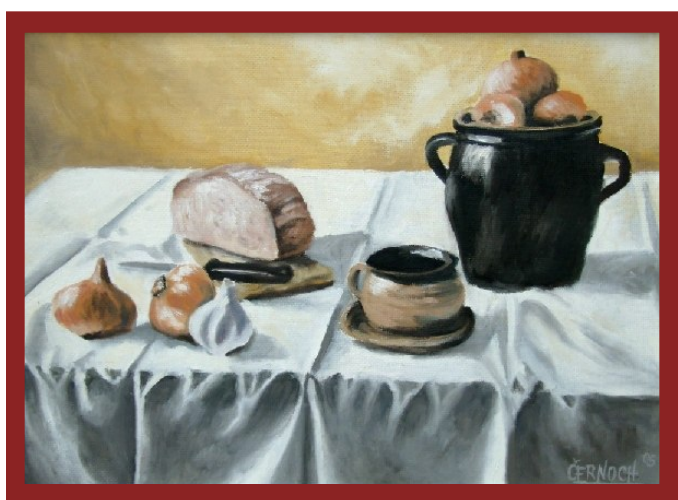
Mohu potvrdit, že je introvert, a nebudiž to chápáno ani jako nadávka, ani jako diagnóza, ale spíše jako označení daru Božího. Vstoupí-li Petr do místnosti, nemusí promluvit ani slovo, a hned je uvnitř aura dobré nálady. Za hodinu či za dvě, nebo i za několik dnů, si uvědomíte, že jste s ním skoro neztratili slovo, a přesto máte pocit, že všechno dobré a podstatné bylo řečeno. Také se tomu dá říkat kouzlo osobnosti, které nestojí na slovech či akci, ale na nenápadném úsměvu, který by mu záviděla i Mona Lisa. Ten ho snad neopouští ani ve snu, rozhodně ne tedy ve společnosti ani za malířským stojanem s plátnem.

S jeho obrazy se to má podobně. Petr Černoch je ztělesněním rčení, které praví, že rozdíl mezi profesionálem a amatérem je ten, že amatér si maluje co chce, kdy chce a jak chce a nestará se o banální otázku, co za to – zatím co profesionál maluje jen to, co musí a třese se hrůzou, co a zda vůbec za to něco bude. Obklopíte-li se tedy obrazy Petra Černocha, začne na Vás příjemně působit jednak nenásilnost jeho malířského projevu, jednak šíře i hloubka jeho pohledu, či chcete-li, námětová rozmanitost. Petr Černoch si nenechává ruce svazovat ničím, skutečně maluje, co se mu líbí, co ho zaujme, co je mu blízké, čemu lidsky rozumí a důsledkem toho je, že i divák je zaujat a s malířem srozuměn i přes propast času a prostorovou vzdálenost.

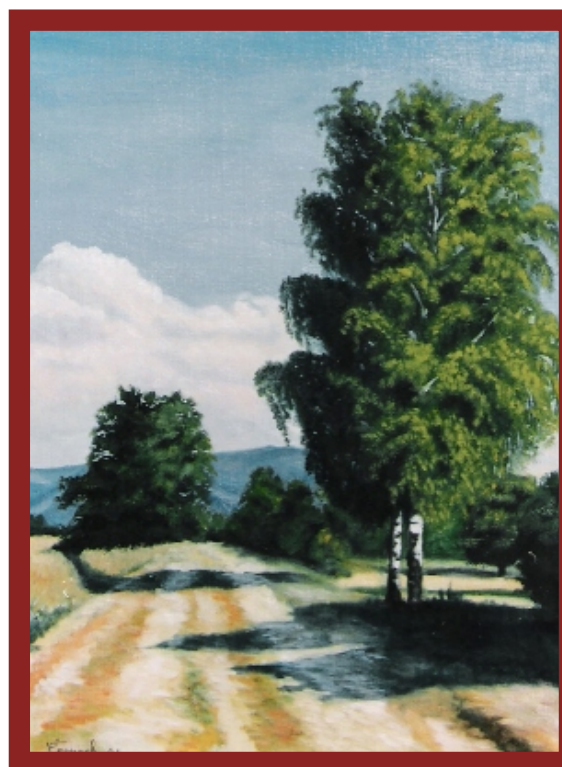
Mezi jeho náměty jistě převažuje krajina, ať už z okolí jeho bydliště nebo z končin vzdálených, ale nezaváhá ani před portréty, akty nebo zátiším. Prohlédnete-li si tedy to, co se líbí Petru Černochovi a přináší na svých obrazech, jistě si uvědomíte, že se to líbí i vám.

Cestou do kostela

Zátiší s chlebem a cibulí

Na Dálnici

V parku

PAVEL ČERNOŠEK

Nejraději maluji olejem, občas kreslím suchým pastelem a tužkou.

Narodil jsem se 1971 v Rýmařově. Žiji v Břidličné, která se stejně jako Rýmařov nachází v podhůří Jeseníků. Umění mě doprovází v různých podobách celý můj dosavadní život. Věnuji se mu v různých intenzitách od dětství, ale nejvíce jsem se rozmaloval v roce 2005, kdy jsem našel na internetu Amatérskou obrazárnu a AMART. Společenství lidíček stejně postižených (chutí malovat) mě tlačí neustále kupředu.

Benátky

Dole u řeky

Cesta mezi stromy

Zase cesta

Světlo v lese

Zátiší s čajem

Pracovitost a absolutní zaujetí. Golem na malé stoličce. Rozzářená tvář, nadhled a stále dobrá nálada. Každý prst ruky změněný na štětec No, tak to už by byla nadsázka a ta u **Pavla Černoška**, zvaného Pablo Břidličník, asi opravdu není nutná, i když žádná by asi nebyla zase tak veliká. Pavel si sedne klidně na nějakou podezdívku, položí si desku sololitu mezi nohy, vypráví vám vtipy a přitom šťouchá mokrým štětcem do sololitu. Za chvilku Vám to nedá, koukáte, co to tam dělá za nesouvislé skvrny, chvíli si myslíte, že jen tak otírá štětec, aby ho zbavil zbytků barev - a najednou jako zázrakem je z toho obraz, kde každý dotek štětce měl do té doby netušený význam a důležitost. Jistě, Pavel maluje většinou stojanu (poblíž se nachází jeho milá manželka Katka, zajišťující mu veškerý servis), ale asi by vám dělalo problém najít okamžik, kdy Pavel nemaluje. U něho je to

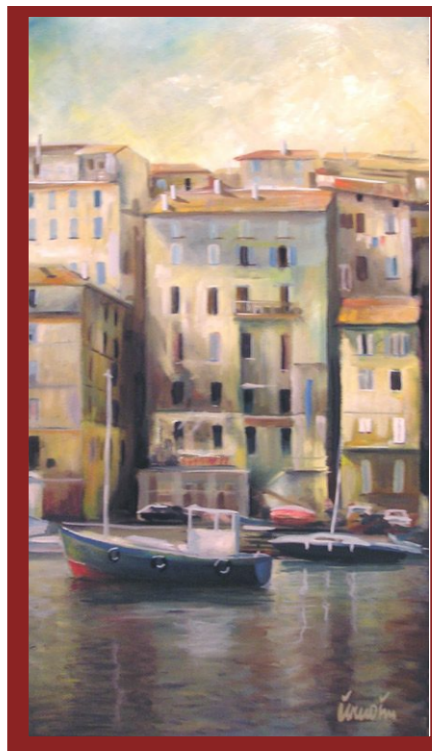
jako dýchání, ať dělá cokoliv, ještě maluje. Pustí se do všeho – od kopií mistrů přes zátiší, portréty až po preferované městské scenerie a krajiny. Žádné téma pro něj nepředstavuje problém (tedy z pohledu zvenčí, co přitom prožívá on, to se asi nedozvíte) – jistě platí stará zkušenost, že to, co navenek vypadá jednoduše (a co by tedy zvládl každý), je opravdový problém a kumšt, jakmile se o to člověk pokusí sám. Někdo měl prostě štěstí na sudičky. Jedna mu přisoudila talent, druhá pílí a třetí Katku.

Chalupa od nás

Les do červena

Přístav

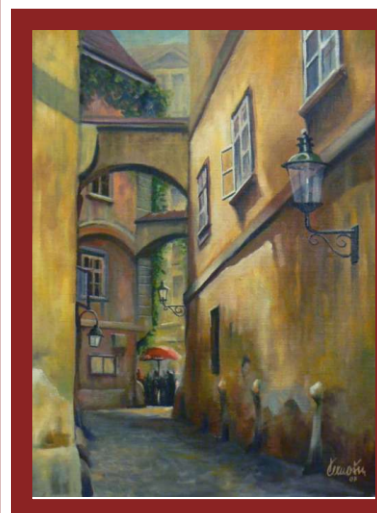
PAVEL
ČERNOŠEK:

Opuštěný statek

Jarní mokřiny

Ve staré uličce

EMIL HORSKÝ

Narodil som sa v Leviciach (SR) roku 1965, vzamení Váh. Žijem a pracujem v Žiline a Martine. Výtvarnej tvorbe sa venujem od svojich 14 rokov ako amatér, pod vedením profesionálnych výtvarníkov (Ján Koller, Peter Maruňák). V 80 tých rokoch člen spolku AMA v Bratislave. V mojej tvorbe prevažuje krajinársky motív najmä z južného Slovenska, v poslednej dobe abstrahovaný farebne i líniovito, so snahou vyjadriť ľudské pocity prostredníctvom tvaru, svetla a farebnosti v krajine.

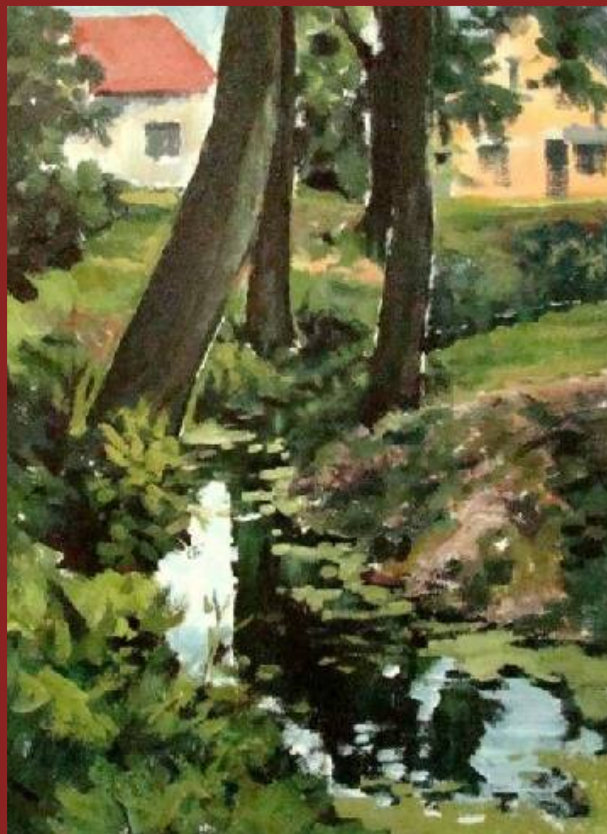
Je ťažké vrátiť sa späť na miesto kde som nesprávne odbočil a začať takmer odznova. Ale chcem a musím, krok za krokom hľadať svoje svetlo.

Jazierko II - Ráno

Cesta do sadov

Bažinka III (Dřevohostice)

Bažinka II (Těšínský park)

Slnečnice

Strečno

*Majak v
búrke*

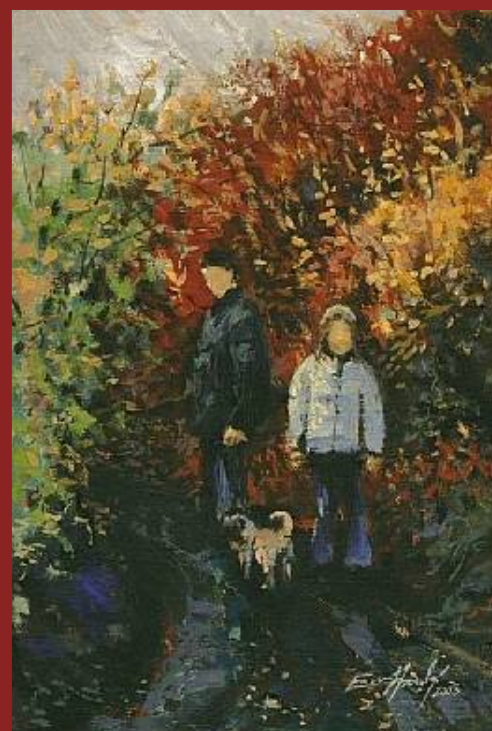

Emil Horský vezme jakýkoliv štětec (tenoučkový umělecký č. 00 nebo třeba malířskou štětku ráže 150 mm) a namaluje jím obraz. Zvládne obraz téměř fotorealistický, plný jemných linek (viz Mostar), ale i obraz, který zblízka vypadá jako směs zmatených skvrn, ale uděláte-li krok-dva zpátky, najednou se před Vámi objeví světla i stíny známého, nebo alespoň povědomého motivu (viz třeba Krajina po daždi). A podíváte-li se znovu na jeho galerii obrazů, vidíte, že pohybuje mezi těmito dvěma polohami a určitě Vás pokaždé upoutá. Jistě, něco se Vám bude líbit více, něco třeba méně, ale rozhodně jsou to obrazy, k nimž zaujmete nějaký postoj, nějaké stanovisko, a které Vás nenechají jen tak lhostejně projít kolem. A tak jako Cézanne maloval horu sv. Viktorie v Provinci snad šedesátkrát, i v díle Emila Horského objevíte opakující se motivy – jako každý správný malíř se ke svým motivům vrací a snaží se jich pokaždé zmocnit jinak nebo lépe, vtisknout jim jinou náladu či jiný úhel pohledu. A tady Emil překračuje hranici mezi začátečníkem-amatérem, který někdy zoufale hledá námět a poučeným kreativním amatérem, či už možná

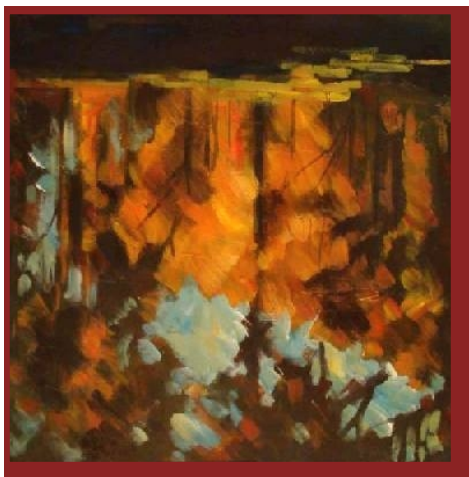
profesionálem, který náměty nehledá, protože ví, že jich je kolem něho nespočet, jen je třeba se umět dívat. A tak i bažinka někde na okraji náměstí se mu může stát nosným tématem krásného obrazu, zatímco prostý občan spíše řeší orientačně-pohybový problém, jak okolo bahniska projít, aby si nezamazal boty. Proto je také v lidské populaci málo malířů, neboť ne každému je dán dar dívat se a skutečně vidět. A kdo se dívat a vidět umí, ten se pak opravdu nemusí trápit otázkou, malovat-li štětcem nebo štětkou.

Mostar

Na prechadzke

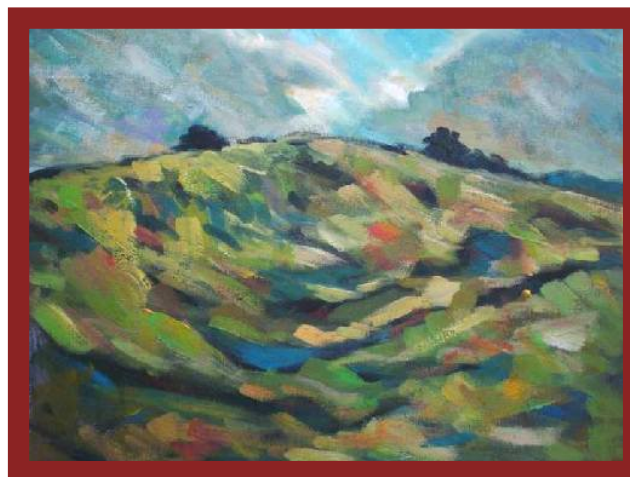
Jazierko III - Večer

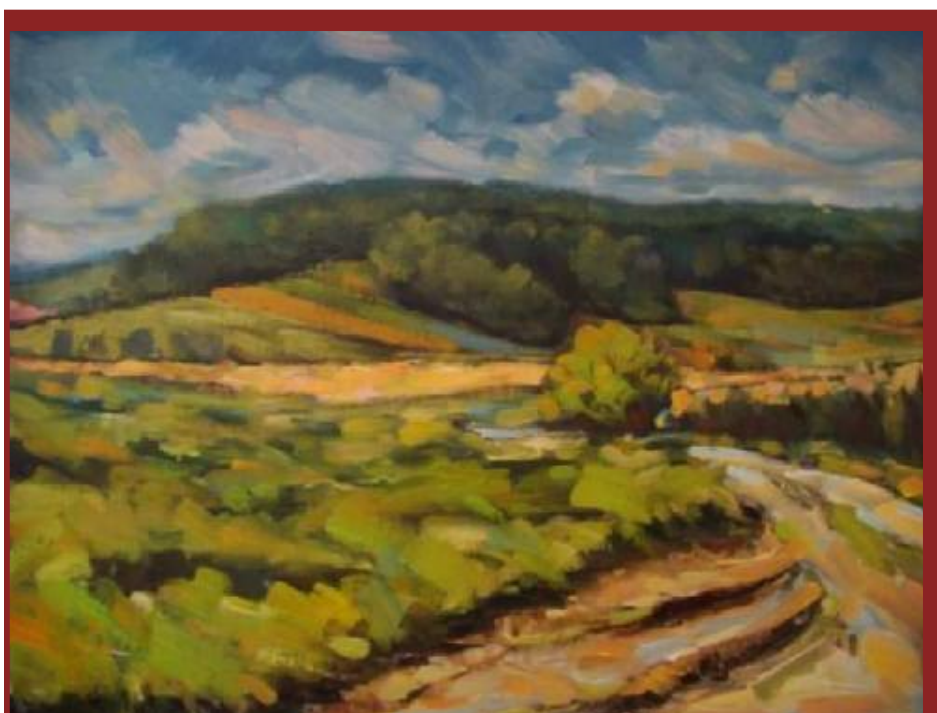
Stary dvor

Zatopený lom

Krajina po daždi

*Krajina v okolí
Dřevohostic*

SOŇA HUBÁČKOVÁ

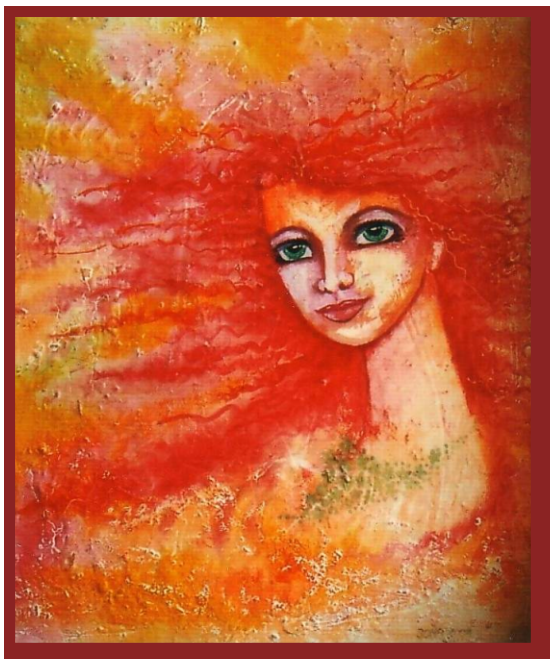
Vždycky jsem chtěla umět malovat a malovat i když to neumím. V minulosti jsem vytvořila v průměru 1 obrázek za 5 let a darovala tomu, komu se líbil. Pak se vdala dcera a má svoji rodinu, a já zůstala v bytě sama s pejskem. I když práce mám zatím dost, blíží se důchod a já si vzpomněla na svého koníčka. V loňském roce (2007) jsem se přihlásila do kurzů malování pro seniory v Atelieru Kaštan. A patlankování obrázků všech témat a technik mě moc zaujalo a už vím, co budu dělat v důchodu. Malovat neumím, ale práce na dílkách je pro mě obrovský relax a baví mě víc a víc. Jako bych chtěla dohnat čas, kdy jsem se patlání nemohla nebo nevěnovala. Hledám techniku i způsob vyjádření, která by mi vyhovovala nejvíc, která by mému srdci byla nejbližší, proto zde uvidíte dílka různá a vůbec spolu nesouvisející. Jen Vás prosím o shovívavost, umím méně, než člověk neandrtálský, proto se snažím některé obrázky dělat i v tom "primitivním" duchu. A je to těžké.

Měsíční koník

Podivné mraky

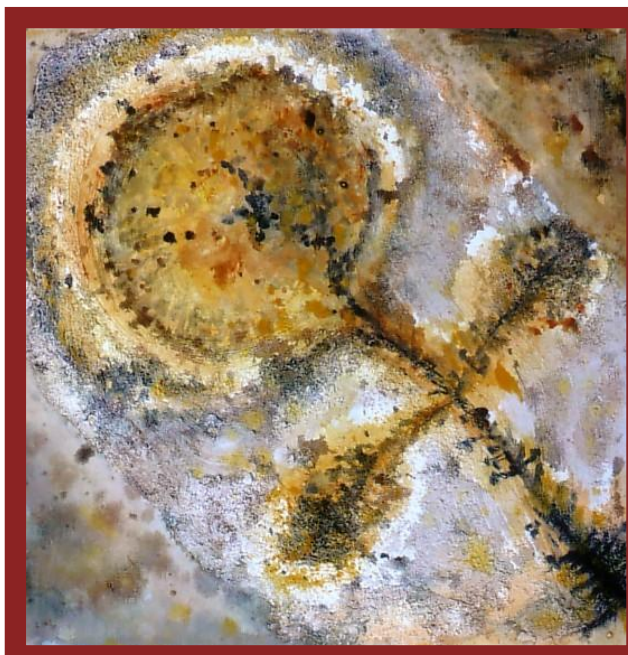
Červánková víla

Modrobílý tanec lásky

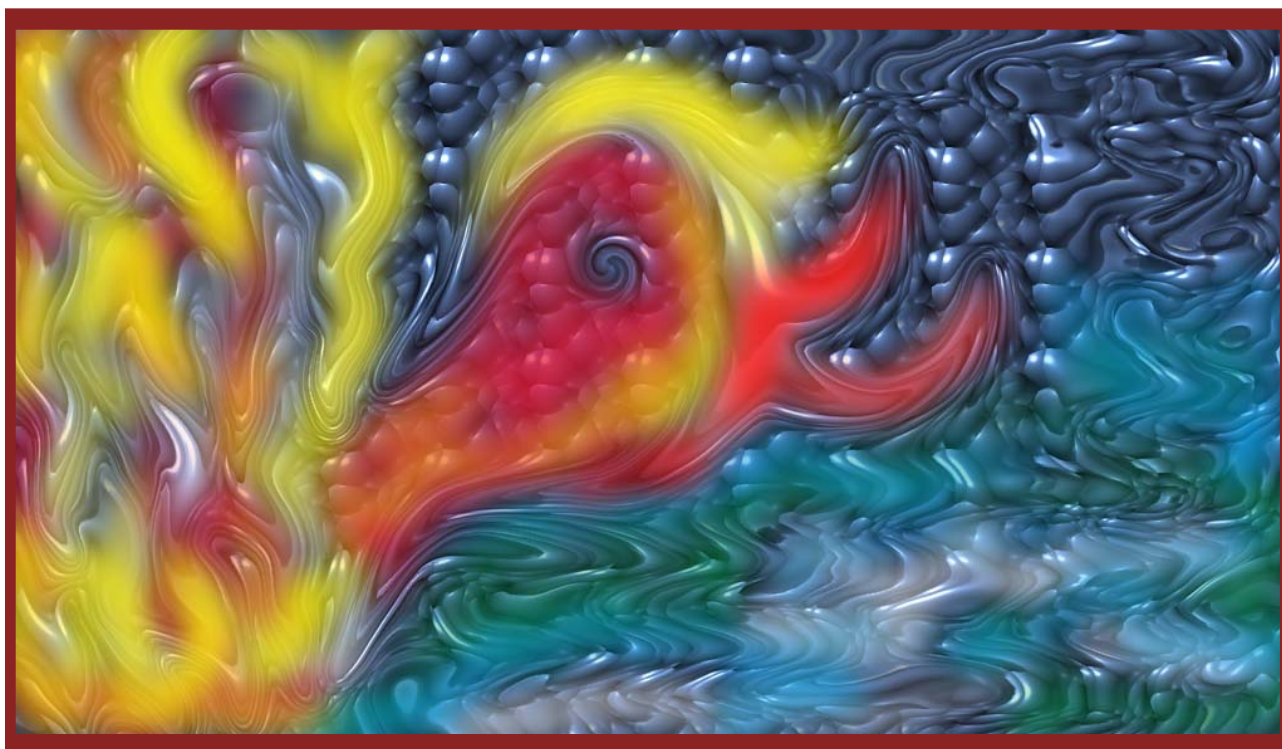

Bílý vlk

Neandrtálská pampeliška

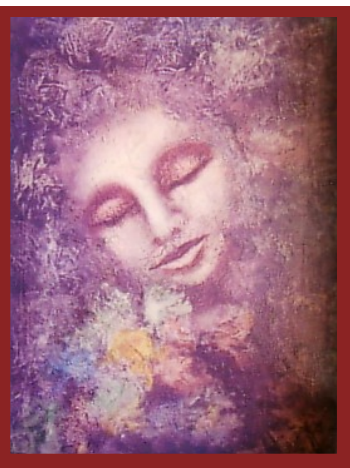
Nejdříve ocitujme slova autorky: „Malovat neumím, ale práce na dílkách je ... atd.“
Nebudeme autorku utěšovat ani litovat. Opravdu malovat neumí. Umí totiž mnohem, mnohem více. Je spojkou mezi světem fantazie a světem všednosti. Je spojkou mezi dětstvím a babím létem života. Je spojkou mezi úsvitem lidstva a lidstvem atomového věku. Ona vidí koníka ve hvězdách za úplňku a přivádí ho k nám, abychom ho mohli podrbat za uchem – on si o to přímo říká, a bez ní bychom ani netušili, že existuje a jaký je pěkný. Bez **Soni Hubáčkové** by neandertálský koník už byl dávno zapomenutým prachem - a hle, on stojí tu před námi a my nevíme, zda jej máme zkrotit, ulovit či jenom obdivovat. Kdo z lidí tzv. moderního věku neví, co je to koukat koni do očí – zde máme možnost. I těch dívek s kyticí je v poslední době nějak málo vidět, dnes už spíše převládá cigareta, ale Soňa nám nedovolí, abychom na dívky s kyticí zapomněli. Kolik lidí si dnes ve spěchu za holou obživou či mamonem ještě udělá čas, aby se podívali na podivné mraky a měsíc v úplňku? Ano, ještě dnes žijí kdesi červánkové víly, jenže se schovávají před naším zběsilým světem, a jen několika málo vyvoleným je dopřáno je ještě spatřit a bohudíky i namalovat a tak potvrdit jejich nesmrtelnost. Jen je nezapomeňme upozornit, že se po okolí potlouká bílý vlk, a kdo ví, jaké nadpřirozené možnosti má zase on. Vlk je totiž zvíře nevypočitatelné a ve městě ho už dnes skoro nelze potkat. Zatímco se vědáci, technici, vojáci, politici, astronomové i astrologové dohadují a poměřují, zda je na Venuši teplota taková, či ještě větší, a jestli tedy by tam vůbec někdy něco mohlo zajímavého být, aby stálo za to tam poslat nějakou sondu, my díky Soně máme jasno. Žijí tam docela pohledné Venuše. A toto zjištění nás nestálo ani korunu ze státního rozpočtu na vesmírné a vojenské programy. Takže Soňo, prosíme Vás, nemalujte! Přinášejte nám další svědectví z časů dávných i nedávných, ze světů vzdálených i neskutečných, a my se na Vás budeme těšit, jako kdysi hradní čeledí na potulné trubadúry či jako obyvatelé mlýnů na krajánky.

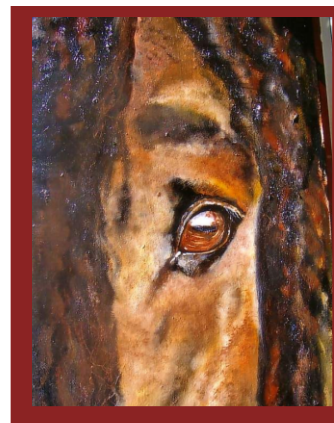
Pták Fenix se chladí

Akt

Dívka s kyticí

Oko Frisa

Neandrtálský koník

Letní pastvina

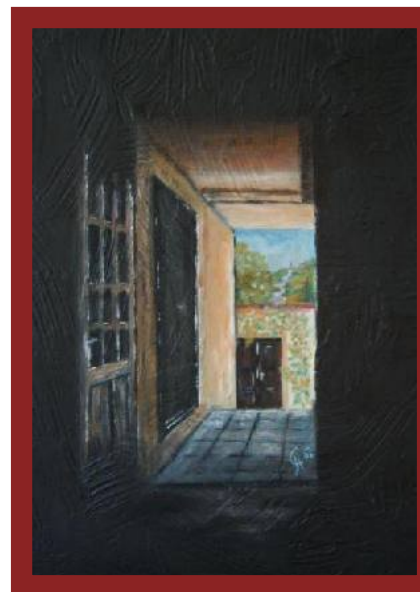

Venuše z Venuše

JIŘÍ CHMELAŘ

Narodil jsem se v Přerově, ale značnou část svého mládí jsem prožil v horské oblasti Jeseníků a to do jisté míry ovlivnilo i mou tvorbu. Rodičům se nejistá životní cesta malíře nezamlouvala a byl jsem nucen vystudovat stavební průmyslovku. Pravdou však je, že touha malovat byla vždy silná a tak maluji s jistými přestávkami prakticky od mládí. Mé obrazy jsou výsledkem individuálního studia, pracovitosti, pochval, přátelského povzbuzení, ale i mnohých zklamání, neúspěchů, kritik, neuznání a závistí.

Sám sebe neřadím k žádnému výtvarnému směru. Na obrazech mi jde především o zachycení neopakovatelné atmosféry místa a tímto způsobem navodit určitou náladu. Mou nejčastěji používanou technikou je olej a pastel. Do roku 1989 jsem svá díla vystavoval jen v České republice na společných výstavách, po roce 1989 se dostala některá má díla díky přátelům za hranice republiky, také do USA.

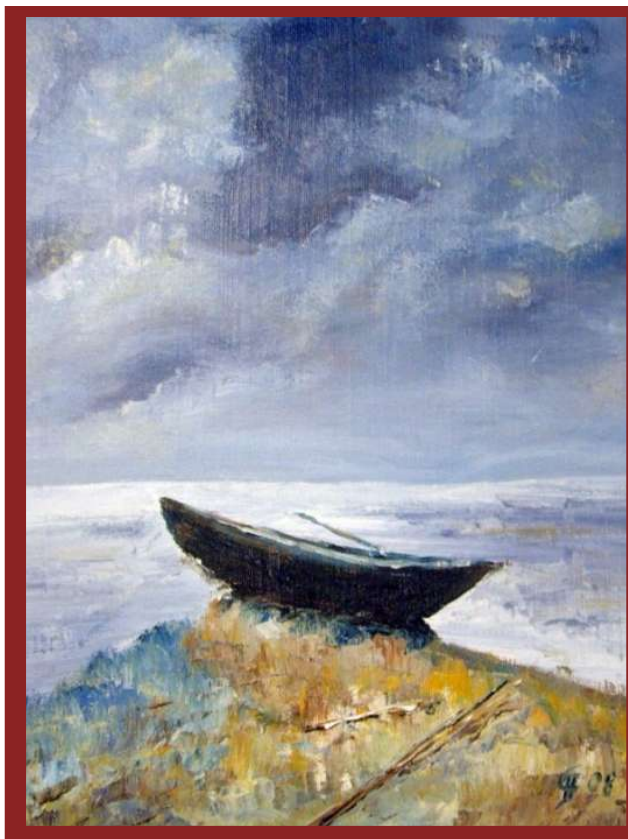
Dveře do života

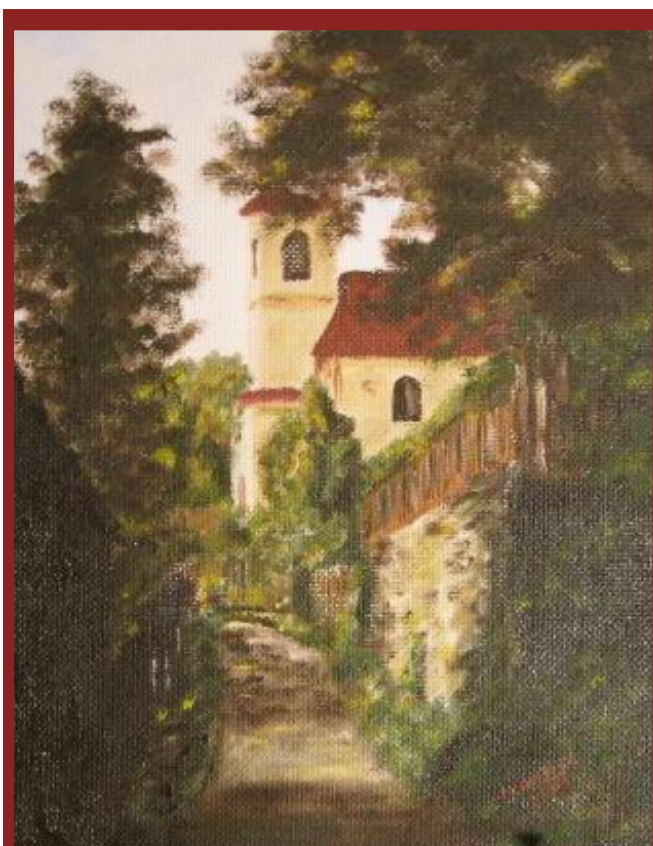
Anenská Hut'

Boží muka

Při Dunaji

Malá Morávka - kostel

Ráno na kraji lesa

Jsou malíři, kteří to o sobě nevědí a nemalují. Jsou malíři, kteří si myslí, že to neumějí, ale malují (si) alespoň „do šuplíku“. Jsou malíři, kteří neřeší, jestli malovat umějí nebo neumějí, a prostě malují a nebojí se nést svá díla a svou kůži „na trh“. A jsou mezi námi vzácně, ale také malíři, kteří malují, dokáží svá díla vystavit a ještě se starají, aby mohli malovat a vystavovat i ti ostatní. Tak takovíto malíři jsou požehnáním pro své okolí i pro celou společnost. Takový malíř je i **Jiří „Tonny“ Chmelař**. Nejenže svůj čas musí jako každý dělit mezi práci (zaměstnání) a rodinu, ale ještě ho musí vydobýt pro malování a pro organizaci malířských srazů, výstav, vernisáží, plenérů a jiných výtvarných aktivit. Maluje a druhé k malování provokuje, vystavuje a druhé k vystavování vybízí. Je prost jakékoliv řevnivosti, a každý, kdo se jen dotkne štětce, je mu kolegou, přítelem i hostem. Malování je mu prostředkem k dorozumění nejen mezi malířem a divákem, ale i mezi malíři. Dokud mezi námi budou lidé jako on, má svět pořád ještě naději stát se lepším. Alespoň takovým, jako je Morava a její Moraváci.

Velké Karlovice

Z cyklu Světlo a stín (9)

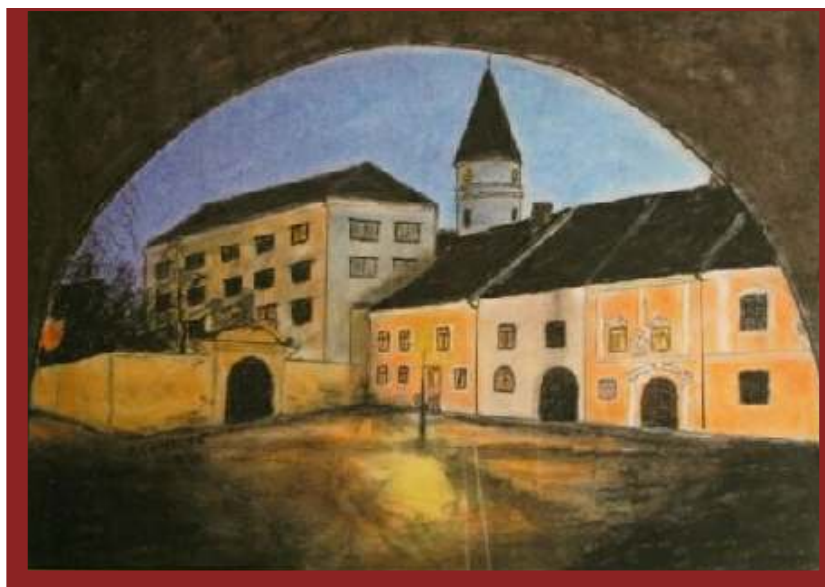

Podzim u lesní tůně

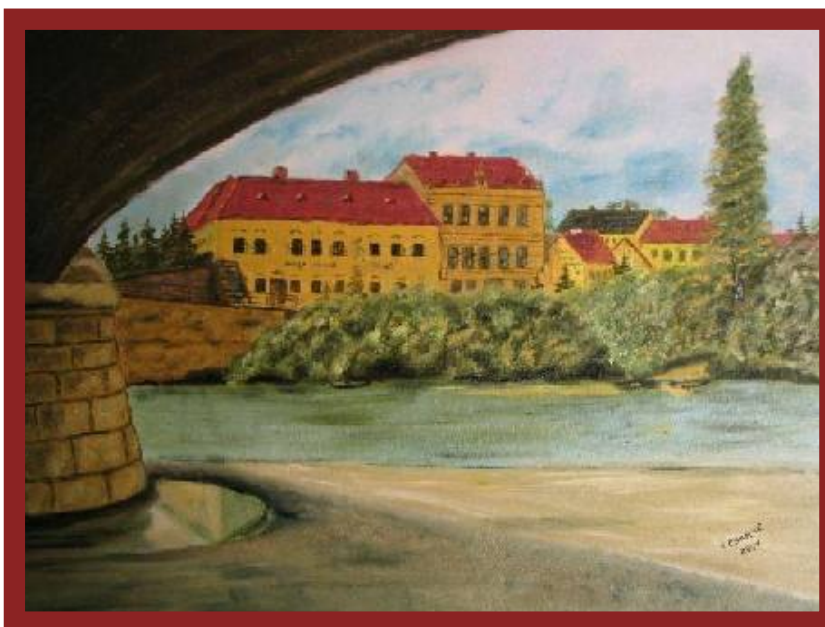

Remízek

Přerovský zámek

*Přerov
Pohled z pod Tyršova mostu*

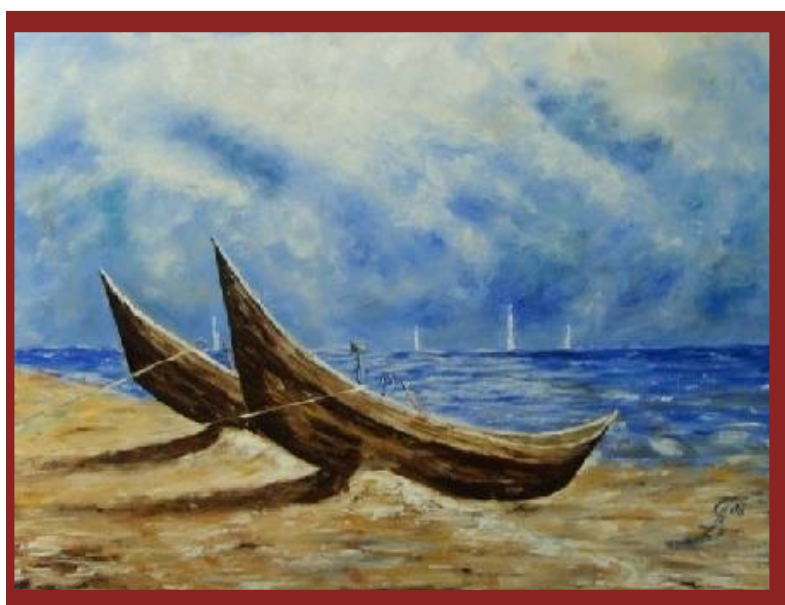

Svatý Ján

Lužní les - Kojetínsko

Lod'ky

Malá Morávka - hájenka

OLDŘICH CHVÁLA

Žiji v obci Čechy. Jsem rozvedený tzv. "tatínek na leasing". Spousta toho co namaluji vzniká jako impuls určitých pocitů, reakce na knihy např. Iluze, mé vlastní myšlenky, vnímání pocitů blízkých přátel v okolí - Zrálé otcovství. Akty jsou samostatná část mého malování - jde o obdiv k uchvacují, něžné kráse ženy, která je tvořena hlavně její duší a ne geometrickou dokonalostí jejího těla.

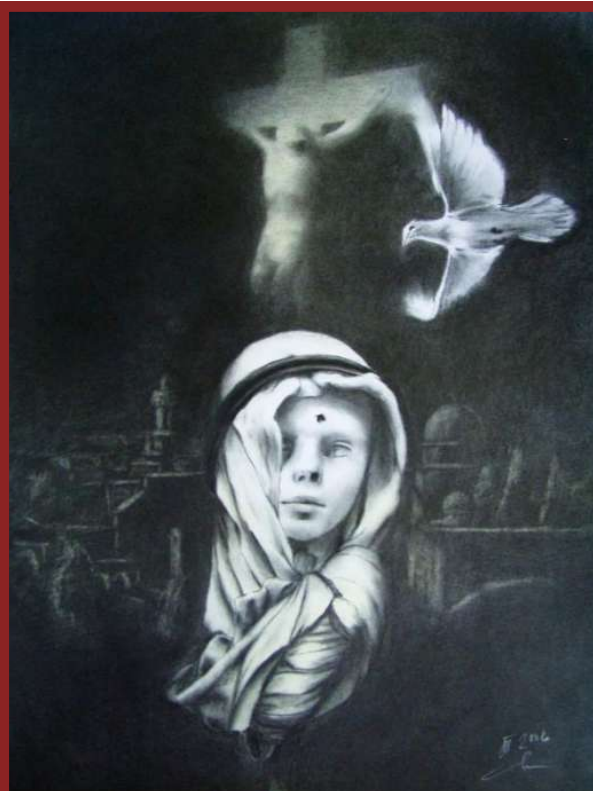

Duch mého domu

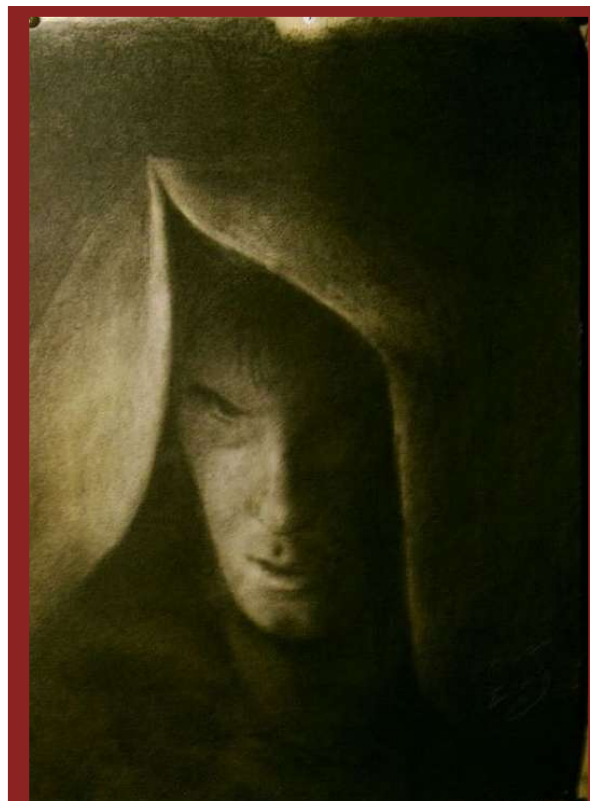
Kameny

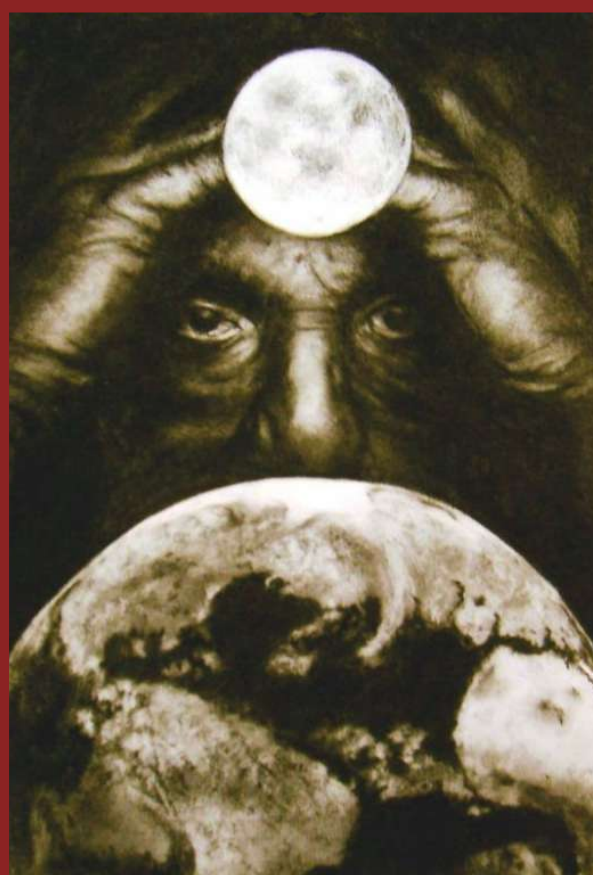
Poslední let Malého prince

Sinajská Barbie

Cháron - (autoportrét)

Zoufalý Bůh

Muž se srdem kovboje

NA TÉHLE VÝSTAVĚ NEJSEM POPRVÉ, ALE....

Asi bude lepší začít trochu zešíroka. Když člověk narazí na díla, z nichž kouká skutečné umění, nápaditost, invence, tak nemá moc na vybranou. Může chválit, ale to dělají všichni (právem) a bát se být považován za snoba (chválícího, protože chválí druží), nebo hanit či kritizovat a předstírat (sám před sebou i před druhými) hluboké znalosti zákonitosti umění, kunsthistorie a kdovíčeho ještě. Může také uznale mlčet. Pokud jsem zatím mlčel, bylo to sice uznalé mlčení, ale autor to ani netušil, a mrzelo by mne, kdyby to chápal (třeba) jako lhostejnost.

Pak jsem ovšem měl štěstí. Setkal jsem se s autorem i s mnoha jeho díly „naživo“. Poznal jsem autora jako živého člověka, zábavného i starostlivého společníka. A pak už mlčet (ani uznale) nelze. Pak už člověk může pouze vyslovit určité uznání, či (ještě lépe) vyznání.

Olda Chvála umí, nepředstírá, nenapodobuje. Così zobrazuje, così nám sděluje. Tvrdit, že všemu rozumím, bylo by nepravdivé a asi i hloupé. Důležité ale je to, co mne oslovuje, k čemu se vracím, co obdivuji. Jiní možná totéž cítí zase k jeho jiným obrazům, které oslovují je, k nimž se vracejí. A tak je to asi správné a normální.

Na jakési pomyslné hitparádě u mne jednoznačně vítězí (byť těsně) Mé večery. To prázdné roucho nahradí rozsáhlé psychologické traktáty, je to zkratka, kterou já nikdy neovládnu, a právě proto mi dává možnost obdivovat ji jinde, tedy zde. V jistém smyslu tomu obrazu sekunduje Něha 1, ale Mé večery jsou lepší.

Na pomyslné druhé příčce stojí „Muž se srdcem kovboje – můj táta“ a „Jezdci“. Nebývá asi zvykem hodnotit názvy, ale román Jacka Shaeffera mám a kdysi populární píseň o jezdcích v oblacích také znám. A jestli mne něco vrací do mého trampsko-kovbojského mládí a ke stádu krav, které jsem měl možnost kdysi koňmo prohánět, pak jsou to pochopitelně tyto

obrazy. Takže rezonance mezi těmito obrazy a mojí pamětnickou duší by měla zaznít až v autorově domově.

Na pomyslné třetí příčce u mne stojí obrazy tři. „Zoufalý bůh“, „Zralé otcovství“ a „Duch mého domu“. Já pochopitelně přesně nevím, co vedlo Oldu k namalování těchto obrazů, ale vím, co je sjednocuje před mým vnitřním zrakem. „Duch mého domu“ spoluvytváří či dotváří atmosféru domu, v němž autor bydlí a nebyl jsem sám, na koho při návštěvě tento duch zapůsobil, skutečně se dalo (navíc v podvečerním příšeří) snadno podlehnout iluzi, že na člověka nehledí obraz, ale skutečný duch. Zralý otec stvořil nový život a ve tváři má pocit odpovědnosti. Takový obraz nenamaluje nezralý mladík, příbuzní často vzpomínali, jak mým rodičům dělalo starost, jestli mne s bratrem stihnou vychovat, protože nás měli v relativně pozdějším věku. Stihli to nakonec docela dobře, ale nicméně jsem si na jejich starosti hned vzpomněl při pohledu na tento obraz. A zoufající si bůh zaslouží skutečnou lítost. Stvořil svět, přírodě dal pevné zákony, ale bohužel lidem také svobodnou vůli. A svět se mu vymkl z rukou a žije si dál svým životem. Tvůrci zůstala jen odpovědnost. Situace skutečně k uzoufání, ostatně mnozí rodiče by mohli vyprávět...

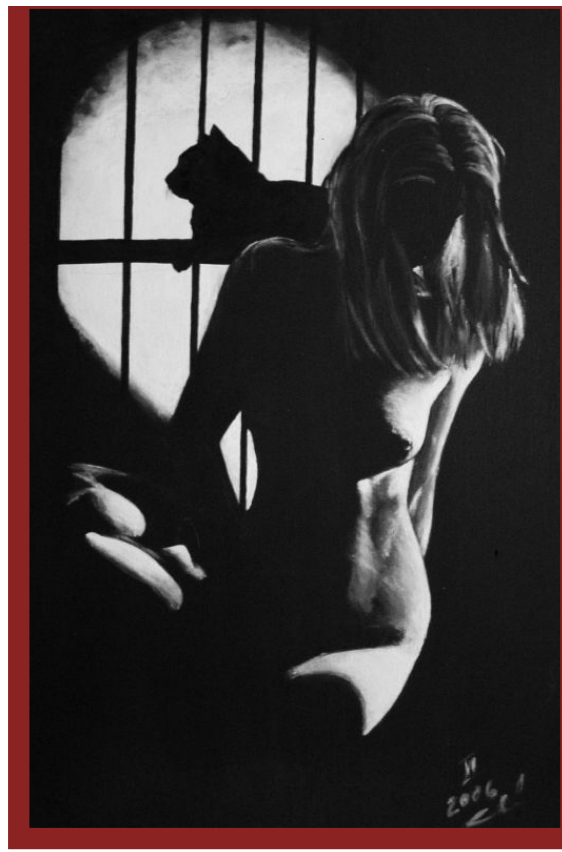
Tolik tedy moje vyznání obdivu k obrazům Oldy Chvály. A budete-li mít obdobné štěstí se s ním setkat osobně, nedejte se zmýlit jeho legráckami a srandičkami. Bude před vámi stát skutečný filosof (a když to třeba ani sám neví).

HŠ - RN2

Něha

Zpověď duše jedné ženy

Venuše

JOSEF KOUTNÝ

Od narození v roce 1959 jsem občanem města Tachova. Profesí se hlásím k zubnímu technikovi i když mě již spoustu let živí jiná povolání.

Nikdy jsem necítil potřebu se zařadit a proto jsem i v malířství stylově nevyhraněn. Když přemýšlím, jak ztvárnit dané téma, vždy se to liší od předchozích prací. Přiznávám, že by mě to nudilo, dívat se na své práce, které by byly stále o tom samém.

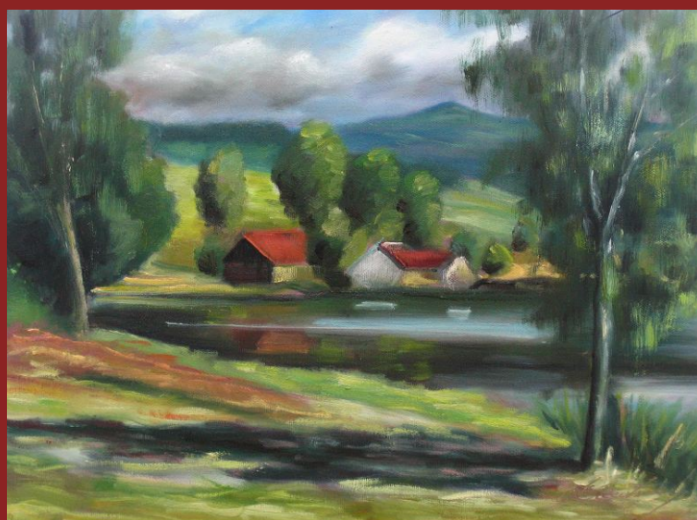
Na stránkách svých kolegů, čítávám jak od dětství malovali a kdy jim maminka koupila první pastelky. Vždy mám slzy v očích.

Já maloval jako každé dítě a teď maluji jako tisíce jiných dospělých.

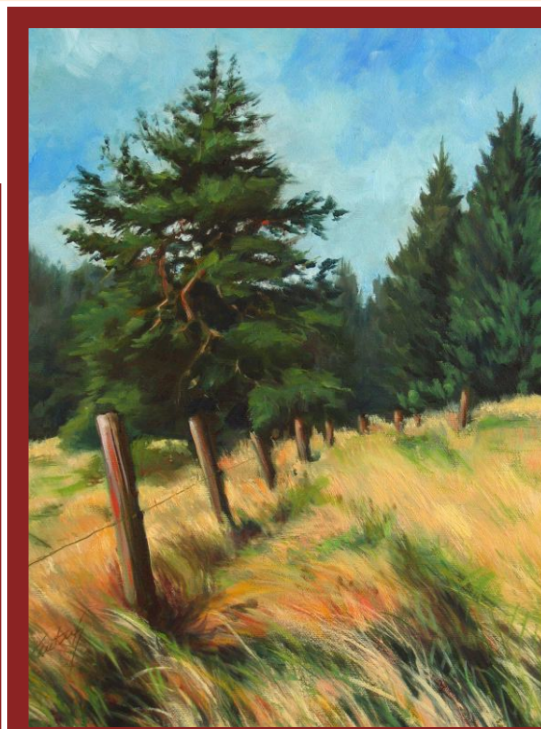
Od dvacátého roku svého života jsem zkoušel dát své neprofesionální tvorbě nějaký trvalý charakter, což se mi nedařilo. Střídavě pro nedostatek místa, času, peněz a také snad strachu, že touha malovat převládne nad vším ostatním. Malování Vás může totiž zcela pohltit. K němu se nedá odbíhat ve volných chvílích. Když se do toho ponoříte, díváte se na věci okolo sebe očima výtvarníka. Posuzujete, jak namalovat věci ze svého okolí, v duchu mícháte barvy a pokládáte je na plátno a ztrácíte kontakt s prací, která Vás živí a rodinou, kterou milujete. Proto má tvorba měla menší i delší prodlevy. Neumím se ovládnout a správně rozdělit čas ve svém životě a stále se zdálo být cosi přednější.

Do vršku

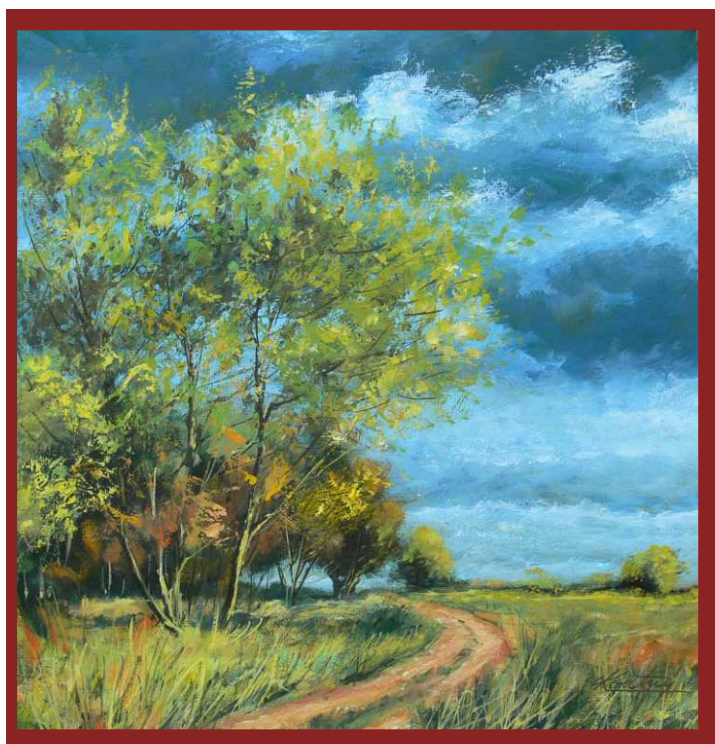
Samota

Ohradník

Sluneční cestou

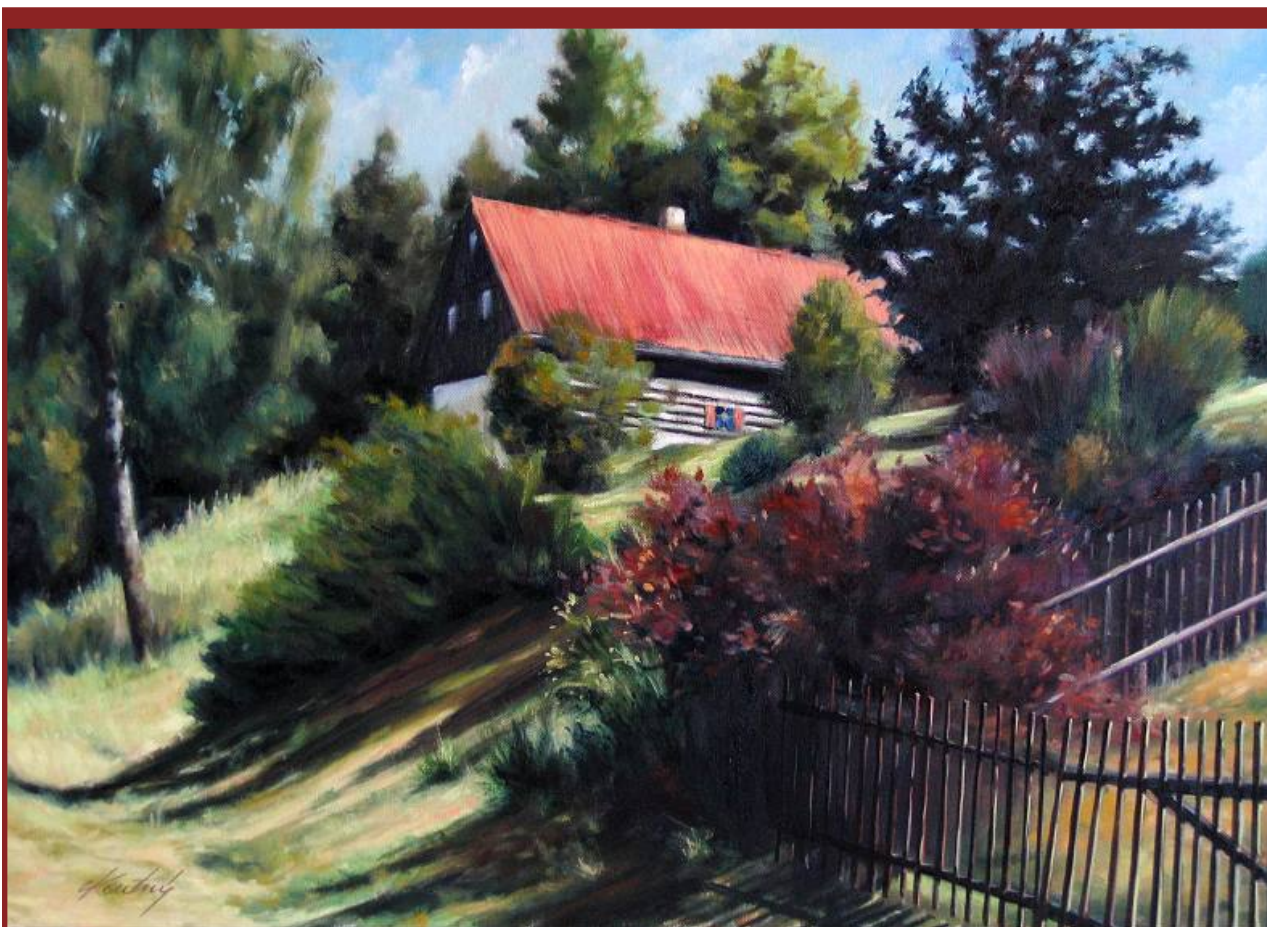

Větrnou cestou

Kulturní dědictví

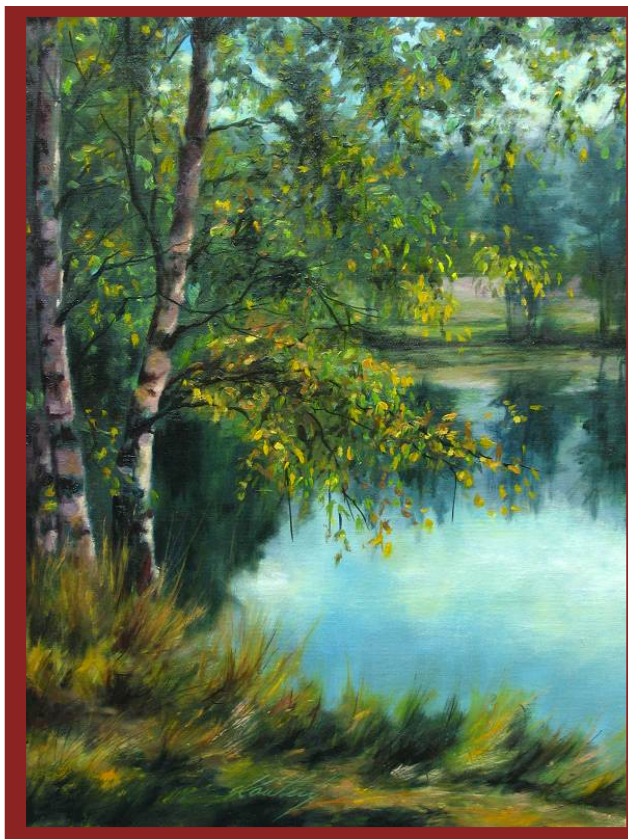
Někdy se říká, že receptem na úspěch je 1 díl talentu a 9 dílů dřiny. Asi to moudří lidé mají dobře odpozorováno, ale kdo viděl **Josefa Koutného** při práci, nutně dojde k závěru, že u něj platí počty zcela jiné – já bych to odhadl na 50 dílů talentu a 150 dílů dřiny a to stejně velkých dílů jako v úvodním příkladu. Má totiž nadbytek talentu a ještě více pracovitosti. Když Josef přijede na malířský plenér, pronese pozdrav, zhruba 10 optimisticky laděných vět a jde malovat. Někde se ztratí a nevnímá svět kolem sebe. Čas od času mu ze stojanu odpadne hotový obraz, Josef stojan poponese nebo zaloví ve své sbírce motivů a pokračuje. Svě okolí nevnímá, a pokud Vám na cokoliv odpoví, tak ovšem jen koutkem úst a zrak od obrazu neodtrhne. Když už všichni s malováním končí, protože je skoro tma, tak Josefa od práce vyhánějí až světloušky. Zní to asi jako nadsázka, ale to je jenom zdání. Josef je totiž Pan Malíř až do morku kostí, a malování je mu způsobem života. I když si troufne na ledacos, krajinářství je mu nejbližší. Patří k těm od mocností shůry nadaným, kteří vidí obraz všude, kam se v krajině podívají, a člověk nezkušený se při pohledu na jeho obrazy diví, jak je to možné, že on sám si toho nevšiml. Máte-li možnost sledovat jeho tvorbu v průběhu času, ale často stačí i interval mezi dvěma obrazy, vidíte, že v každém něco zkouší, v každém získává nějakou zkušenost, s každým si hraje jak s milovaným dítětem a v každém něco objevuje a přináší něco nového. A dáte-li se s ním do řeči, zjistíte, že sice maluje obraz, ale už se nepokrytě těší na další, protože tam bude muset ještě vyzkoušet jiné tahy a jiné odstíny rumělky a jejich hru s (to se nedá reprodukovat, o tom si s ním musíte popovídat. Nejlépe ovšem po „práci“ - když nemaluje, je vynikajícím společníkem a partnerem pro hovor, legraci i recesi).

Chalupa v Chrástné

Kytice šeríků

Ve stínu bříz

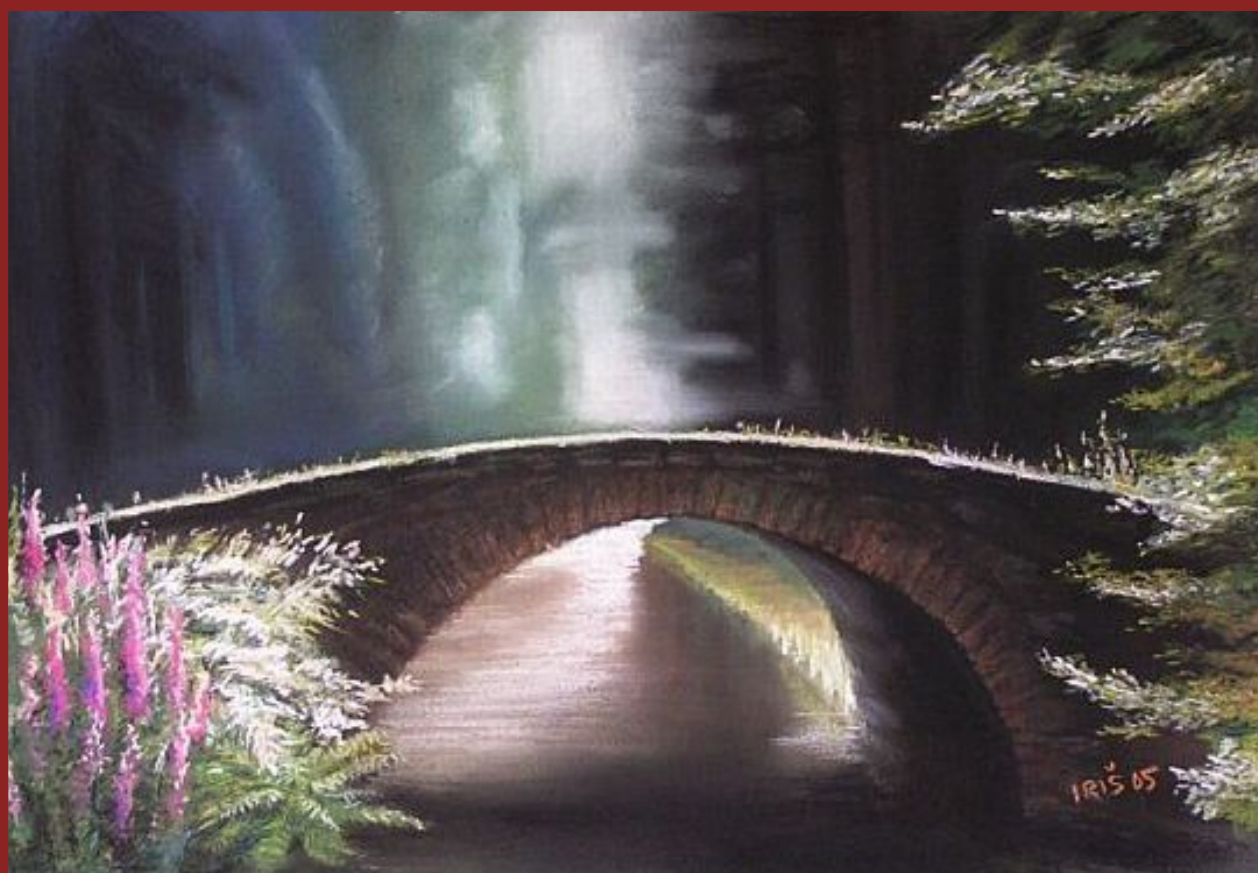
Polní cestou

IRENA ŠČEPAKOVÁ

Malovala jsem už jako malé dítě, byla to má nejoblíbenější zábava a pořád je. Maluji, kdykoli mám čas, nejraději přírodu. Baví mě experimentovat, používat různé techniky, pokaždé vytvářet něco jiného. Nejdůležitější je pro mne, aby mé obrazy vyzařovaly určitou náladu.

Vlk samotář

Šumava

Jeřábi popelaví

Bukový les

Lod'ka

Les jako forma snu.

Pro někoho je les jenom určité množství stromů, keřů, v lepším případě též zvíře, ptáků, mechů, křoví a drobných vodních ploch. Možná také klíšťat nebo komárů.

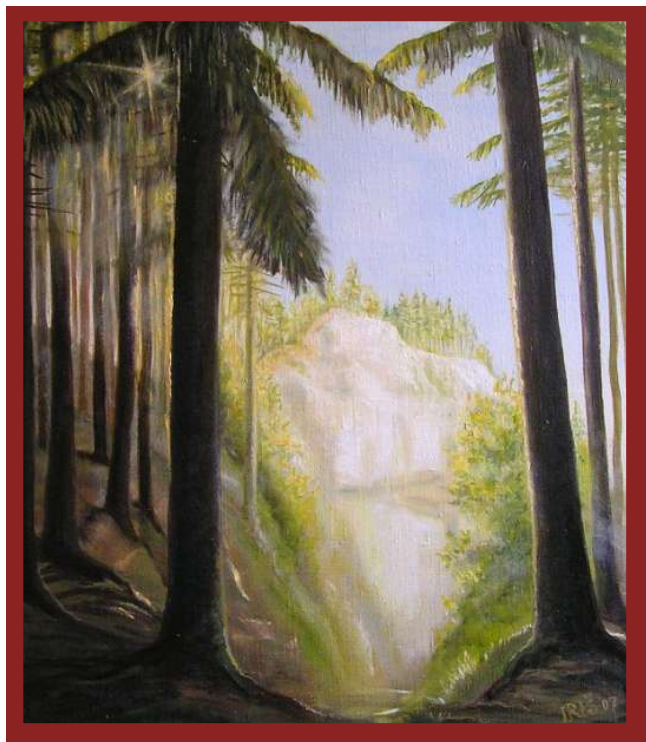
Pro někoho může být les obrazárnou. Co krok, to nový obraz.

A jsou tací mezi námi, kteří ty obrazy dokonce přenesou na plátno.

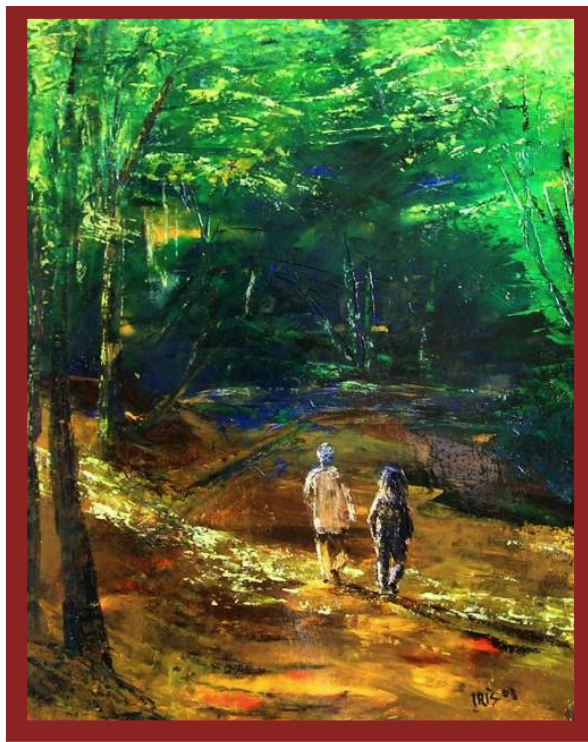
Někteří však přenesou les na plátno tak, že to vypadá jako sen. Podíváme-li se na obrazy **Ireny Ščepakové**, nevíme, jsme-li ještě v realitě, nebo už v pohádce. Hledíme na les skutečný, les pohádkový, nebo na les z nějakého fantazijního snu? To, co na první pohled vypadá jako skupina smrků, může být stejně dobře fotozáběrem z mikroskopického světa, deformovanými krápníky, zakletými princí. Tmavá skvrna může být stínem, ale stejně tak vchodem do jeskyně s poklady. Skály možná čekají jen na zázračné slůvko, aby se ochotně rozevřely. Tím, že malířka nezahlcuje les nadmírou detailů, uvolňuje prostor pro divákovu fantazii a les se mění v příběh, úvahu, dojem či pocit. Aniž uniká do věta pustých abstrakcí či fantasmagorií, opouští i svět všední reality a vnímavý divák může obrazy „číst“. Určitě zde platí, že co divák, to jiný pohled a také jiné dojmy. Je docela možná, že i ten samý divák, podívá-li se na obrazy Ireny Ščepakové v jinou denní či roční dobu, uvidí opět něco jiného, dosud neviděného a neznámého. Ale jen povrchní divák může mít pocit nudy nebo projevit nezájem. Proto, umíte-li se dívat, nahlédněte do galerie Ireny Ščepakové. Budete-li mít jiný názor, nu což, sem s ním.

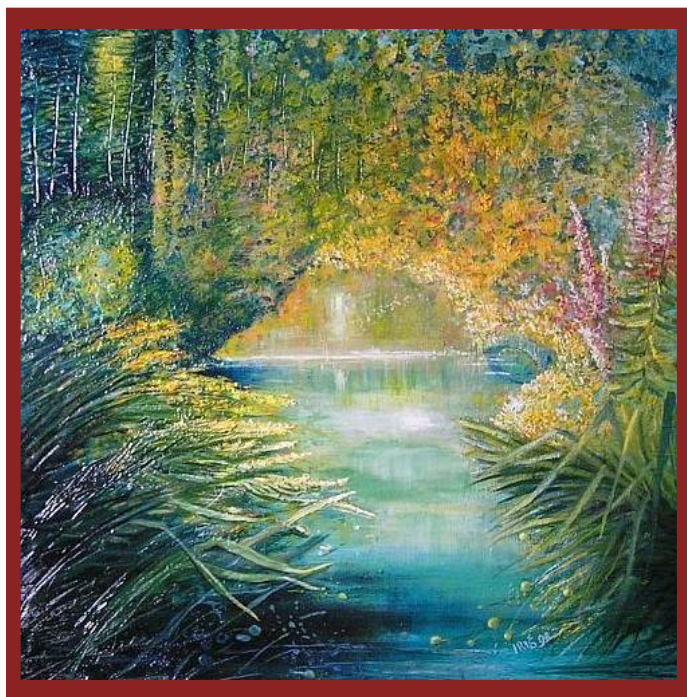
Podzim u řeky

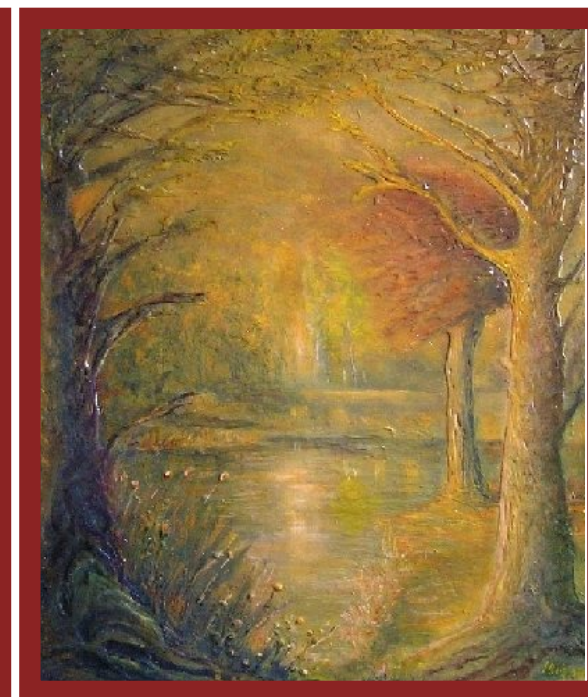
Slunečný den ve smrkovém lese

Vycházka v lese

Léto na jezeře

Ve svitu zapadajícího slunce

VĚRA WUNDERLICHOVÁ

Docela stará paní, která byla celý život obklopená knihami, na stáří se obklopila štětcí a barvami a v první řadě přáteli - malíři. Maluji co mě napadne a v době, kdy mám chuť malovat. Den má dvacetčtyři hodiny a ve stáří čtyřicet osm, tak nějakou pěknou náplň si musí pořídit každý, kdo chce stárnout pomalu a hezky. Svoje obrázky mám rozvěšené po celém domku, občas nějaký prodám a snad tím udělám radost i někomu jinému.

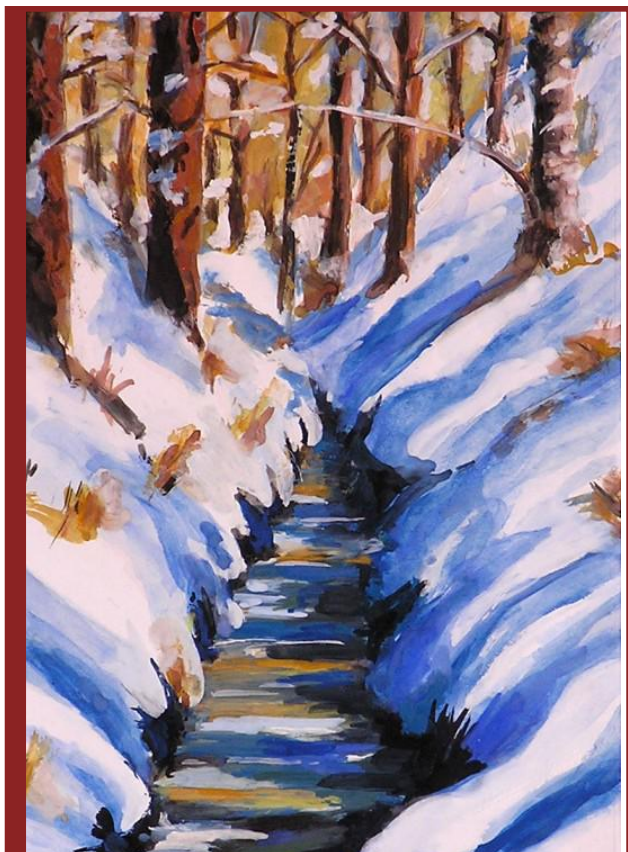
Zima

Náměstí v zimě

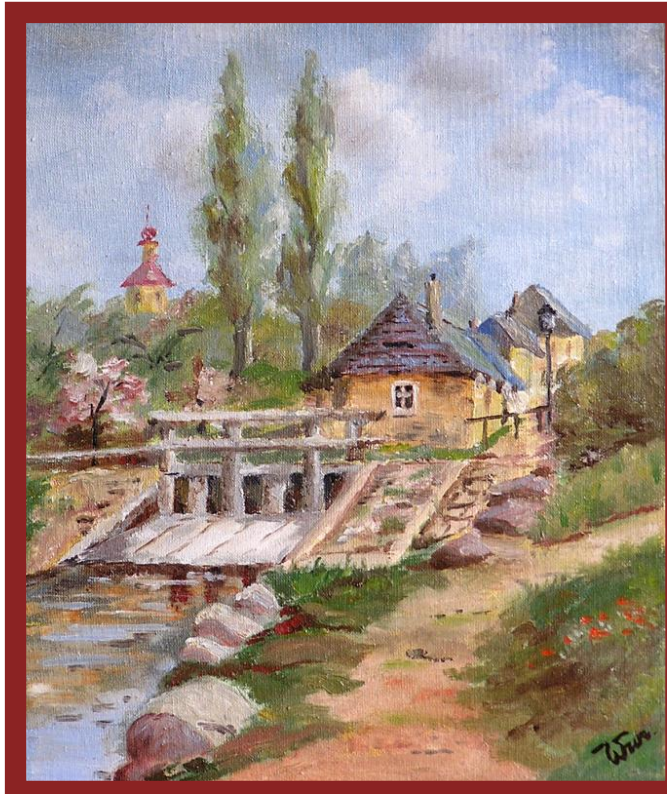
Červený dům

Modrý potok

Pražské motivy

U vody

MALÍŘKA Z KRAJE, KDE VEVERKY DÁVAJÍ DOBROU NOC.

Životní cesta člověka bývá dlouhá a klikatá. Člověk, který po ní kráčí, se v průběhu času mění a mění se také náklad toho, co si sebou nese. Náklad majetku či bídy, zdraví či nemoci, zkušeností dobrých i zlých. Vleče sebou tělo, onen statné, druhý zrazující.

Jsou lidé, kteří sebou také nesou dary. Dar humoru, dar porozumění, dar výtvarného či jiného talentu. Dar rozdávaní radosti. Dar nevťiravé moudrosti.

Obrázky, které jsou v této virtuální výstavě, jsou obrázky, které namalovala věčně mladá dáma tyto dary nám přinášející.

Věra Wunderlichová má vzácnou schopnost vidět. Vidět, zobrazit a sdělit. Vidí krásu tam, kde ji druzí přehlížejí, domýšlí si tam, kde jí je málo a vkládá ji tam, kde není. Na jejích obrázcích nepoznáte, které jsou fikcí, které volnou kopií, které mají reálnou a možná zcela všední předlohu. Těžko říci, je-li to dáno vrozenou vlohou či dlouholetým cvikem, ale její obrázky jsou nezaměnitelné. Rukopis malířky se nezapře ani na obrazech, u nichž přiznává inspiraci jinými vzory. Stejně jako Josef Lada projektoval české vánoce i roční období svým osobitým rukopisem, tak i Věra Wunderlichová vyvolává vzpomínky, prezentuje přítomnost a zachraňuje je pro budoucnost. Do obrázků vkládá nejen viděné, ale i tušené. Vkládá do nich svoji duši a přináší jimi optimismus, léčivou náladu do všedních dnů. Tvoří je svým stylem. Není tlačena žádnými akademickými kánony, není honěna komerčními požadavky, neděsí ji hloupá kritika. Neživí se malováním a nemusí své umělecké vnímání i nadání podřizovat snobství, nemusí se

ohlížet na módu halící se do roucha modernosti. Ke svému umění nepotřebuje pražské galerie ani velkoměstský ruch. Nepotřebuje ani speciální a nákladný ateliér. K radosti z tvorby jí stačí souhlas veverek, zvědavě nakukujících okny a zjišťujících, co to tam ta paní zase tropí.

Consuegra, Toledo

Františkovy Lázně

Někde v Norsku

Kladská u Mariánských Lázní

Zimní Hranice

Zámek Žinkovy

JIŘÍ PAVELČÍK

Narodil jsem se na Moravě v roce 1929 v okrese Znojmo, takže jsem jihomoravan. Kreslil jsem rád už od mládí, moje tajné přání, být malířem, se mně nesplnilo. Jinak maluji celý život s přestávkami, ale nyní v důchodě to doháním.

Doufám, že vzhledem ke svému pokročilému věku ještě něco dokážu.

Přihlašuji se do kolektivu moravských malířů, což je moje přání od začátku mé amatérské činnosti.

Zima v lese

Stará alej

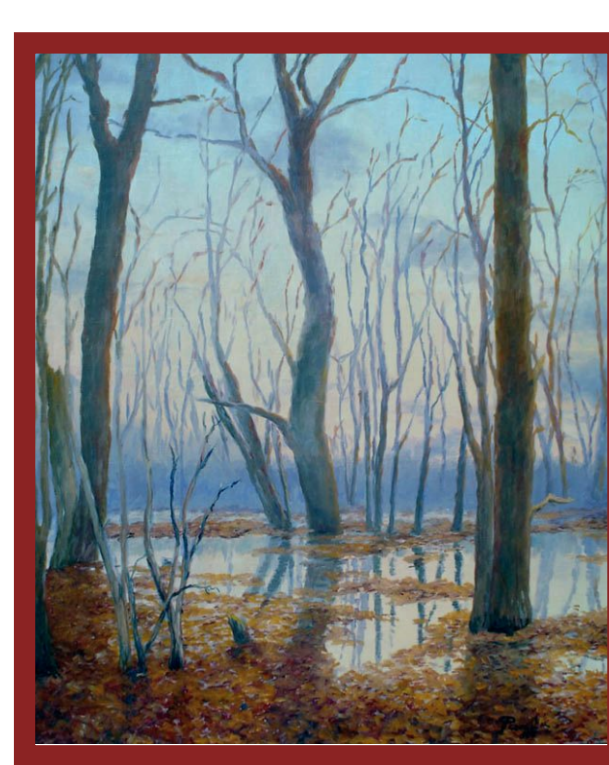
Platan v podzimním hávu

Lesní cesta Leontýnka

U Dyje

Rozlitá Dyje

Jaro pod Pálavou

Správně se oblékněte!

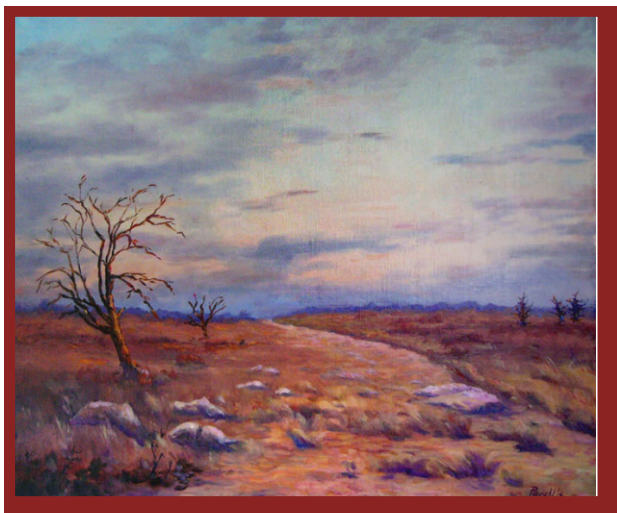
Ten titulek zní možná schizofrenně, ale když náhodou začnete obrazem Zima v lese, rychle pochopíte. Jednoduchý, skoro banální námět je proveden tak, že Vám musí mrznout uši a začnete nadávat, že máte v nízkých botkách snůh. Pokud to tak necítíte, je chyba na Vaší straně. Jste-li však k obrazům vnímaví, v žádném případě neriskujte a na prohlídku těch dalších se dobře připravte. Ono čvachtat v rozmáčené zemi jako na obraze Platan v podzimním hávu také není nic příjemného a ten obraz je vsutku sugestivní. Na Rozlitou Dyji Vám ani obyčejné holínky stačit nebudou. Tričko s krátkým rukávem Vám za Soumraku nebude asi nic platné a na Dálku se v domácích papučích asi také nevypravíte – a jenom se dívat, není to škoda? Vždyť v každém z nás je snad ještě jiskřička-zapomenutý gen tuláků, lovců, objevitelů a kočovníků. I Jaro pod Pálavou teplo zatím jenom slibuje, ale od modravé vody jde chlad. A jste-li už lidé zmoudřelí, tak těm labutím se radši vyhněte. Jsou to sice potvory krásné, ale poněkud tvrdohlavé, v poslední době si zvykly na lidi a z cesty Vám neuhnou, některé zlovyky mají okoukané od houserů. Však on Vám je **Jiří Pavelčík** pěkně zprostředkoval.

Jura se sice tváří jako amatér, ale projev má zcela profesionální a vyzrálý. Barvy ztlumené, nekřiklavé a přesto vystižné. Jeho Pálavské vrchy je pravdivé a Vysočinu má dobře přečtenou. Když namaluje třikrát strom, namaluje také třikrát různou náladu. Přidá-li Starou alej, určitě budete mít pocit, že vede zpátky do dětství a vzpomenete si, že na tom třetím stromě zprava Vám kdysi přistál papírový drak a roztrhli jste si kalhoty, když jste se pro něj drápali nahoru.

Tak takováto kouzla s Vámi provádí Jura Pavelčík a jeho kouzelnický štětec (místo hůlky). A proto opakují – správně se oblékněte, ať si všechnu tu krásu a náladu a prostředí můžete dobře vychutnat a nic Vás u toho neruší, ani zima, ani mokro, ani vítr.

Pálavské vrchy

Soumrak

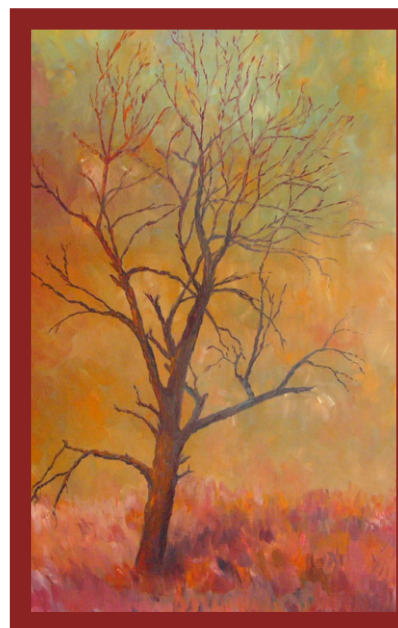
Dálka

Chalupy na Vysočině

Vysočina

VOJTĚCH NOSEK

Narodil jsem se r. 1966 v Přerově, kde pracuji a žiji se svou rodinou.

Od mládí mě zajímala malba a kresba. Z počátku to byly různé obrázky malované vodovými barvami. Později jsem se blíže seznámil s úhlem, pastelem a akvarelem.

V 90. letech jsem objevil olej. Ten mě zaujal natolik, že jsem se snažil o něm dozvědět co nejvíce.

První témata byla většinou krajiny. Čerpal jsem většinou ze zážitků prožitých na dovolené v okolí Velkých Karlovic. Podařilo se mi navázat spolupráci s přerovskou Galeríí Žerotín a hranickou Galeríí Sklep, kde pravidelně vystavuji.

Brzy přibýly samostatné výstavy a vernisáže. Byly to různé výstavy společně s Galeríí Amart, které probíhaly v hranické Galerii M + M nebo v Dřevohosticích na zámku.

Po určité době jsem pocítoval snahu o změnu ve své tvorbě. Obrat nastal v roce 2006, kdy jsem se seznámil s akademickým malířem panem Stratilem. Stal jsem se jeho nadšeným žákem. Mé obrazy se začaly měnit. Našel jsem nové vidění, nové inspirace, nápady a techniky. K současným tématům přibyla i figurální tvorba, malba aktů, které mě vždy tolik lákaly. K dosavadní technice přibyla i technika špachtlí. Pod vedením akad. malíře pana Stratila jsem nastoupil novou cestu, která pro mne znamenala další posun dopředu.

Na závěr bych chtěl uvést přání, aby mé obrazy přinášely lidem radost a potěšení.

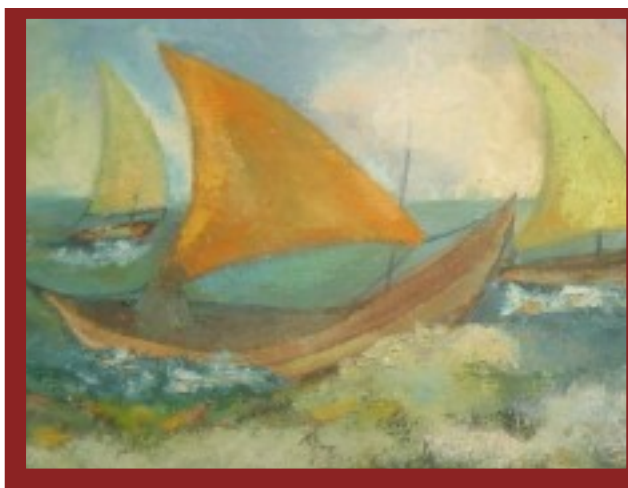
Zimní nálada

Kytice odkvetlých tulipánů

Kvetoucí třešeň

Moře

Závod koní

Portrét paní R.

Poseidon

Není malíř jak malíř. Toto vcelku banální tvrzení má ale poměrně široký dopad. Jsou rození portrétisté, skvělí krajináři, onen maluje zátiší a jiný třeba historická témata, děti či kroje. A potom jsou takoví malíři, kteří zkusí prostě všechno, co potkají, vidí nebo je nějak zaujme. Takže pokus někam zaškatulkovat **Vojtu Noska** je předem určen k nezdaru. Zachoval si (to se mužům často stává) duši kluka, okouzleného vším novým, zvláštním, zajímavým, a proto také všechno zkouší zachytit svým štětcem. Záběr má daleko širší, než náš výběr může postihnout. Ale všimněme si: odkvetlé zátiší, závod koní (či spíše splynutí vůlí a sil muže a koně), moře, legendární Říp, Přerov pod sněhem, kostel s kvetoucí třešní, krajina česká a městečko v Alpách, Poseidon jako živý a jen promluvit... Je to rozmanité a přesto sjednoceno typickým malířským rukopisem. Vlastně nám nezbývá než Vojtovi závidět. Jde životem a vlastně kráčí obrazárnou. Kdo z nás má to štěstí? A kdo Vojtu zná, potvrdí, že jeho obrazy jsou jako pohled do jeho pohodové duše.

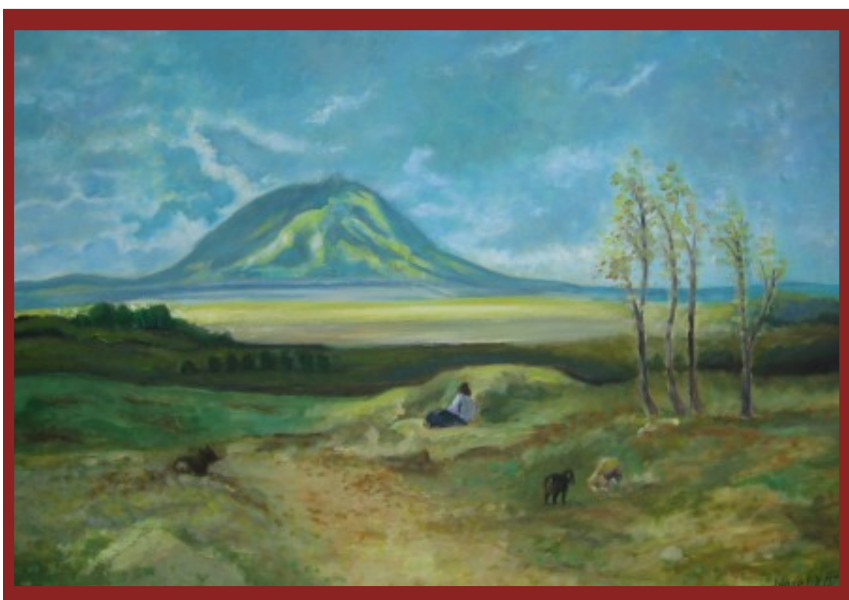

Česká krajina

Podzim u řeky

Alpské městečko

Říp

Zasněžený Přerov

ANTONÍN PRŮDEK

Pocházím z Břeclavi a jsem narozen r.1987. Obrazy se mi líbily už odmala, ale popud k malování jsem měl od kamaráda, který namaloval mamce do obývacího obraz - to mě přinutilo vzít také paletu do ruky. Nejvíc obdivuji impresionisty, samozřejmě Gogha, Renoira ... , ale poslední dobou mě oslovují i starší malíři, například Caravaggio, Delacroix a další. Oproti tomu nemám moc rád secesi. Moje nejčastější techniky jsou malba akrylem na plátno a sololit, kresba tuší a vodovky, poslední dobou mě láká grafika, tudíž se chci vrhnout na linoryt, monotyp, lept a podobné grafické techniky. V mém rodném městě rád chodím do výstavních galerií dívat se na obrazy, rád také chodím do přírody meditovat.

Chtěl pozdravit z tohoto místa malíře pana Karla Křivánka.. který mi pomohl s mým prvním obrazem a malinko mě pošoupl ve výtvarném umění...

Dva pomeranče

Zátiší

Flowers

Impresionismus

Romča

Zátiší se džbánkem

Antonín Průdek své mládí nezapře, ani kdyby chtěl. Hledá své vyjádření, nahlíží k uznaným mistrům, někde probleskuje už jeho vlastní rukopis, zkouší to a zkouší ono. Tak je to správné a tak to má být. Snad každý z nás začínal nejdříve kopiemi, potom napodobením stylu a teprve nakonec, stejně jako když se člověk učí psát, jsme sklouzli k určitému individuálnímu a zcela vlastnímu rukopisu. U Antonína Průdka lze tedy vcelku bezpečně rozpoznat vliv děl Mistrů, ale daleko zajímavější jsou ta jeho vlastní, která jsou tvořena jednoduchou linkou obrysů a koloristickou výplní ploch. Antonín Průdek určitě vyzkouší ještě mnohé a ledaos, ale v tom kolorismu by se nakonec mohl najít a skoro si troufneme věštit, že v něm nakonec bude mít největší úspěch. Je v tom přece jen dost kumštu a je známo, že to, co vypadá navenek jednoduše, je nakonec výsledkem dosti náročného duševního i manuálního procesu. Nepatrně nabouraná perspektiva může působit dokonce roztomile, aniž diváka ruší, předměty téměř

všední evokují pohodu domova a výpůjčky od slavných mistrů začínají být zbytečné. Takže vzdejme čest Romče, zátíšim se džbánkem i ovocem.... a impresionisty berme už jen jako učitele, promlouvající k nám přes prospast času, ale postrkávající nás někam jinam. Pokud nám ovšem impresionismus nenadělily sudičky jako rukopis.

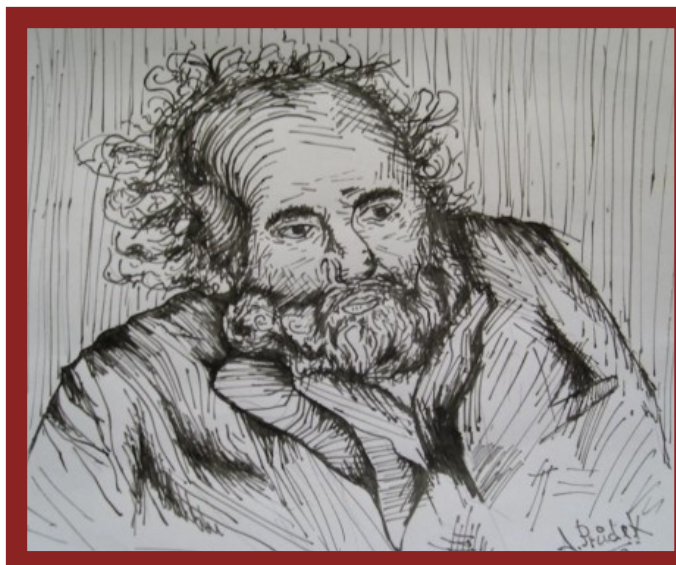
Cesta podél chalupy

Olivovníky

Zátiší s ovocem

M.A. podle M.A.:

Van Goghovi rolníci

Beze jména

Still life

LENKA RAZÁKOVÁ

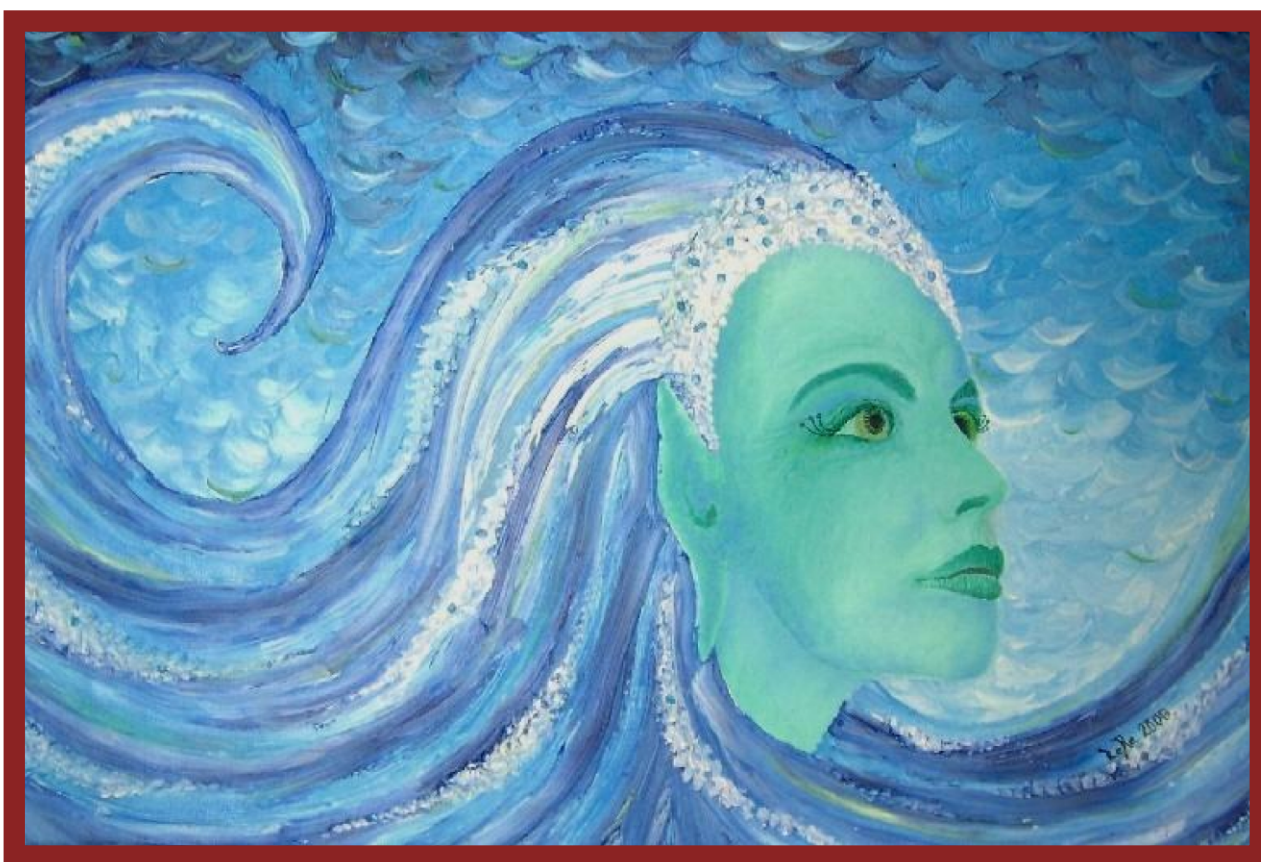
Jsem narozená v r.1975 ve znamení paličatého skopce se sklonek k nadšení pro vše zajímavé a krásné. Žiji a pracuji v nádherném srdci Evropy v Praze. Malovala jsem už v dětství a se svou sestrou – dvojčetem jsme se předháněly ve vytvoření lepších ilustrací k vlastním pohádkám a hororům. Na střední škole jsem pak sice neuplatnila hudební talent, ale spíše výtvarný a jsem povoláním fotograf.

Zatím se ve směrech i stylech směle ztrácím, ale ráda zkouším vše nové. Většinou kombinuji reálno s fantazií. Oblíbenými barvami jsou všechny odstíny od veselé oranžové přes přírodní barvy dřeva až po temnou pálenou hlínu.

Malování se stalo dalším koníčkem, mou radostí i relaxací. A věřím, že jím potěším každé lidské oko, které se mihne kolem.

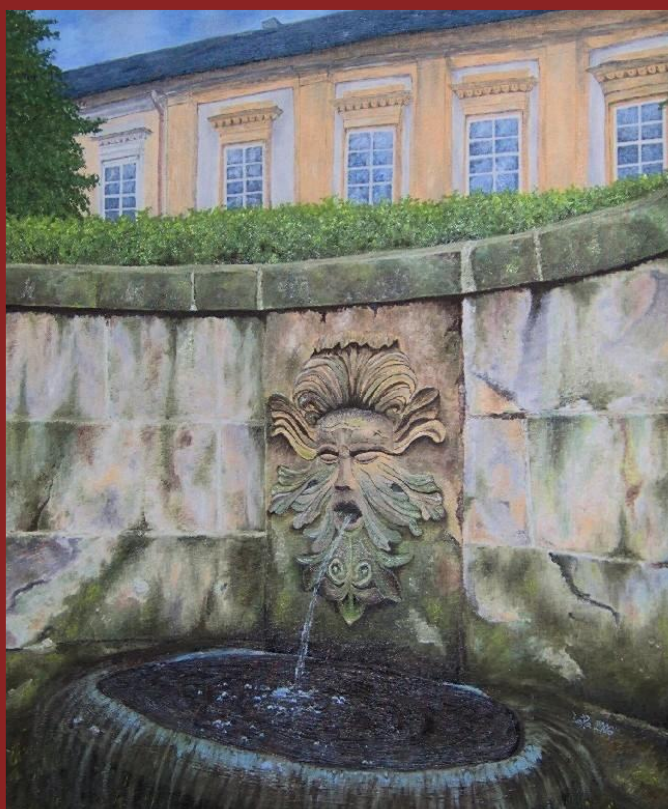
Doteky - Abstrakce 1

Vlna

Květiny ve váze

Pod okny Casanovy

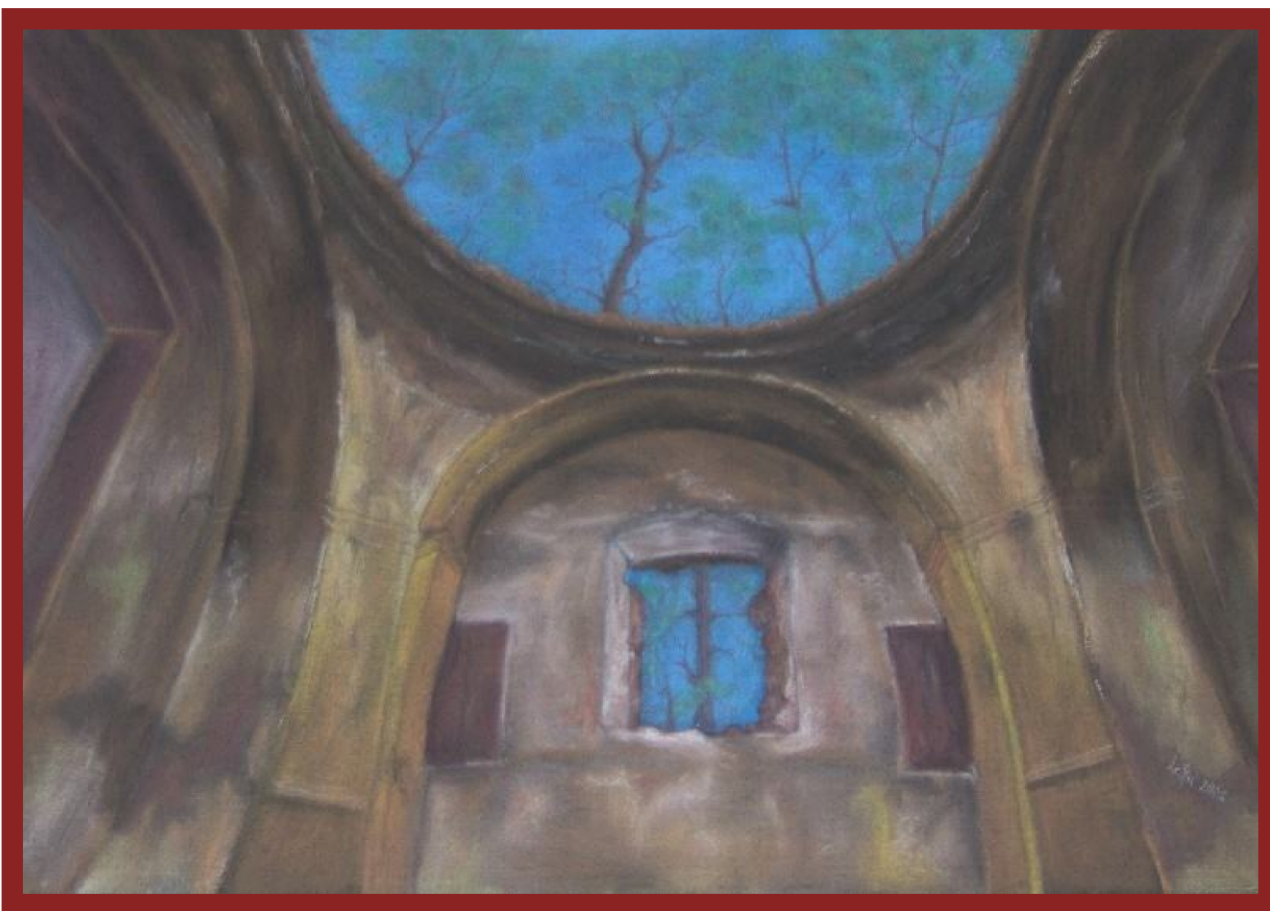

Třesk

Ulita

Prohlásit o Lence Razákové, že je plodnou autorkou, by asi mohlo být snadno chápáno jako (řekněme) nemístná lichotka. Ovšem jenom v tom případě, že bychom pod tou „autorskou plodností“ chápali počet. Obrátíme-li ale svou pozornost směrem k bohatství fantazie, už to nebude lichotka, ale spíše obdiv. Lenka patří k těm lidem, kteří se podívají na námět zcela všední až okoukaný a předvedou nám ho na plátně způsobem zcela neotřelým, nevšedním a neokoukaným. Vždyť kolik z nás bez valného povšimnutí prošlo kolem nějaké zborcené kaple svatého Jana buď bez povšimnutí, nebo pouze s povzdechem, že se zase něco nechalo na pospas zubu času (tedy spíše lidské lhostejnosti a lenosti)? A kolik z nás se před tu kapli dokázalo postavit s fotoaparátem nebo přímo s malířským stojanem a dát zašlou slávu a krásu znovu světu na vědomí? Každý z nás zná nějakou Večernici, ať už tím myslíme pohádkovou bytost nebo večerní projekci Venuše, ale kdo z nás ji dokázal personifikovat, vsadit do gotického okna jakési zakleté zříceniny a spojit astronomii i pohádku poutem fantazie. Jistě, autorka možná chtěla tím obrazem říci něco jiného, ale za ní mluví její obraz a ten v různých lidech může vyvolat různou odezvu. Nejhorší je přece takový obraz, který žádnou odezvu nevyvolá. A tak bychom mohli rozjímat (a rozjímejme) i nad jejími dalšími díly – jako je třeba Večerní sen, Ulita či Vlna, a kdo si troufá, může se zkusit zamýšlet i nad Lenčinými abstrakcemi. Obrazy Lenky Razkové jsou totiž jako kniha. I tu můžete zběžně prolistovat (a nic z ní nemít), nebo si pomalu pročíst každý řádek a každou větu, a s knihou (obrazem) si zkusit povídat. Neboť Lenka svůj díl kvalitní komunikace odvedla. To ostatní je na kvalitním divákovi.

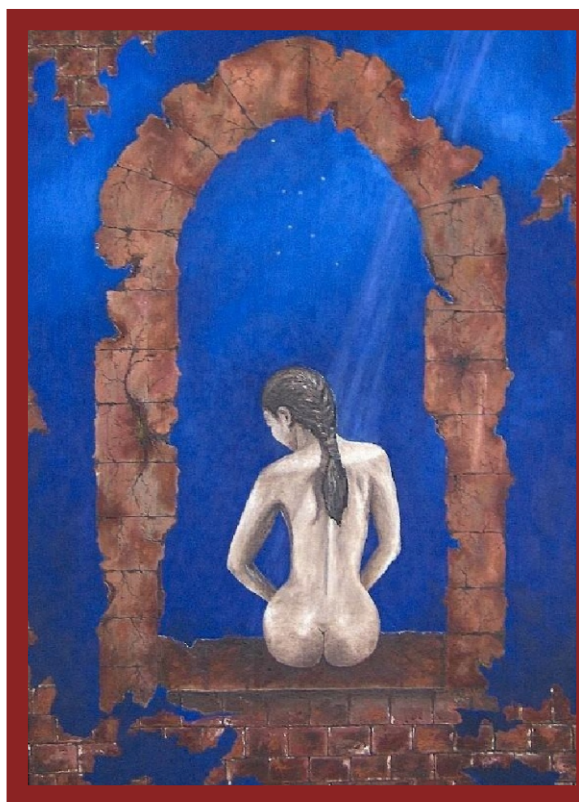
Kaple Svatého Jana

Pochybnosti

Večerní sen

Večernice

KLÁRA STUDENÁ

Mé jméno je Klára Studená, ale přátelé mi říkají Ráchel. Narodila jsem se v roce 1990 v Prostějově, kde také stále žiji a studuji na Reálném gymnáziu.

Kreslení a malování je bezpochyby mým největším koníčkem, ovšem jsem jen a pouze amatér, výtvarný kroužek navštěvuji zatím velmi krátce.

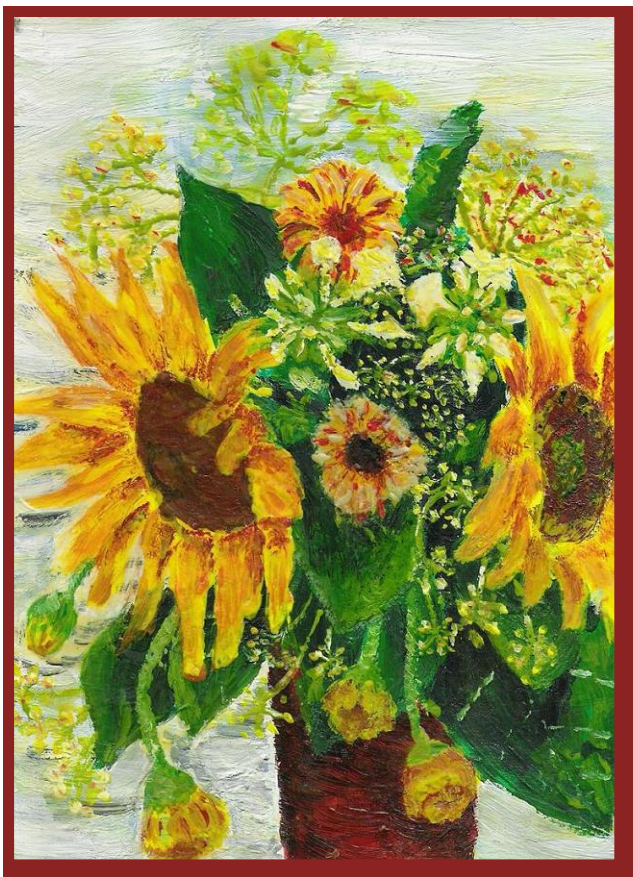
Život si organizuji dost po svém a rozhodně si nenechám do všeho mluvit. Vždycky chci být svá i za cenu toho, že třeba přijdu v batikovaném tričku a ověšená korálky někam, kde se to nebude zrovna hodit.

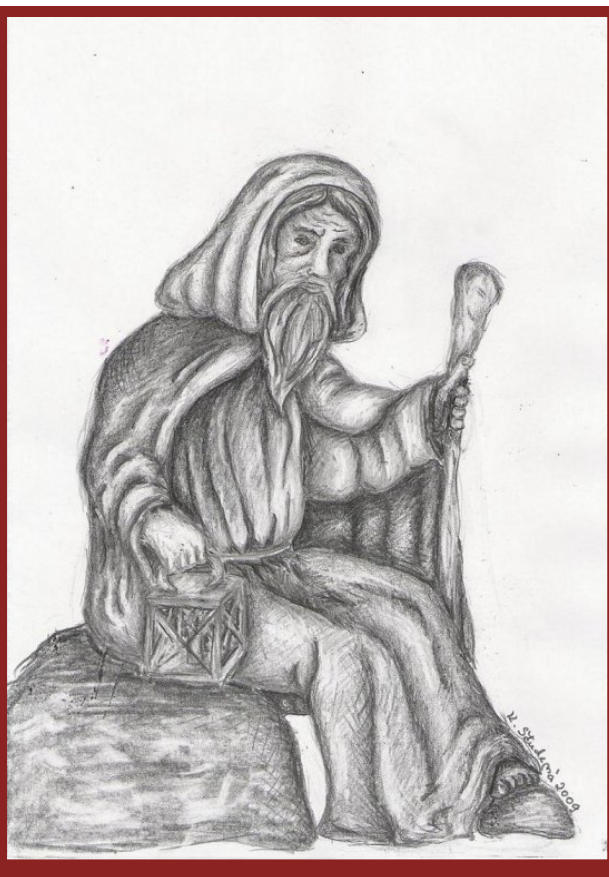
Žena s kloboukem

Barvy podzimu

Slunečnice

Poutník

Kytice s makovicemi

Slzy

Komentovat obrazy mladých autorů (a mladých autorek zvláště) je věc nadmíru ošemetná, ale do jisté míry zjednodušená tím, že mladí autoři jsou si v mnohém podobní. Všichni cosi hledají, napodobují, zkoušejí a také poznávají propasti mezi tím, co by chtěli a tím, co (zatím) mohou. Pokud mají (u čehokoliv) dostatek trpělivosti a pracovitosti, pak jsou ovšem na nejlepší cestě ke konečnému úspěchu. Pokud očekávají úspěch snadný a rychlý, bývají až na vzácné výjimky zklamáni, rezignují na další snažení, a buď se pokoušejí (v tom lepším případě) uspět v jiné oblasti nebo sklouznou (v tom horším) často k celoživotní pasivitě a k očekávání, že je povinností někoho jiného je bavit a zbavovat nudy.

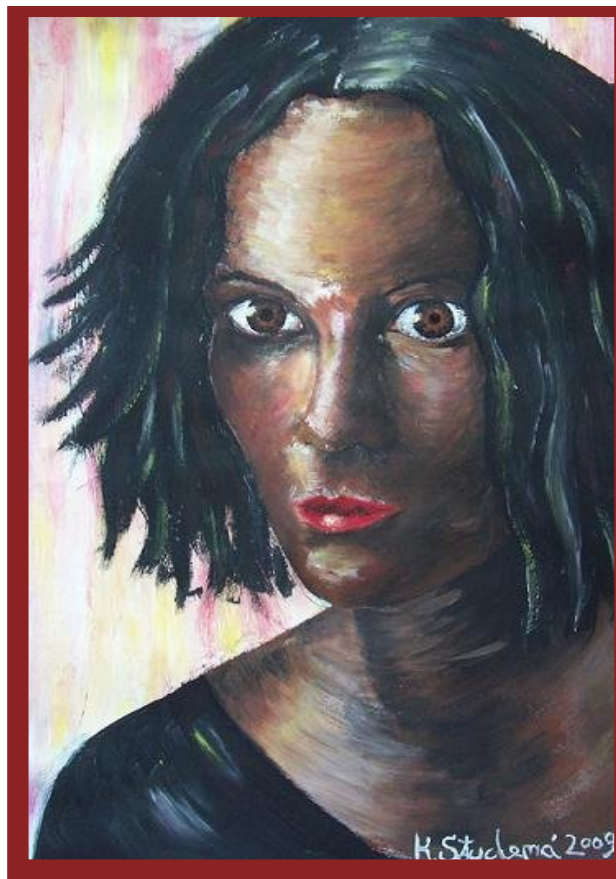
Proto vždycky stojí za pozornost ten mladý člověk, který si vybere či má (třeba) kreslení a malování jako svého koníčka a obětuje mu své schopnosti, vůli, čas - je ochoten se v něm dále vzdělávat, zlepšovat, nebát se sklídit nepochopení či kritiku, „nést kůži na trh“. Takový člověk má něco, co ho dokáže zaujmou a bavit dlouhá léta, často celoživotně. „Koníčkář“ se může (ale nemusí) stát profesionál. Profesionálem ale nemůže být nikdo, kdo nemá svou práci jako koníčka. **Klára Studená** má zjevně šanci stát se malířskou osobností. Jistě, v jejím věku dívky oblibou malují jiné dívky, zde je však jen otázkou času, kdy se z tváří do značné míry anonymních stanou portréty. Jen tak mimochodem, tváře mladých dívek (a dětí) jsou asi nejtěžším portrétním „oříškem“, objekty zatím nepopsané životem, bez výrazných rysů. Klára ale zkouší i další témata, květinová zátiší, málo obvyklé objekty (maják, synagoga, indiánský tábor), nahlíží k Mistrům. A nám nezbývá nic jiného než ji přát, aby našla svoji parketu, na které se dosytnosti „vyřádí“ a předvede, co v ní skutečně je. Něco určité ano.

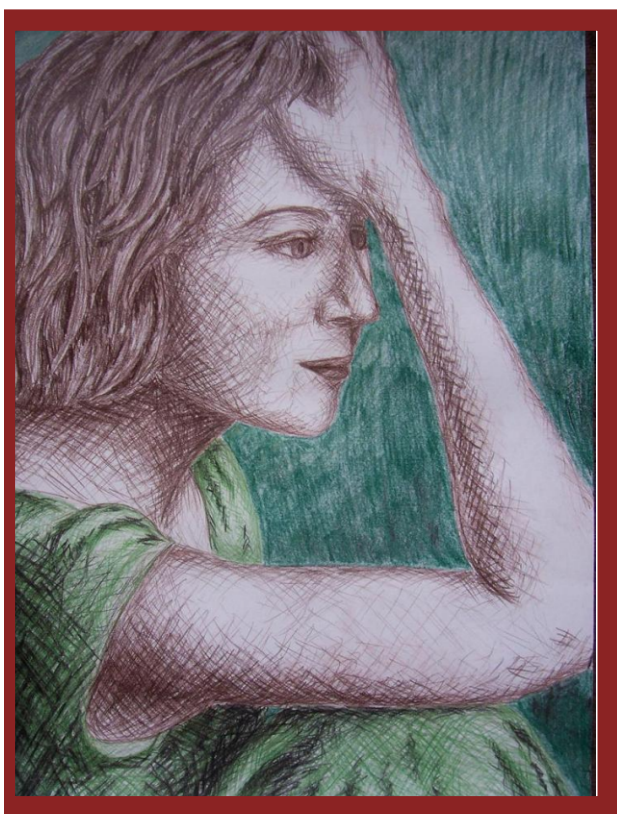
Synagoga

Effka

Žena tmavé pleti

Zasněná

Dívka inspirovaná Renoirem

STANISLAV ŠIŠLÁK

Moje prvé intenzívnejšie obdobie zoznamovania sa s kreslením a s maľbou olejom bolo v rokoch 1980-1988 (väčšinou kópie). Po 15-ročnej prestávke od r.2003 sa snažím znovu s určitou pravidelnou nepravidlosťou venovať kresleniu a hlavne maľbe, momentálne prevažne so zameraním na figuratívne motívy.

Výtvarné umenie je tvorivý proces s väčšou, či menšou dávkou intuície a talentu s cieľom dosiahnuť estetický zážitok u tvorcu a v lepšom prípade aj u diváka. Predmetom tvorby by malo byť samotné dielo, tvorca, divák a tiež tvorivý proces sám. To je môj súčasný názor, ktorý ďalším poznaním (ne)rád doplním alebo zmením.

Na zámku

Dřevohostice

Jeseníky (3)

Lubka

Svatý Hostýn

Zátiší v atelieru

Stanislav StanLee Šišlák je stálým hostem plenérové akce Dřevohostické výtvarné léto. Má to sice přes státní hranici, ale ta rozděluje především politiky, ne přátele. StanLee je malířský všuměl a koumák. Postaví se kdykoliv a kamkoliv, hodí přemýšlivý pohled kamsi do prostoru, postaví stojan a začne malovat. Pro náhodného návštěvníka je jeho počáteční chování záhadou: Co tam ten malíř vidí, vždyť tam nic zajímavého není?

Pak je ovšem třeba vyčkat. Malířova vzletná fantazie se utká se zaprášenou realitou a výsledek je obraz, nad kterým může divák jen kroutit hlavou: Jak je možné, to tam ten malíř vidí, dokonce to namaluje, je to jasné a srozumitelné - a já to ve skutečnosti nevidím. No, a to je ta hranice, která dělá malíře malířem a umělce umělcem. On vidí a umí. Divák v lepším případě rozumí.

Témata si Standa, alespoň zdánlivě, příliš nevybírá. Krajina asi převažuje, ale namaluje zátiší, pustí se do portrétů, ale třeba i do nejrůznější černobílých malůvek s alegorickým námětem. Na motivu vždy postihne to podstatné, umí ho očistit od zbytečných detailů, a výsledek je o to přesvědčivější. Tak, jako si básník hraje se slovy, tak si Standa pohraje s obrazem. Ale jeho obrazy nepotřebují výklad, divák se netrápí otázkou: „Co tím chtěl malíř říci?“, protože Standovy obrazy samy o sobě mnohé napovídají, v leccems nutí domýšlet, ale rozhodně nenudí, ani se neutápějí v planém akademismu a divák se v nich neztratí. Podívejte se!

Doudleby

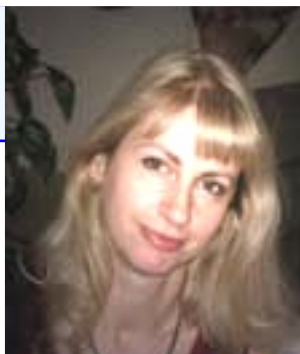
Prerov na poludnie

Prešpurské forum

Palisady

PETRA ZLÁ

Narodila jsem se v r.1965. Vystudovala jsem gymnázium v Českém Těšíně a od roku 1987 žiji v Karviné. Od tří let jsem navštěvovala LŠU později jsem absolvovala čtyřletý výtvarný kurz pro dospělé při ZUŠ v Karviné. Mými oblíbenými malíři jsou Van Gogh, Picasso, Modigliani. Zajímám se i o automatickou kresbu, esoteriku, reiki.

Kamarádi z koupelny

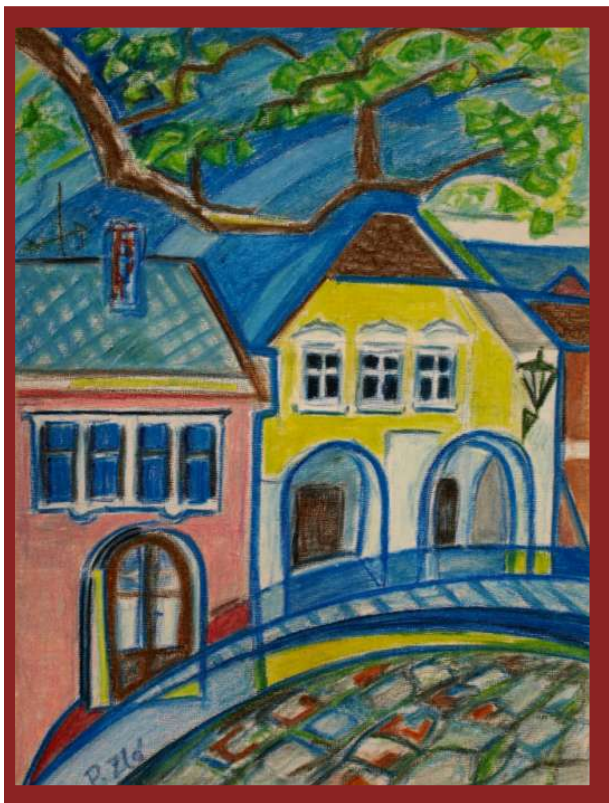
Zátíší s vinnou révou

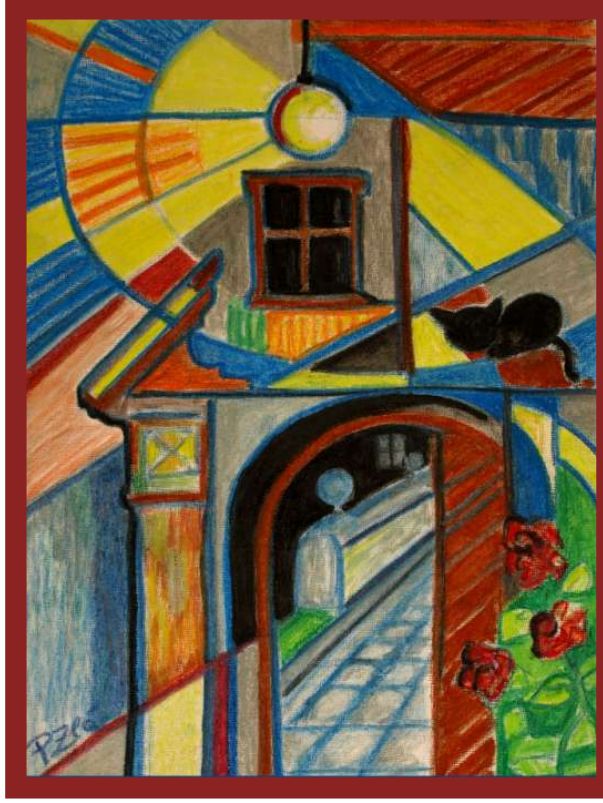
Fryštátský motiv 1

Fryštátský motiv II

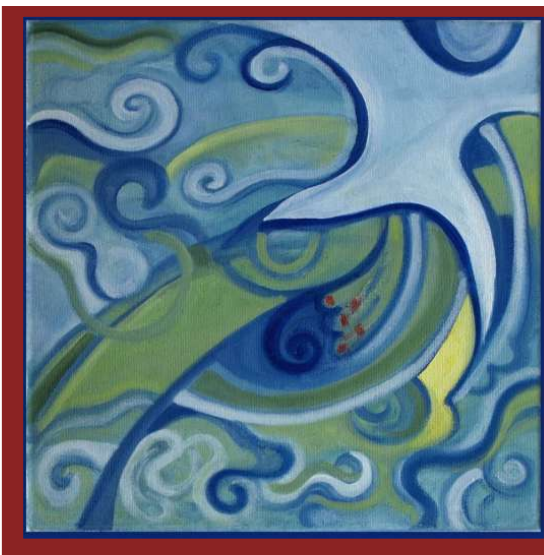

Přerovské Horní náměstí

Zámecké kot'átko

Slova o vyzrálém malířském rukopisu se používají často. Obrazy **Petry „Tygřika“ Zlé** jsou však jejich nejkrásnější demonstrací. Tak jako snad každý pozná díla Van Gogha či Josefa Lady podle jejich nezaměnitelných (byť napodobitelných) znaků, tak stejně tak lze snadno poznat obrazy této autorky. Zkouší sice několik stylů, má záběr i do fotografie, ale nakonec stejně „sklouzne“ k nějakému mráčku „zavináčku“ – toto označení jsem kdysi v nadsázce vymyslel, a ono se ujalo. Je to pochopitelně zkratkovitá nadsázka, ale pravda je, že Petra pracuje se zajímavou skladbou spirál, obloučků, kruhových úsečí a výsečí, na rozdíl od „běžného“ kubismu se neomezuje jen na jakési hranaté (kubické) tvary, ale pracuje s celou škálou geometrických obrazců. Ke kouzlu jejích obrázků patří, že vezme reálný objekt, rozloží ho na části, svým originálním způsobem ty

Mezi mráčky zavináčky

jednotlivé části přetransformuje a pak znovu „jaksi“ složí – a on je to pořád ještě ten původní objekt rozpoznatelný bez dalších komentářů, prostě známý zámek zůstane známým zámekem, kostel kostelem, obec se svými domintami je stále obrazem téže obce. To vše zajímavě zhuštěno a sevřeno do celku téměř kompaktního. Není to realismus, ale není to ani pustá abstrakce. Navíc je to pěkné, nutí to obraz číst, a s tím čtením je to jako s dobrou knihou – při každém dalším čtením objevíme ještě něco, co nám dosud uniklo. Pojdme si tedy přečíst obrazy Petry „Tygřika“ Zlé.

Beranní rozmary

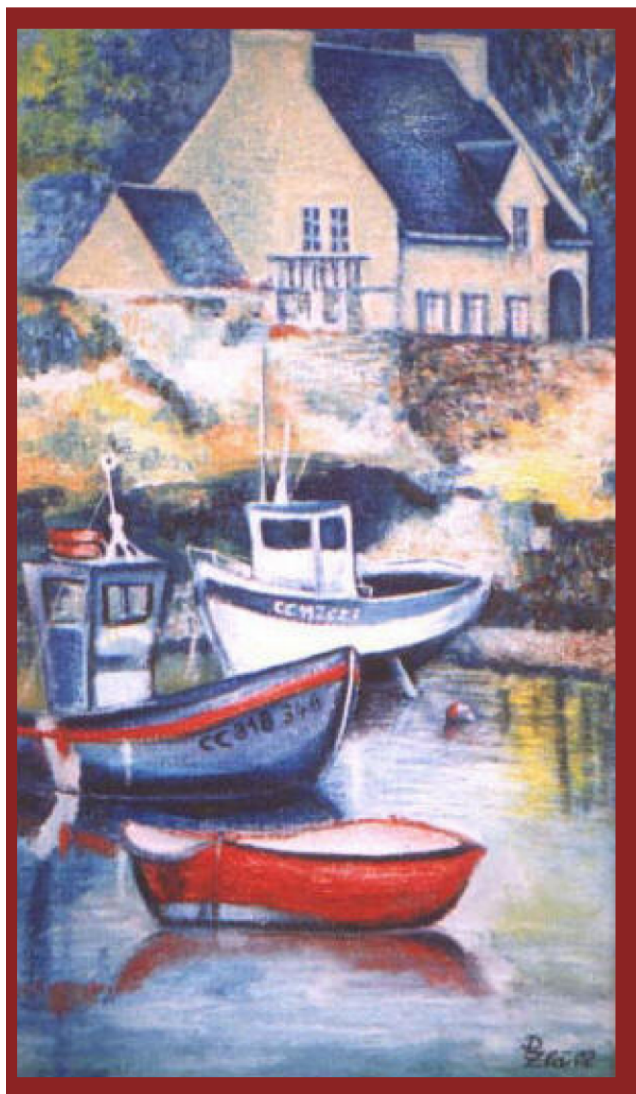
Dávno

Lilie

Vlčí máky

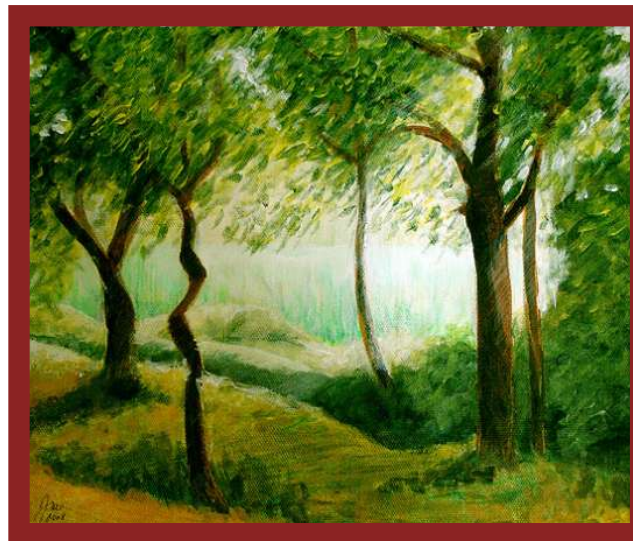
Lod'ky

Leknínky

JANA MELIŠOVÁ

Narodila som sa na Záhorí v roku 1977 ako drahé dieťa svojich dobrých rodičov a úctyhodných starých rodičov. Aj napriek silnému vzťahu k drsným skalistým horám v mojej tvorbe prevláda jemnosť, či už vo farbách a tvaroch alebo v samotných námetoch. Dokážem vidieť krásu vo veciach, hoc aj obyčajných, kde ju iní ľudia vôbec nehľadajú, čo sa prejavuje predovšetkým v mojich fotografiách. V utajených námetoch a ideách pripravených na spracovanie je zrejmä hlboká filozofia podporená industriálnym prostredím, v ktorom sa pohybujem. Svoju citlivosť na figurálne motívy rozvíjam vo večernom ateliéri na VŠMU. Venujem sa aj počítačovej a dizajnerskej tvorbe. Som členkou Klubu Senických výtvarníkov a zúčastňujem sa na rôznych kolektívnych výstavách. Žijem a pracujem v Bratislave.

Pod stromami

Pri Detvianskom jazere

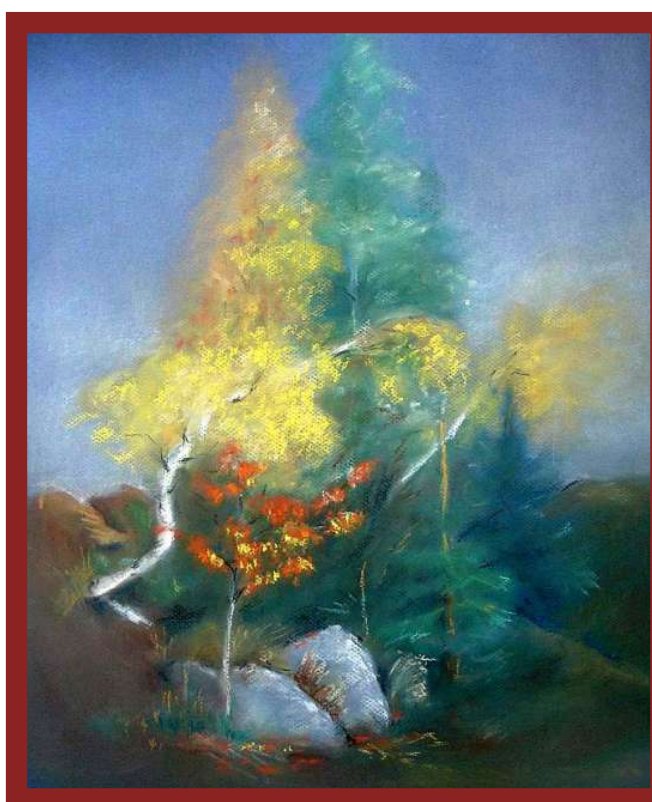
Zátišie v ateliéri

Na prechádzke

Zvončeky

Polianske brezy

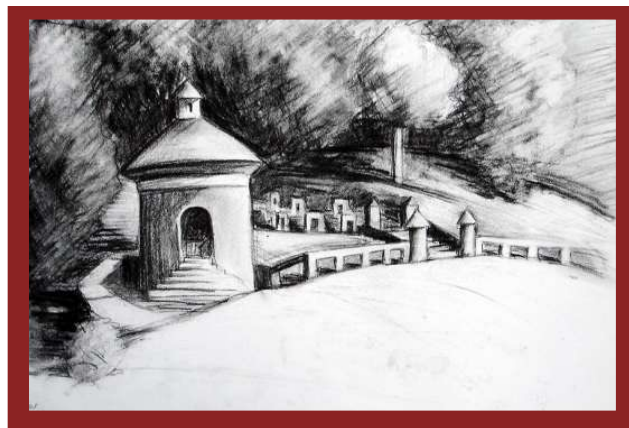

Petra Tygřík Zlá:
Jajka

Hostýn

Vyslůžilá krása

Komentovat obrazy Jáji Melišové mi tak trochu připomíná příslovecné nošení... K jejím obrazům toho moc dodat nelze, pouze domýšlet. Každý z nich trochu láká, trochu provokuje, trochu evokuje - klade otázku, co je vedle, co je dál, jak to pokračuje.... a je přitom jedno, zde je to krajina za chatou, zátíší v ateliéru nebo březový remízek. Jája vyhmátne detail z nekonečné reality a divák náhle vidí všední krásu či krásnou všednost, a, je-li jen trochu vnímavý a přemýšlivý, jistě ho napadne, kolik podobných "detailů" mu ve skutečném životě uniká bez povšimnutí. A proto omezme slova a nabídneme obrazy...

Za chatou

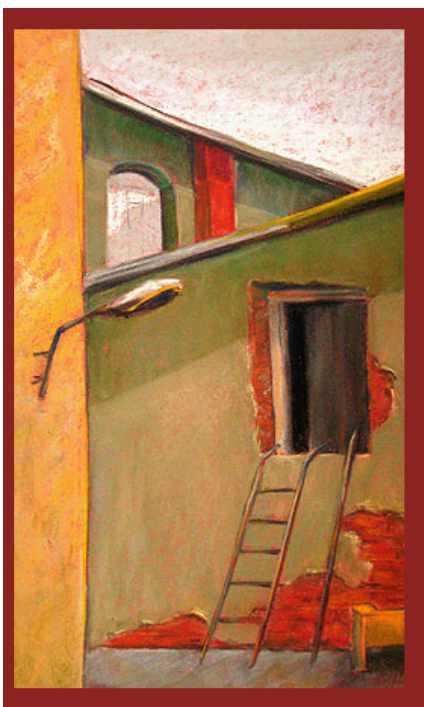
Pod Sandbergom

Prerovské podloubí

V rozpuku

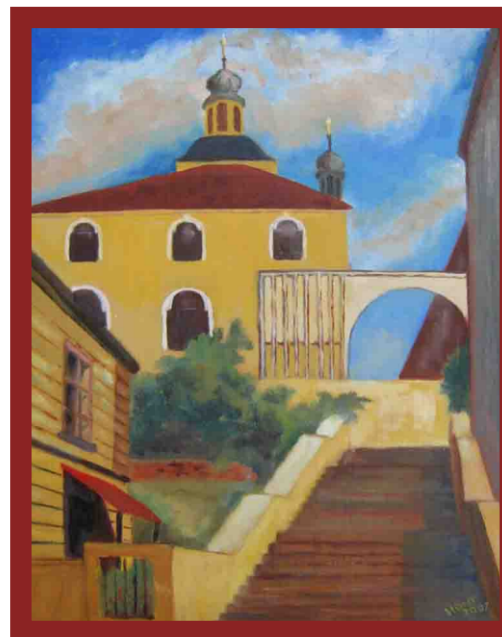

Fabrické tajnosti

HONY ŠAFRA

Po světě už šlapu od r. 1948. Jako skoro ve všem, jsem i v malování úplně samouk. Absolvoval jsem "žičkovskou Sorbonu" v Praze 3 a VŠCHT Praha. Pak jsem změnil působiště a od r. 1971 jsem královéhradeckým "votrochem". Už řadu let pracuji jako středoškolský učitel. Maluji pro radost svou a shovívavých lidí kolem mne. Již od mládí jsem bavil okolí různými malůvkami, ale olej jsem "objevil" víceméně náhodou začátkem 90. let... Také (ko)laboruji s tabletem WACOM (u toho se člověk nezapatlá). Občas si vystačím i s obyčejnými syntetickými emaily Industrol či Balakom. Zpravidla maluji na sololit přetřený latexem, ale i na různé dřevotřískové materiály, které mi náhoda přihraje pod ruku, nebo na stará prostěradla či sycky, přilepené latexem k sololitu, překližce nebo tužší lepence.

Když jsem objevil partu kolem AMART, omládl jsem.

Gočárovo schodiště

Bohdalovický podzim

Přerov - kostel sv. Vavřince

Prusy

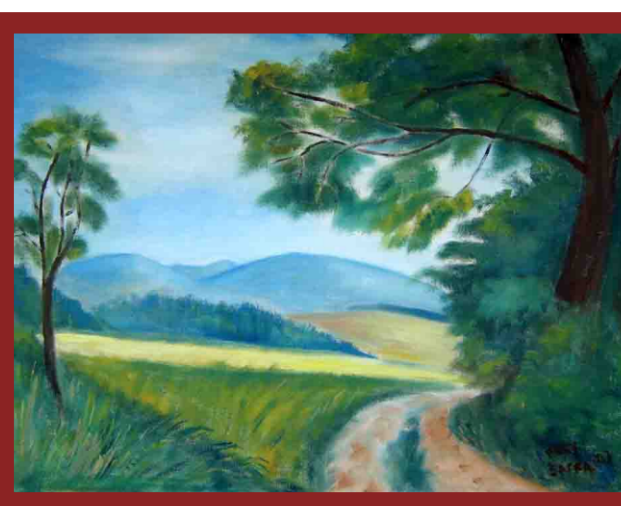
Radkovy

Chalupa ve skanzenu

Trosky II

Pohostýnská variace

Psát průvodní slovo sám sobě?

Tak snad jen to, že jsem neumělec, který se mezi umělci pohybuje proto, aby jim svou přítomností pozvedl sebevědomí. A občas o nich napsal pár slov pro Radio NARUBY 2 - vysílač Zámecká věž Dřevohostice, fungující jako happening na adrese

<http://hony.safra.name/radio2> ,

popsal nějakou akci a případně sestavil nějaký ten "almanach" . Jakákoliv další hodnocení si napište laskavě sami. Děkuji!

Přerov - evangelický kostel

Kaple Sv. Starosty

Olešnické panorama (Olešnice v Orlických horách)

*Maloskalická fara
(Česká skalice)*

*Voda pro tělo i ducha
(Vodojem v Probluži)*

Zátiší krajčářky

TROCHA HISTORIE

Nejstarší fotografie 2004 - 2005:

Muzeum s galerií v Holešově

pořádá

*Společnou výstavu obrazů volného
sdružení výtvarníků AMART z Moravy*

Vystavující výtvarníci :

*Chmelař Jiří
Chvála Oldřich
Černošek Pavel
Černoch Petr*

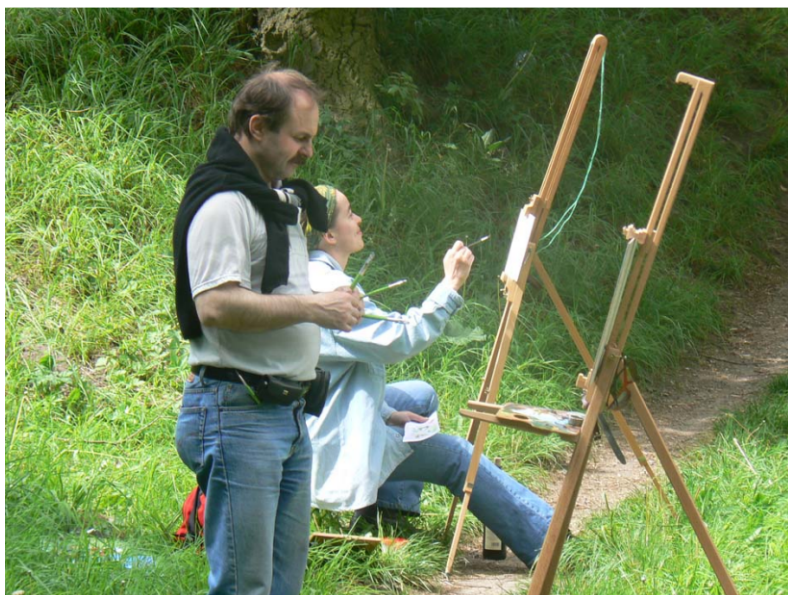
*Nosek Vojtěch
Hejdová Věra
Zlá Petra*

Otevření výstavy se uskuteční 13. 12. 2006 v 17 hodin

Vernisáž hudebně doprovodí hrou na kytaru TWO PETERS

Jarní plenér - 12 - 14. 5. 2007

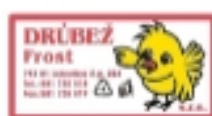
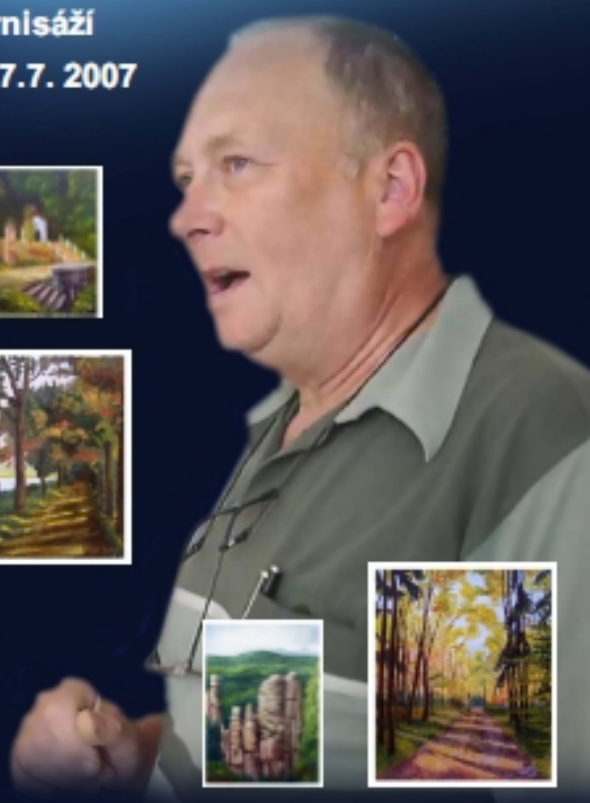
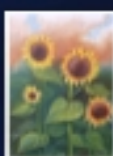

Galerie Amart na zámku v Dřevohosticích pořádá:

výstavu obrazů **HONYHO ŠAFRY** **A JEHO HOSTŮ**

Výstava bude zahájena
v sobotu 23.6. v 17 hodin vernisáží
a shlédnout ji můžete až do 27.7. 2007

PARTNEŘI VÝSTAVY

Nové Přerovsko

23. 6. 2007 - Vernisáž výstavy Honyho Šafry na zámku v Dřevohosticích

Motiv a jeho obraz

Hony, starosta p. S. Skýpala, Tonny

Volné sdružení
výtvarníků Moravy AMART
pořádá

víkendový plenér **JESENÍKY** 2007

od pátku 5. do neděle 7. října 2007

Vzhledem k tomu, že se nám termín konání této akce neodvratně blíží,
tak vám zasíláme elektronickou pozvánku a pokusíme se naznačit
pomalu se rýsující organizační záležitosti.

Začátek připadá, jak je výše uvedeno, na pátek 5. října (odpoledne)
a konec na neděli 7. října (kolem poledne). Ubytování budeme zajišťovat podle
počtu přihlášených, ale předběžně máme objednanou chalupu pro cca 12 lidí.
Od účastníků budeme vybírat zápisné a to cca 300,- Kč, které vybereme na místě.
V sobotu by s námi měl malovat místní malíř pan Josef Škubna.

*Abychom mohli pokročit v organizaci této akce dále,
tak potřebujeme od vážných zájemců potvrdit účast
na e-mail: ma1a.obrazama@seznam.cz - Pavel Čemošek
nebo: jch.amart@centrum.cz - Jiří Chmelař*

Potvrďte prosím nejpozději do pondělí 10. září 2007!!!

**Další konkrétní informace už budeme zasílat operativně, a to přihlášeným
účastníkům tohoto plenéru.**

www.amart.ic.cz

**Jen pro čtenáře
duševně obzvláště
otužilé!**

Zvláštní a zcela neoficiální dodatek:

VÝTVARNÉ LÉTO

2006

2007

2008

Referáty Radio NARUBY 2

**Zákaz čtení pro škarohlídy, politiky,
byrokraty a jiné podobné škůdce!**

Volné sdružení výtvarníků Moravy **AMART** pořádá:

VÝTVARNÉ LÉTO

na zámku v Dřevohosticích

které se uskuteční od 22. do 30. července 2006

Návštěvníci mohou shlédnout volnou tvorbu přímo v plenéru.

Výtvarné léto bude zakončeno společnou výstavou,
která proběhne v pátek 28. července od 17.00 hod.

www.amart.ic.cz

Friends & Rebels

Papír Plus s.r.o.
Malo-velkoobchod papírem
a kancelářskými potřebami
Zeravínova nám. 11, 750 06 Přerov
tel.: 581 203 627

Pavel Černošek: Dřevohostice

StanLee při práci

Poho...

(Ryze subjektivní zpráva o Výtvarném létu Dřevohostice 06 - *Radio NARUBY 2*)

Napsat objektivní zprávu o tom, co a jak bylo v Dřevohosticích jest mi nemožno, neb jsem se té radovánky sám zúčastnil. Dovoluji si tedy ctěnému publiku i účastníkům předložit svůj subjektivní pohled na celou záležitost.

Již asi před půl rokem objevila se pozvánka k účasti na Výtvarném létu Dřevohostice 06, které měla pořádat AMART GALERY – volné sdružení výtvarníků Moravy. Usoudil jsem, že by nebylo marné se tam na den či dva kouknout. Manželka však mínila, že bych měl jet na celý týden, takže vlastně proč ne, ať má ode mne děvče týden pokoj. Zprvu jsem také soudil, že já, nemoravský neumělec, tam malovat nebudu, spíše koukat a inspirovat se těmi, co toho umí více a přitom prohánět kolo po Hostýnských a jiných vrších. Nakonec mi to nedalo, a abych nevypadal jako příživník, sbalil jsem si temperové barvy a nařezal pár kousků sololitu, aby se mi to vešlo do batohu na kolo.

Zvláštností celé organizace bylo, že do poslední chvíle nepřicházely žádné informace, co a jak bude, takže si člověk připadal jako tramp, chystající se na velký vandr někam do Transylvánie.

Ráno 22. července 2006 sedl jsem ráno v 6 hodin na kolo a vyrazil na vlak do Pardubic, protože se mi nechtělo za kolo dvakrát platit a ještě s ním přeseďat. Do Pardubic je to slabá hodinka, cesta proběhla bez problémů, drama nastalo při nastupování, neboť vlaková četa odmítala kolo naložit, protože nemělo místenku (!). Teprve stejně postižená slečna (ovšem o nějakých 35 let mladší) okouzila zlého Cerbera ve služebním voze natolik, že se uvolil nám kola vzít alespoň do Zábřehu n.M. No ale když už jsme byli s koly ve vlaku, neměl to srdce nás v Zábřehu vyhodit a tak jsem téměř na minutu přesně vystoupil po 10 hodině v Přerově. Rychlý nákup tekutin v Hypernově, orientační dotaz u domorodce, kudyže směr na Bystřici pod Hostýnem, a už jsem šlapal.

Zámeckou věž jsem podle fotografií poznal zdaleka, leč po vjezdu do Dřevohostic (asi 13 km vzdálených od přerovského nádraží) nastal rebus, kterouže uličkou se vlastně k zámku jede – nikde žádný ukazatel, o slavobráně s krojovanými děvčaty s chlebem a solí ani nemluvě. Objel jsem tedy obec a ač jinak hojně vybavena šipkami, na žádné jsem slovo „Zámek“ neobjevil. I pustil jsem se nazdařbůh jednou uličkou a když jsem zahlédl označení příčné ulice „Zámecká“, cítil jsem, že jsem blízko. K tomu navíc začala brzdit protijedoucí dodávka a ozvalo se halekání, něco jako „Vidím dobře?“, a to mne vítal Jirka Chmelař, hlavní organizátor, důvěrně zvaný Tonny („Doma ho tak nevoláme“, sdělila později jeho dcerka Jolča). A poslal mne Zámeckou (jak jinak?) ulicí k zámku, že prý mne tam kdosi ubytuje. Ani tam žádné družičky, na nádvoří si hrálo jen pár malých dětí. Objel jsem zámek, nakoukl do zahrady, nikde nikdo, kdo by vypadal jako organizační zmocněnec. Tož jsem se posadil na lavičku a čekal, co se tedy bude dít. Až za chvíli se z útroby zámeckého sklepení zjevil usměvaný chlapík Vojta Nosek a zval mne do sklepa, kde byl chládek, stůl, lavice, stavební materiál a StanLee Sišlák, rodák z té druhé části bývalého společného státu. Pivo teklo ze soudku proudem i kofola pro „vyléčeného alkoholika“ se našla.

Leč Vojtu si za chvíli odvedla přítomná manželka na oběd, tak jsme se StanLeem osaměli a bylo nám dost rozpačito, neboť jsme se divili, k čemu že jsme se to nechali nalákat. Jednu chvíli jsem dokonce uvažoval, že se otočím a pojedu zase zpátky. Nakonec jsem ale usoudil, že to mohu koneckonců vždycky a tak jsem shodil zavazadla a jel zpátky do Přerova, abych si v Albertu vytvořil nějaké zásoby

Jája – práce v každé poloze (foto Tygřík)

potravin (bylat' sobota odpoledne, to se na vsi nic nekoupí)

Když jsem se asi za hodinku vrátil z Přerova, zjistil jsem, že se na zámku situace rapidně změnila. Dorazil Tygřík i se sestrou, Pablo Břidličník Černošek, objevily se dámy matka a dcera Kalkusovy. Pravý zlom v náladě pak způsobilo stvoření dle zjevu ve věku mezi 19-25 lety, které vyskočilo od stolu, natáhlo pravici a prohlásilo: „Já som Jája“. Tak tuhle Slovenku Janu Melišovou uplácali rodiče z koncentráty dobré nálady (Novinářka o ní za dva dny napsala, že je jí 29, ale tomu nevěřte, bulvárníci lžou)..

Nakonec se ještě objevila LeRa s bodyguardem Karlem a docházející a dojíždějící místní a mírně přespolní malíře nemá v tuto chvíli ani smysl jmenovat. Jen na Oldu Chválu se nesmí zapomenout, neboť nejenže patřil k spoluorganizátorům, ale navíc byl náš táta-máma a ještě k tomu sranda a bavič.

Coby tvor racionální začal jsem tedy řešit otázku ubytování se. To mělo být v zámecké tělocvičně, což byl příjemný prostor

v suterénu hospodářského bloku zámku, na podlaze parkety, jinak prázdná a v přilehlém skladu se nacházely skládací nemocniční postele a matrace. Ve skladu byl ještě složen betlém. A protože sklad byl alespoň pohledově oddělen od tělocvičny, usoudil jsem, že moje akusticky výrazná forma spánku zde nebude nikoho rušit

a ubytoval jsem se přímo u betléma, kde jsem si rozložil postel a stůl betlémský použil rovnou jako odkládací prostor.

Tonny zatím udělal zázrak, kouzlem objevil se gril a pytel dřevného uhlí, začalo to po okolí vonět a na stůl putovalo vepřové a potom se dalším zázrakem objevily grilované ryby a zkrátka po počátečních rozpacích už ani stopa.

U zámku se mezitím rozjel RockFest, ale nebylo to navzdory názvu nijak divoké.

Tonny (foto Tygřík)

(foto StanLee)

Největším překvapením druhého dne pro mne pak bylo, že výtvarníci skutečně začali tvořit. Z aut se vynořily ateliérové stojany, napnutá plátna, větší či menší hory tub s barvami, pastelové křídly i obyčejné vodovky. Přidal jsem se ke skupině nadšenců, která bez ohledu na tropické vedro vyrazila do blízkého okolí na lov námětů. Poprvé v životě jsem měl tak příležitost nakouknout, jak to dělají ti druzí a bylo to pro mne nakouknutí velice poučné a zajímavé. StanLee a Pablo se zakoukali na panoráma Dřevohostic, Jája na takové přírodní „nic“, které se nakonec v jejím podání ukázalo být velmi

zajímavou pastelovou kompozicí, já zase koukal na opačnou stranu, kde se vzpínaly Hostýnské vrchy. Když už vedro jevílo se nesnesitelné, stáhli jsme se zpět do zámku. Umělci se svými náčrtý a já pro kolo, abych ho prohnal po kraji. Nakonec jsem navzdory nepříjemné objízďce dojel až do Kroměříže. Zatímco tam jsem jel, protože jsem chtěl, zpátky proto, že jsem musel.

Kolegové umělci zatím okupovali zámecký altán a udělali z něj po dobu našeho pobytu jeden z ateliérů (druhým byla sama „tělocvična“, protože díky své suterénní poloze v ní bylo docela příjemně).

Rozjetou tvůrčí náladu již nemohl ovlivnit ani odjezd některých účastníků, nemajících dostatek dovolené (nebo dovolení?). Jejich úbytek naproti nahrazovala třeba Věra Hejdová, které za námi nepravidelně, ale často dojížděla z Tovačova, nebo Petr Černoch.

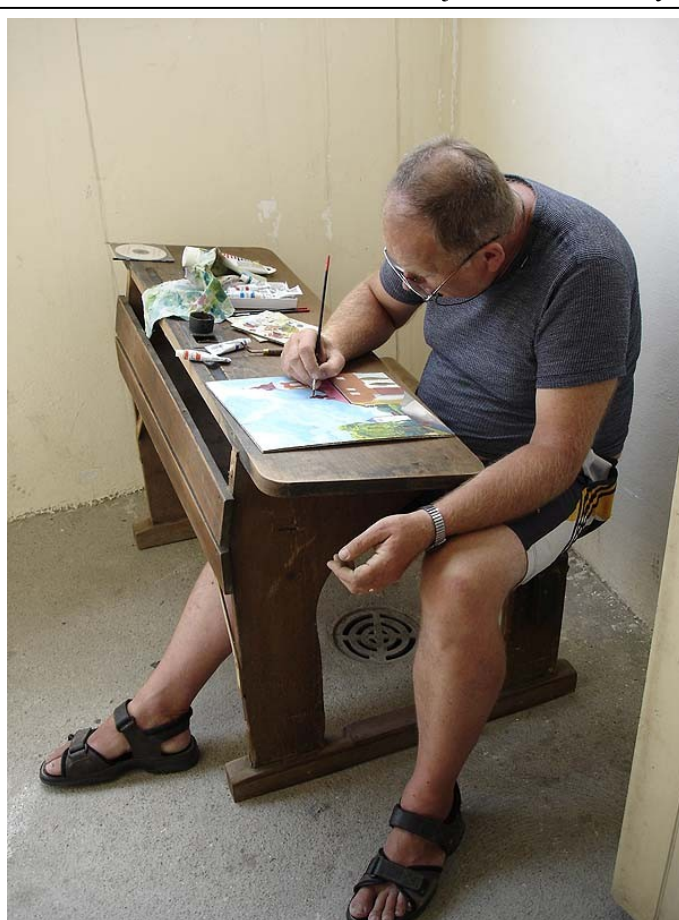
V **pondělí** jsme autmo navštívili prodejny výtvarných propriet v Přerově. Po dobrém obědě v jídelně Žerotín jsme se vrátili

do „našeho“ zámku, umělci šli hned tvořit, a já se vypravil přes hory a doły do Lipníka nad Bečvou, kde mne zastihl (zázrak!) déšť. Na zpáteční cestě přes jiné doły a hory se mi na obloze objevily velice zajímavé kompozice mraků i duha, uvidím, jestli se mi to časem podaří přenést z fotek na sololit.

Zjistil jsem, že to, co je složeno vedle betléma, nejsou staré modlitební lavice, ale lavice školní staré snad 150 let. Ihned jsem se jediné funkční zmocnil a dál už jsem maloval své temperové obrázky jen na ní. Občas jsem ji vynesl ven na světlo denní, aby z toho také něco měli návštěvníci zámku.

Potom už jsme si pro náměty zámecké i ven do vsi či okolí chodili většinou jednotlivě. V úterý nám udělal průvodcovskou službu po Přerově Olda. Vojta nám tamtéž udělal exkurzi po svém papírnictví, poseděli jsme nad zmrzlinovými poháry, udělali menší či větší tržbu v prodejně Koh-i-nooru a zase hurá tvořit. Já šel tvořit výškový rekord rozhodnut vydrápat se s kolem až na svatý Hostýn vedro-nevedro, což znamenalo výškový rozdíl skoro 500 metrů. Bylo mi kladeno na srdce, abych se brzy vrátil, že se budou grilovat kuřata u Oldy v Čechách. Čechy jsou vesnice nedaleko Dřevohostic, a bydlí tam jak Olda, tak Tonny. Když jsem na Hostýně působením svatých sil opět obživil, pustil jsem se zase dolů, tentokrát to jelo samospádem a byl jsem v Dřevohosticích za necelých 40 minut. Domáci zvířectvo Oldovo (pes a kočka) si nás ihned zamilovalo a tak večer opět proběhl v družné pohodě. (Jája bedlivě dbala aby všichni dobře artikulovali a já jim rozuměl).

A tak šel den za dnem. Obrazů přibývalo. Tygříkovy mraky „zavináčky“ a romantická políčka, Jájiny pastely... StanLee se rozhodl svůj obraz věnovat jako dík starostovi a kastelánovi zámku, tak na něj vyloudil i naše podpisy (ze strany napínacího ránu).

Hony (foto Jája)

Ve **středu** jsem osedlal kolo a vyrazil za Věrou H. do Tovačova na kafe. Lidičky, kopce jsou cyklistův těžký chleba. Ale hanácká rovina, to je to pravé peklo. Na tachometru vám to sice ukazuje 28-30 km/hod,

Společně (foto StanLee)

Tygřík (foto Jája)

ale jedete kilometr a máte vedle sebe obilný lán. Jedete druhý kilometr a máte vedle sebe obilný lán. Třetí kilometr a stále jen obilný lán. Na čtvrtém kilometru začnete polykat antidepresiva... A takhle jich šlapete třeba 15. Mezi zajímavosti je potřeba zaznamenat nový most u pověstných Troubek a obrazovou galerii u Věry doma (výstava ve „všech sálech“) – opravdu je na co koukat. Mnohé obrazy znáte z AO, mnohé nikoliv a navíc, vidět ty obrazy „na živo“ je také něco zcela jiného. Hodinka příjemného hovoru nejen o obrazech utekla jako voda a musel jsem šlapat zpět, protože nás na přátelské posezení pozval pan starosta Sigmund, kterého naše malování zjevně zaujalo a pozval nás tedy do tenisového klubu. StanLee, Jája i Tonny neváhali se chopit tenisové rakety. Já to radši nezkoušel, určitě by mne raketa povalila. Na stole se objevila slivovice, hruškovice a co já vím co všechno, tohle jde mimo mne...

Ve **čtvrtek** se objevila tygří sestra a opět Pablo, tentokrát se svou velice sympatickou ženskou polovičkou Katkou. Tato milá dívka dobře věděla, jak je to s láskou a žaludkem, přivezla nám sekanou a borůvkový koláč. Tak jsme vymlaskávali. Jenom Jáju

jsem musel krmit, protože měla pastelové prsty a borůvkový koláč by jí jinak hrál všemi možnými barvami.

Co myslíte, že jsme dělali ve čtvrtek večer? Grilovali kuřata, tentokrát u Tonnyho. Jája opět zorganizovala zasedací pořádek abych mohl dobře odezírat. Senzací večera byl ovšem Olda. Nejdříve to vypadalo, že přišel v dlouhé noční košili. Nu což, od něj by to možná nebylo nic překvapujícího, ale tohle bylo něco zcela jiného. Měl dlouhý originál hábit, jaký nosí černoši v Senegalu, aby se v tamním klimatu neuškvařili. Ani Olda se neuškvařil. Přinesl kytaru a o hlahol bylo postaráno. Na stole se objevily lahve archivního vína, ale to si nechte vyprávět od znalců.

V pondělí to vypadalo, že z vernisáže obrazů nic nebude, že budeme rádi, když to akorát rozvěsíme. Zámek probíhá značnou rekonstrukcí, byl plný stavebního materiálu, řemesníků, provozního nepořádku. Jenže v pátek měla také začít zdejší tradiční akce, již třináctý ročník dechovkového festivalu. Starosta i kastelán proháněli brigádníky, řemeslníky, zámecká strašidla a jiné bytosti tak vydatně, že zámek byl v pátek v nutné míře přístupný veřejnosti. Kromě obrazů, které jsme spáchali během našeho pobytu, a

Pablo se svým dílem (foto Jája)

které se staly součástí sbírky AMART-galery na zámku, řada lidí přivezla i další své obrazy z dřívější tvorby. A tak na stěnách visela i mnohá díla, která znáte z Amatérské obrazárny. Stěny nakonec nestačily a bylo třeba do místnosti mírně násilně dostat i lomený panel. Byly pak na něm obrazy Petra Černocha, který tam s námi také občas pobýval. Jako zajímavá hříčka se jevil jeho obraz Dívka z kmene Hamarů. Dole v rohu je napsáno Černoch, ač na obraze je černoška. (mimochodem, moc pěkný obraz, najdete si jej na AO).

Jája na počítači sepsala názvy děl, Tonny zajistil vytištění cedulek, Vojta dodal žvýkačkové lepidlo na lepení cedulek a pastelů přímo na zeď. Instalaci zdržovala pouze existence jediného kladiva, jímž se bušily hřebíky do zdi. Na uchycení nerámovaných obrazů byly potřeba hřebíky tři.

StanLee přišel sice s nápadem, že součástí expozice by mohla být i ta lavice, na které jsem maloval své obrazy, jenže když ji kastelán uviděl, byla nám zabavena ve prospěch souběžné výstavy historických předmětů, která se konala ve vedlejší místnosti (myslím si s odstupem, že tam byla lépe využita, ale toho nápadu StanLeeho byla také škoda).

Vernisáž začala víceméně přesně v 17 hodin a byla to akce důstojná. Chyběl mi jen frak. Úvodní projev držel pan starosta Sigmund, bývalý ředitel hudební školy v Tovačově hrál na kytaru, pak držel řeč Tonny, a zase se hrálo, tak jsem, aby řeč nestála, přihodil pár slov poděkování starostovi, Tonnymu i dalším organizátorům. Že mi pak někteří říkali, že se jim chtělo zaslzet, mysleli to možná vážně, ale berte spíš jako dobrý vtip. Souběžně s námi v dalších sálech zámku probíhala docela zajímavá výstava obrazů dvou místních studentek SUPŠ, historická výstava s různými zajímavými exponáty, výstava obrazů pusté abstrakce malovaných pastelkami (forma technicky dokonalá, obsah si jako nekulturní primitiv nedovolím hodnotit). A venku se scházeli muzikanti dechovek....

Společné fotografování se starostou panem Sigmundem (bylo vidět, že má smysl pro legraci) na historické hasičské stříkačce a pak už nemá asi cenu pokračovat, neboť každé loučení je smutné.

(foto StanLee)

Někteří odjeli v pátek večer, jiní během sobotního dopoledne.

K snídani nám Olda ještě dodal mimo jiné jednu ze svých

populárních pomazánek, ale to už byla jen taková labutí píseň.

Pro zpáteční cestu jsem měl už pro kolo radši zajištěnou místenku, vlak měl zpoždění 45 minut, a z Pardubic jsem v pořádku do Hradce došla-

pal asi v 15 hodin. Dřevohostice 2006 pro mne skončily, ale současně začaly Dřevohostice 2007. Mám tam totiž příslib výstavní sál.

Byla to „poho(da)“. Tonny, Vojto, Oldo zasloužíte si uznání i poděkování. A ti, kteří Vám s tím pomáhali, pochopitelně také.

(foto StanLee)

3.8.2006

Dementovo dementi:

Na základě upozornění pléna z plenéru uvádíme na pravou i levou míru některé zavádějící informace.

Skutečnosti jsou takové:

- a) sekanou pekl Pablo Břidličník Černošek
- b) cedulky k obrazům kompletně vytvořil Petr Černoch

Radio NARUBY 2 se omlouvá všem křivě pochváleným a děkuje za trpělivou statečnost opomenutým. Slibujeme, že podobná situace se určitě zase bude opakovat.

StanLee po tenise (foto Tygřík)

Věra Hejdová (foto Jája)

Ohlasy

Dřevohostice

Nazdar rodinko vrátila jsme se předčasně leč nerada s Dřevohostic..Jedním slovem krásná atmosféra,báječná parta,Dokonce jsme se vyhecovala k malbě a teď zjišťuji že i dcera Adél obrázek byl v tašce.Takže vše splnilo účel. To proto že jsme byly obklopeni opravdu umělci prvního řádu a těžko jsme jim mohly konkurovat ,ale přesto jsme si zakonkurovala Pablovi a Stenleemu,Tonnymu, Honymu a Petře a kdo mě velmi inspirovala byla Jája a její pastel.Doufám ,že se zas sejdeme na Jižanským srazu kdo má zájem ať píše Pepínovi na mailík Jižanský sraz se bude konat 15.16 září pozvánku najdete na jižanských stránkách tak se dlouho nerozmýšlejte kapacita na 25 lidíček dle zájmu mohu přibjednat kdo bude mít zájem může přijet už v pátek

- Jaci -
24.7.06 19:02

Dřevohostice

tak jsem byla v Dřevohosticích jen ze soboty na neděli,ale musím říct,že se tam opravdu sešla skvělá banda lidíček.Moc správná parta. Mrzí mě,že jsem tam nemohla zůstat déle,ale snad příště.... Pokud se tam někdo chystáte, jen do toho. Přeji Všem,kdo tam tvoří,at' se daří díla:o)))

- Lenka Razáková (LeRa) -

Dřevohostice zdraví celou AO

Účastníci Výtvarného léta v Dřevohosticích zdraví všechny vystavovatele na AO a zvou je do Dřevohostic.Sjela se zde fakt supr parta.Perfektní atmosféra ,krásné prostředí .Výtvarné léto bude zakončeno vernisáží vytvořených děl 28.7 v 17.00 hod v galerii Amart na zámku. Na další ročník výtvarného léta zvou všechny účastníci toho letošního.

- Tonny -
26.7.06 13:48

Nazdárek

všem z AO. Tak mohu jako účastník Výtvarného léta v Dřevohosticích potvrdit, že i přes menší účast se jedná o povedenou akci a hned ráno se vracím.

- Pavel Černošek (Pablo) -
26.7.06 17:44

Dřevohostice zdraví všechny

Zdravíme všechny od ohně a vína .Léto se vydařilo a čekáme jen na vernisáž pijeme ,hrajeme a rozníme kuřata

- Jiří Chmelař - (Tonny) -

27.7.06 21:56

Díky - Tony - Díky !!!

Jsem na AO krátce, a ve spoustě úžasných talentů, které tady v galeriích nacházím se pomalu přestávám orientovat! Díky Tonymu a Tygříkovi jsem se dostal do i Jižních Čech , jen tak se kouknout na 2dny na výstavu, poznal jsem osobně Pepína a plno dalších báječných lidí.

A jako bych začal chápat více podstatu setkávání, osobních kontaktů, pohody a smíchu.

Pro mnohé z Vás to není jednoduché ,v pracovním i rodinném zápřahu , vyčlenit víkend a přesunout se 200km daleko . A tak až po návratu jsem začal chápat co vše lidičky z AO k sobě přitahuje.

V návalu nadšení jsem slíbil Tonymu, že mu pomohu zorganizovat Výtvarné léto v Dřevohosticích, ale stejně nakonec jsem se opět nechal unést pracovním zápřahem a než jsem se rozkoukal byla tady sobota 22.7.

Tak že místo pomoci jsem jen taktak stíhal 3hodinové a půldenní návštěvy zámku a setkání v "plenéru".

Sám jsem nemaloval jen jsem se díval na ruce jiným a musím přiznat , že jim to šlo - viděl jsem jak od prvních črtů na papíře vznikají barevné plochy , ze kterých se postupně den za dnem klube krásný obraz , Pablo měl nadherný rytmus + heslo , ale myslím , že jeho heslo dne zůstane pro ostatní nezúčastněné radši tajemstvím tohoto ročníku Výtvarného léta.

Proč vlastně toto píší? Je to poděkování Tonymu, který vše zorganizoval , stále kmítal jak včelka kolem , něco zařizoval a ještě navíc u toho i maloval.

Děkuji všem ostatním ,kteří tam byli ,dali mi šanci se s nimi seznámit ,zažít a vtisknout si do paměti jejich smích,hlas, jejich ruce při práci , nápady, ale i rady , kdy se mi snažily poradit a přímo pomoci : "To víte ,někdy má

ruka znavená whisky , popálená z hltání grilovaných pochoutek, už nechtěla nésti uhel tam kde měl skutečně býti." Díky všem ze zahraničí, z blízkého okolí, daleka, díky všem, co jsem jim mohl stisknout ruku , pohlednout do očí a obejmout při loučení.
A hlavně Díky - Tony - Díky !!! Bez Tebe by se to neuskutečnilo.

- Oldřich Chvála -
29.7.06 18:38

Na zámku

Tonny, Oldo a Vojto, prostě úžasné !
Strávil som jednu z najkrajších dovoleníek od soboty do soboty. Maľovali sme v slnkom rozpálenom "Van Goghovskom" poli nad dedinou, kreslili sme v príjemnom altánku v parku vedľa zámku, maľovali sme na štvorcovom dvore zámku, tvorili sme v našom "zámočkom 4* hotely", maľovali sme na stojanoch medzi obyvateľmi a deťmi bývajúcimi v predzámcí.... medzi tým sme si čapovali vynikajúci Zubr, občas sme si odskočili na obed , ale stravou nás hlavne zásobovali Tonny, Olda aj Pablo s manželkou. "Absolvovali" sme perfektnú grilovačku doma u Oldu a u Tonnyho, zahráli sme si tenis so starostom a s jeho slivovicou ... suprové, naozaj nám nič nechýbalo.
Dík celému Amartu a zúčastneným patlákom z AOčka.

- Stanislav Šišlák (StanLee) -
30.7.06 10:58

Dřevohostice

boli fakt suprové. Som rada, že som spoznala viac než fajn ľudí z AO. A že stretnem na Morave StanLee-ho, rovnako z Bratislavy ako ja.. hmm. aký je ten svet malý :)) Stretávanie výtvarníkov má čosi do seba, čosi veľkého. To som pochopila už v Paríži a preto som neváhala a išla si zažiť tie pocity do Dřevákov. Malovanie v plenéri je čosi úžasné. Zvykli sme si aj na okukujúcich okolochodiacich ľudí. Som zvedavá, či sa budem ešte stále hanbiť maľovať priamo v meste:)) Atmosféra bola samozrejme úžasná, o tom tu už písali viacerí. Patláci, ktorých som tam stretla boli úžasný. Myslím, že sme si veľmi dobre rozumeli. Veď sme všetci na tej istej lodi... Rovnako ďakujem tým, ktorí sa o nás krásne starali: Tonnymu za zorganizovanie celej akcie v úžasnom prostredí, za výborné grilované kura, za náklonnosť dcéry Jolanky (stále nepredáš? :)) a kopec ďalších vecí... Oldovi za pohostinnosť na statku a za všetky pomazánky k raňajkám a obedy... Sekaná od Pabla s Kačenkou bola tiež suprová. Mali sme sa jednoducho ako prasata v žite, nič nám nechýbalo.. mohli sme sa oddávať našim radovánkam. Z Dřevohostic si odnášam príjemné spomienky, pozitívne nabudenie k ďalšej výtvarnej činnosti a hlavne si odnášam poznatky o

ľudoch, o ktorých som doteraz len čítala. Takže vrelo odporúčam každému patlálkovi podobné akcie, či je to už na Morave, v južných českých alebo na Slovensku..

- Jana Melišová (Jaja) -
30.7.06 11:35

Dobrý večer

◊
všem AOčákům, ať už se zúčastnili Pražského či Dřevohostického srazu. Všichni jsme opět plni dojmů a jsme rádi, že jsme se do této party dostali. Já jsem se mohl zúčastnit jen Dřevohostic a musím také zopakovat to co tu přede mnou řekli všichni ostatní (Jaci, Olda, StanLee, Jaja, LeRa, Tonny a další). Super akce. Strašně rád jsem vás viděl a znovu rád uvidím. Dofám, že se v září srazíme na Jižanském pleněru.
Mějte se fajn.
Černoškovi

- Pavel Černošek (Pablo) -
30.7.06 19:20

Proč tam ti dva v poli
tak vibrují, to se nedá
namalovat.
Hergot, buďte chvíli
v klidu!

Skákal Hony přes polomy,
přes zelený les,
šel za ním Břidličník
bič si na něj nes'

Díky za Vaši účast

◊
Již dnes mohu Všem co by se chtěli zúčastnit Výtvarného léta Dřevohostice 2007 sdělit, že Vám všem v brzké době navrhnu dva termíny konání a můžete sdělit který je pro Vás jako většinu výhodnější.
Jeden ročník skončil a na druhém se již začíná pracovat.
Ps: kapacitu ubytování které je zdarma máme až 40 lidí tak se příště nebojte.
Všechny zdraví a na další ročník zve Tonny

- Jiří Chmelař - (Tonny) -
31.7.06 0:52

Bauuuuu

◊
prečo treba chodiť do práce? bauuuuuu, ja nechceeeeeem.. ja sa chcem vrátiť do Dřevohostic a ešte maľovať.
Tol'ko musím dobehnúť. Tygřík to produkuje s takou ľahkosťou.. a ide jej to pekne od ruky. Mimochodom,

d'akujem PAblovi, že ma nakopol a naučil maľovať pastelom strom. Musím ešte veľa potréňovať, ale to by museli zavrieť moju prácu:)) bauuu

- **Jana Melišová (Jaja)** -
31.7.06 12:32

Dřeváky

◇

Na vernisáž do Dřevohostic jsem jel trochu s rozpaky, asi tak jako jít na první rande. Ale takové krásné a bezprostřední přijetí mezi kamarády z AO prohrálo mou duši až do morku kostí. Děkuji vám všem Jirka

- **Jiří Bartošík** -
bartosik@emos.cz
31.7.06 17:10

Tonny

Hony díky Ti za hodnocení letošního ročníku Výtvarného léta

Mohu Tobě i ostatním již teď sdělit, že už se připravuje další ročník. A pro příští rok připravujeme novinku --- otevření jarní a podzimní výtvarné Dřevohostické výkendové "školy" neb tábora. Za účasti některých ak. malířů. Kteří by měli přispět k našemu dalšímu umeleckému vývoji. Samozřejmě se budeme snažit tak jako letos aby vše bylo pro účastníky zdarma. Tak že pro příští rok pro Vás připravujeme tři plenéry z toho dva víkendové a jeden týdení. Tak si myslím, že se máte na co těšit. A my se těšíme zase na Vás.

Za Amart **Tonny**

Tonnymu patří velký dík a chvála za parádní akci, která se fakt povedla. Příště přijedu zřejmě opět s bodyguardem, ale určitě na hodně dlouho, abych taky mohla tvořit společně s ostatními. Všem přeju, ať Vám to dobře maluje a výtvoř z Dřevákova jsou fakt pěkný kousky 😊

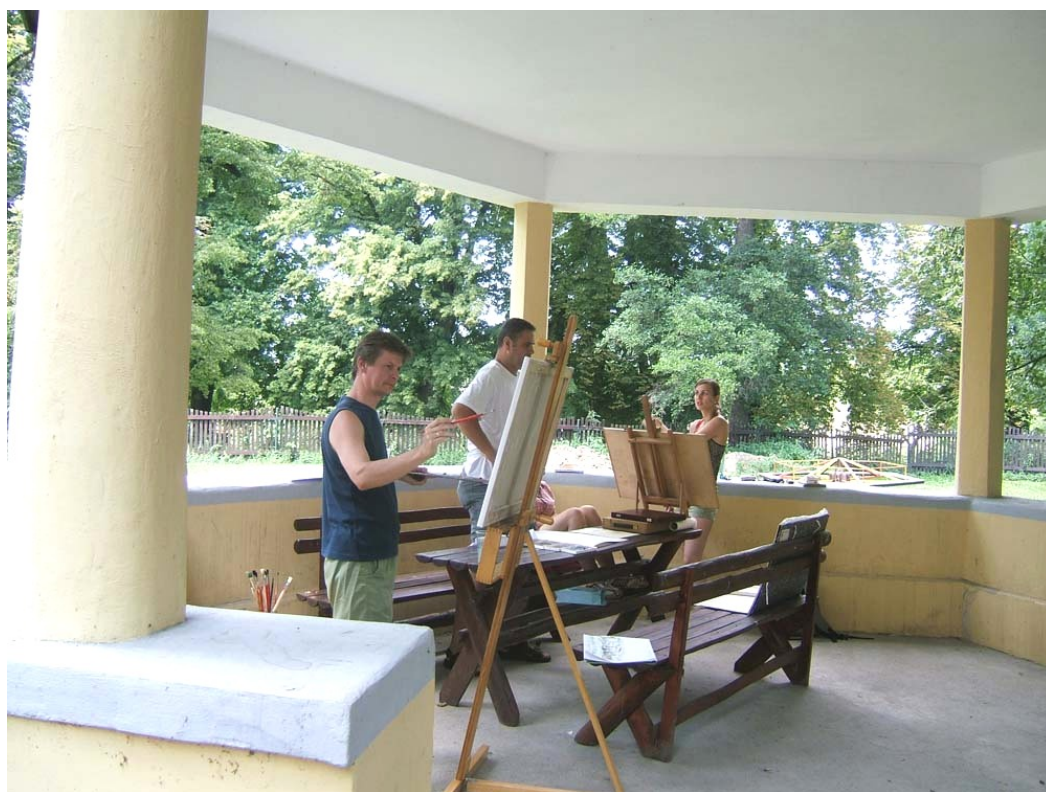
LeRa

(aneb: Olda systematicky, soustavně, pravidelně a vytrvale pečoval o naše stravovací blaho)

StanLee: Dřevohostice (zkolektivizovaný obraz věnovaný starostovi obce)

Altán v roli ateliéru (foto Tygřík)

Volné sdružení
výtvarníků Moravy AMART
pořádá:

VÝTVARNÉ LÉTO 2007

na zámku v Dřevohosticích

které se uskuteční od 21. do 27. července 2007

Návštěvníci mohou shlédnout volnou tvorbu přímo v plenéru.

Výtvarné léto bude zakončeno společnou výstavou,
která proběhne
v pátek 27. července
od 17.00 hod.

www.amart.ic.cz

TARTAN RPS s.r.o.
obchodní a stavební společnost
tel. 737 918 219 e-mail: tartan@tartan.cz

Gardižová sekční vrata
ROFA - VRATA
www.rofa.cz
e-mail: rofa.vrata@rofa.cz

**Kabelová televize
Přerov, a.s.**

REALITNÍ ČINNOST - OVĚRY
www.tiprealty.com

19 72
ZUBR
POVINNÁ PŘEROV

DŘEVOSTAVBY - DŘAZBY
tiprealtytiprealty.com

PARTNEŘI VÝTVARNÉHO LÉTA
Nové Přerovsko

dům barev

**PAPÍR PLUS
s.r.o.**

**DRUBEŽ
Frost**
Tel. 602 720 818
Fax 602 140 818

JOLA SHOP
www.jolashop.ic.cz

VK - DRCMAN
VÝDELA KEMIV

**RADIO
HANA
92,3 FM**

Nejlepší hudební výběr

Další informace o akci najdete na **Rádiu Haná 92,3 FM**

Abgalerie

Pozvánka na 12 sraz AO DŘEVOHOSTICE

Cervenec 2007

21.7. se dejte tímto směrem do městečka Dřevohostice.

Tempo zvolte takové, aby jste dorazili něco kolem **11:00** na nádvoří zámku aniž by jste se výrazně zadýchali. V **13:00** se kolektivně vydáme k baru pod radnicí, kde každý pojí a popije dle svého uvážení.

Kolem **16:00** by mohla proběhnout krátká prohlídka obce a přesun na zámek. Ani tam nebude o jídlo a pití nouze. Grilování prasete, pivo, víno ... ohniště

Své unavené tělo je pak možné nechat spočinout na místech dle vašeho uvážení. Rozhodnout se je možné až na místě. K dispozici je i nocleh v ceně v prostorách zámku (v tělocvičně).

Závaznou rezervaci pište na info@ao.cz
Cena 100 Kč za osobu
V ceně: 1 Pivo, 2 dcl vína, prase, chlebičky, jednohubky, klobása, ovoce a jiné pochutiny.

Praha
 Brno
 Přerov
 Dřevohostice

Amart
 VOLNÉ SDRUŽENÍ
 VÝTVARNÍKŮ MORAVY

Vě spolupráci s

Anna Záhorská
Ulušm
Horáček
Jurka Bartoš
Karel
Tomáš
Hory
Pavel
Carpin
R2
Jan
Amart
Kouřil
Caprelová

Pozvánka na souběžný 12. sraz AO a prezenční listina

Chronologický přepis zpráv Radia NARUBY :

Tu-tu-tu-Radio NARUBY 2 - Vysílač Zámecká věž Dřevohostice.

(Neděle 22. 7. 2007)

Zdravíme přátele, příznivce a celý svět přímo z centra dění. Kam se hrabe karlovarský filmfestival. Kulturní svět hledí k Dřevohosticím.

Štáb Radia NARUBY byl na místě již v pátek 20. 7. a první účastník spojené malířské superakce, totiž 12. srazu AO a zahájení Výtvarného léta Dřevohostice 2007, Pepino Balek, jihočeský ministr kultury a vedoucí vládního úřadu pro výstavnictví, dorazil ještě téhož dne navečer. V sobotu dopoledne se už po červeném koberci valily do zámku Dřevohostice celebrity v nekontrolovatelném počtu. Jen namátkou, protože všechny vyjmenovat nelze, Pantáta Lubosh a Pantáta Radim s dámskými

doprovody ve slušivých róbách, Stan-Lee Šišlák z východní části bývalého Československa s dvojnásobným dámským doprovodem, Pablo Břidličník s Katkou (zaručeně vlastní manželkou), Willy Vrba Mladoboleslavský v doprovodu pouze vlastní inteligence, karvinští Tygři, Tygřici a Tygříčkové (obtěžně spočítatelná, neb stále se hemžící smečka), Dušan Zeman s Jenem Grabcem a ten s harmonikou (tahací), A. Hálečková s pánským doprovodem, ministryně krásných lesů Irena Ščepáková bez bodyguardů, (světe, div se!) až z Tachova (z české strany německé hranice) přiletěl vrtulníkem Josef Joko Koutný, Lenka LeRa Razáková s potomkem (zatím vcelku) a chotěm (odděleným), Dr. Jarka s vítězným jezevčíkem (poměr délky a šířky 18,5:1) a manželem normálních proporcí, no zkrátka, kdo v amatérském malířství něco znamená, neváhal přikvačit.

President Galerie Amart Jiří Tonny Chmelař vše zvládal s bravurní rutinou rozeného organizátora, čemuž se nelze ani v nejmenším divit, má-li k ruce tátu-mámu podobných akcí Olina Chválu. Přestože někteří nedočkavci se ihned vrhli na malování, patřila sobota převážně společenské konverzaci, společnému obědu pod radniční věží, otáčení jednoho vepřika na rožni a jeho pojídání, popíjení nápojů tu méně tu více alkoholických. Pikantností prvního dne akce bylo to, že nikdo neudělal žádnou ostudu, a kolegu Willyho se dařilo držet z dosahu vdaných dam a jejich manželských doprovodů.

To je on, rotující vepřík

(foto Jiří Chorche Bartošík)

Tonny, toč!

(foto Jan Jagr Grabec)

Jan Grabec přiděluje kousky prasete

Willyho oblíbená umělecká disciplína

(foto Hálečci)

Carpin umí

(foto Jiří Chorche Bartošík)

Irena Ščepaková

(foto Hálečci)

Jestliže sobota patřila Amatérské obrazárně, tedy jejímu již tradičnímu srazu, neděle již byla záležitostí ryze výtvarnou. Společnost se rozdělila do pracovních sekcí, z nichž ta podstatná část se automobilově přesunula do Rymice, kde je krásný skanzen (pouze redakce chudého RN 2 se přesunula na jízdním kole, nenechavši se zkorumpovat nabídkami na svezení ve vozech zahraničních značek).

Řada celebrit, jejichž zájmem byl hlavně sraz AO, opustila Dřevohostice již ráno, některé však poctily svou přítomností ještě první den svou aktivní malířskou účastí.

V podvečer připutoval péčí prezidenta AMARTu do zámecké jízdárny (tedy tělocvičny) i zubr, pardon ZUBR, sud přerovského piva, takže teplé počasí nemá na malíře žádný vliv.

Většina účastníků shlédla též výstavu Honyho obrazů a paličkových obrázků Heleny Šafrové – nikdo kupodivu nevznesl žádné kritické připomínky.

Zdá se, že kromě hlučného smíchu, zaujatých hovorů a přátelského slovního pošťuchování již dnes k žádnému skandálu nedojde a proto přímé zpravodajství z moravské

kulturní metropole ukončíme. Nevzdalujte se však příliš daleko od svých počítačů či jiných přijímačů, Radio NARUBY je stále v pohotovosti a připraveno sdělit Vám každé š(o)ustnutí..

Tu-tu-tu- Radio NARUBY 2 – Vysílač zámecká věž Dřevohostice

(Pondělí 23. 7. 2007)

Vysíláme druhý reportážní pořad z moravské kulturní metropole. Svět sedí na zadku s otevřenými ústy (některé rasy dokonce s otevřenými hubami).

Jak hlásilo konkurenční, jinak ale zcela nevýznamné Radio HANÁ, měli dnes obyvatelé blízké vesnice Přerova možnost vidět malíře v akci. Větší počet účastníků opět osedlal auta nejrozumnějších značek, naložil plné kufry stojanů, pláten, barev a vyrazil malovat městské scenerie Přerova.

Jak se mohla redakce RN2 přesvědčit, když do Přerova dorazila na redakčním velocipédu, vzali malíři (soustředění v Dřevohosticích v důsledku osobního kouzla prezidenta Galerie AMART Jiřího Tonny Chmelaře) svou charitativní akci ve prospěch upadajícího Přerova velmi vážně. Jak každý později uvidí, vypadá Přerov na obrazech amatérských malířů podstatně lépe než ve skutečnosti, dokonce lépe, než kdy vypadal a dokonce i lépe, než by mohl vypadat na prknech urbanistů a projektantů. Sám Karel starší ze Žerotína, kdysi nejvýznamnější obyvatel Přerova, by jistě nelitoval námahy, peněz, slibů a hrubého násilí, aby tyto obrazy získal do své soukromé sbírky.

V důsledku této akce došlo sice k pouličním nepokojům a v ulici vedoucí k zámku byly vytrhány dlažební kostky na barikády, davy zájemců se však uklidnily po příslibu, že na každého zájemce se obraz dostane. Přesto ovšem došlo k tomu, že oběd byl posunut až do skoro 15.30 hod. Nicméně páni malíři chytli tvůrčí slinu, ihned po obědě obsadili zámecký altán a ve své tvůrčí činnosti urputně pokračovali, chvílemi dokonce i v naprostém tichu. Nutno však dodat, že nejčastěji ozývajícím se zvukem šířícím se kolem nich je smích. Pořád se něčemu smějí, až zámečtí poddaní píší petice k vrchnosti a k hygienikům, že by se s tím mělo něco dělat, že je to nakažlivé.

Nyní již padá pomalu tma a z objemného balíku alobalu nad ohněm šíří se kuřecí vůně, joj, to zas bude bašta! Jistě uhodnete, že na tajemný balík alobalu dohlíží táta-máma Olin Chvála, zatímco prezident galerie zajišťuje technické podmínky provozu našeho Radia.

Posluchačka Jaci prostřednictvím Radia NARUBY pozdravuje všechny přítomné umělce (a jednoho neumělce). Posluchačka Jája Melišová ze Slovenska má obavy, kdo tady v Dřevohosticích vůbec je, aby nejela zbytečně. Radio Naruby 2 ji ubezpečuje, že nemá váhat, neb je její vlasteneckou povinností dále posílit slovenský živel. Uvidí zde tedy Ildi Csoelleovou (nebo tak nějak), Vieru Jablonskou, Stan-Leeho, Tygřika se Lvicí Eliškou, možná stihne Pabla s Pablínkou, dále Štefana Dušičku, Willyho Mladoboleslavského z Vrby, Pepu JOKO Koutníka, a ještě několik dalších známých či méně známých tváří a nemusí se tedy bát, že tu nebude předmětem obdivu. Jájo, přijed', s Tebou bude smích ještě veselejší (to zase bude petic!)

Zpráva o počasí: počasí bylo. Opět přinejmenším středomořské.

Zde reportáž končí, protože vůně kuřat znemožňuje další vysílání!

(Mimořádné služební hlášení – není určeno pro veřejnost, nečíst: „RN2 zdraví Věru Wunderlichovou“)

P.S. Den nekončí. Právě probíhá kytarově-pěvecké vystoupení Elvise Olina Chvály. Tělocvičnou otřásá hymnus „Jožin z bažin“. Kdoví, třeba zazní i Pochod rudých námořníků, u Olina jeden nikdy neví....

Betlém – redakce a ložnice Radia NARUBY 2

(foto Jiří Chorche Bartošík)

StanLee

(Foto Josef Koutný)

(foto Jiří Chorche Bartošík)

(foto Hálečci)

Olin u ohně

Pepino Balek

(foto Drechsler)

Tu-tu-tu-Radio NARUBY 2 – Vysílač zámecká věž Dřevohostice.

(Středa 25. 7. 2007)

3. (v důsledku magnetické bouře v Přerově opožděná) reportáž z centra kulturního světa.

Nejdříve jeden skandál: Jak Radio NARUBY předpovědělo, při vystoupení Elvise Olina sice nedošlo na „Pochod rudých námořníků“, ale rovnou na „Internacionálu“. Ke zpěvu se svým býčím hlasem přidal i Willy, takže to byl nářez. Některým amatérským malířům kanuly z očí slzy dojetí při slovech „kdo ničím nejsme, budme vším“, zatímco v podzámčí si Oláh Demeter Všeberka zpíval „poslední lichva vzplála, dejme se na pernot“. Radio NARUBY si vyžádalo stanovisko policejních složek. Vrchní strážmistr Arazim z četnické pátrací stanice Dřevohostice se tím odmítl zabývat, neboť, jak nám řekl:

„1. Zpívali to umělci, ti jsou jako obvykle „prdlí“ (nepřeložitelné slovo místního nářečí) a já na jejich humoresky na rozdíl od svého dědečka nejsem zvědavý

2. Řev byl slyšet jenom na dřevohostickém panství a ozýval se z uzavřené místnosti, takže, kdoví jak to bylo

3. Kdoví, kdo vyhraje příští volby a já nechci dopadnout jako Kubice a Hučín

4. Redaktor Radia Naruby asi blbě slyší, protože se určitě zpívalo „Víněčko rudé“, to je politicky bezchybné, protože je tam také víněčko bílé.

5. Svobodní lidé ve svobodném státě si mohou zpívat co chtějí, třeba ukolébavky.“

Radio Naruby 2 tedy konstatuje, že správný policajt slouží věrně každému režimu.

Společnost pánů malířů a dam malířek několika národností vyrazila autmo do Rusavy, s cílem malovat ve volné krajině. Redakční velocipéd vyrazil hned za nimi, ale na místě „činu“ nikoho nenalezl, až projezdil horsky rozvleklou obec Rusavu až do horoucích pekel (redakce žasla, jaké vily si stavějí v obtížně přístupných místech Rusavy občané zadluženého státu). Protože malíři nebyli nalezeni (Pablo se později přiznal, že se zašil do ostružin), vrátil se redakční velocipéd jinou cestou zpět. A ejhle, většina malířů se nacházela nad Dřevohosticemi, protože se prý jim v Rusavě nic nelíbilo (a redakční velocipéd bez včasné informace zatím spalil ten den spoustu podkožního tuku na bezmála sedmdesát kilometrů).

Jak bylo později sděleno panem kastelánem, byl z přítomnosti malířů nad obcí málem vyvozen dřevohostickou vrchností mylný závěr. Služební auto místní radnice totiž jelo kolem a když řidič viděl nad mezemi u silnice vykukovat hlavy, tipnul si, že už začala sklizeň marihuany. Teprve při bližším ohledání místa činu se zjistilo, že se tam provozuje výtvarná kultura, nikoliv zakázaná zemědělská činnost.

Willy v malířském lidovém kroji

Táta-máma Olin ve večerních hodinách pak přivlekl do reprezentačního sálu tělocvičny obrovské plátno s tím, že se bude malovat kolektivní obraz „Vodní dýmka“. Ta už tam

byla namalovaná, leč zatím nedýmala. Jako první se stětců chopil StanLee a vcelku zdařile ztvárnil Olina s kytarou ve fialové harmonické škále.

Ze zákulisí se zatím profláklo, že prezident galerie Tonny Chmelař a táta-máma Olin jsou loutkami v rukách „šedé Eminence“ Pabla Břidličníka, který má na pořádání této akce lví zásluhu. Na ověření informace se pracuje.

Reprezentační sál se začal plnit hotovými uměleckými díly přítomných, zatímco agenti NG, Ermitáže a Louvru nervozně přešlapují před vodním příkopem a s nevraživými pohledy se snaží zjistit, jakými finančními fondy disponuje konkurence.

Zpráva o počasí: Počasí bylo, ale trochu sprchlo a hlavně se ochladilo. Duch zámku pan kastelán nám však zatopil.

Změna stavu celebrit: Opět se objevil Jirka Bartošík, takže dobrá nálada ještě trochu stoupla. Dodal do altánu dvě láhvinky vína.

Olin uschopňuje vodní dýmku

(foto Jiří Chorche Bartošík)

**Kastelán Jiří Kasperlik, plná ústa administrativy,
plné ruce klíčů**

Jirka Bartošík v „malebném altánu“

Viera Jablonská

Tu-tu-tu-Radio NARUBY 2 – Vysílač zámecká věž Dřevohostice.

(Středa 25. 2. 2007)

Vysíláme již 4. reportáž z Dřevohostic, hlavního kulturního centra současného světa. Nejdříve odpověď na častý dotaz posluchaček: Jak vlastně vypadá pan kastelán? Milé dámy, nejlépe si představíte pana kastelána Jirku K. jako Ramba. Liší se od Ramba pouze v detailech – chodí krátce ostříhán, stále se směje, je inteligentní a za pasem má většinou mohutnou sekeru, což je nástroj, který má nejraději, protože mu (té sekeře) nemůže ublížit, jako třeba šroubováku. Slouží 24 hodin denně (bez polední přestávky 25) a sedm dní v týdnu. Vyhoví každému a snad i ve všem.

Když redakce sedlala ráno v 6.30 redakční velocipéd, byl už Jirka Bartošik zase „v čudu“. Je mírně přespolní, tak se asi ztratil do zaměstnání, jiné vysvětlení nemáme. A proč tak brzy ráno redakce vyjížděla do terénu? Dnes se jelo malovat na hrad Helfštýn a redakce nechtěla zase hledat Pabla a jiná méně zodpovědná individua někde v ostružině, ale byla připravena si na celou motorizovanou společnost počkat, aby je mohla sledovat od prvního sáhnutí na štětec. Proto také mohla po asi půlhodině čekání u hradu konstatovat, že první dorazilo pancéřované vozidlo prezidenta galerie AMART, který celou společnost poslal oficiálními cestami, ale sám se přičítal zkratkami známými mu z dob partyzánské činnosti. Ostatní dorazili asi deset minut nato.

Krátce po 9. hodině byl hrad dobyt, společnost malířů v něm obsadila strategické body a už to svištělo. Hrad sice patří státu, ale jestli se obrazy dostanou do rukou potomků bývalých majitelů, lze očekávat rozhořčený soudní restituční spor. Pravdou je, že hrad povstal z trosek dobrovolnou prací brontosaurů, ne tedy těch z jurského parku, ale dobrovolných brigádníků.

Po obědě posunutém na 14 hodinu se část malířů přesunula opět do altánu, (který Rambo Kastelán dopojmenoval na „Malebný altán“), část se zdržela na Helfštýně a tvrdě se pracovalo, jako by to bylo za peníze.

Na již včera zmíněný společný obraz vyrukoval Willy a Hony, zatímco Olin se Štefanem Dušičkou uschopňovali k provozu skutečnou vodní dýmku.

Zpráva o počasí: Počasí nás neopustilo. Ráno zataženo bez deště, postupně se vyjasnilo a během dne se i trochu oteplilo, ale na trička s krátkým rukávem to nebylo.

Příjezd celebrity: Mimořádně milou celebritu uvítala společnost odpoledne. Ze Slovenska dorazila Jana „Jája“ Melišová s úsměvem od ucha k uchu, takže se od loňska vůbec nezměnila. Údajně je stále svobodná, otázkou zůstává, jak dlouho ještě.

Kulinářská zajímavost: Černoškovi si odskočili domů a výsledkem byl prima koláč s tvarohem a meruňkami z rukou Káti. Pablo má minus, letos nedodal vlastnoruční sekanou. Ale potvrdilo se, že patří k důležitým organizátorům zdejšího setkání. Takže napříště mu, prosím, můžete i vykat.

(Tajný služební vzkaz Věře Hejdové, nepovolání nebudou číst! – Věro, Tvá výmluva, že musíš kojit vnouče, nezabrala. Kojení nech matce dítěte a koukej se urychleně dostavit, rozhoduje se zde o dalším kulturním směřování lidstva a u toho nemůžeš chybět. Konec služebního hlášení).

Host akce malíř Jan Hladký

(foto Willy Vrba)

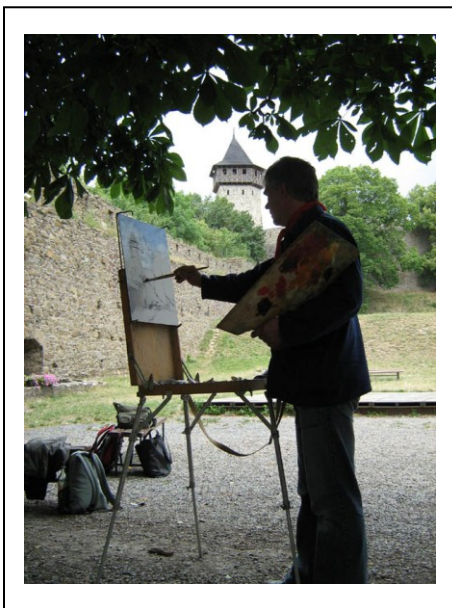
Helfštýn

(foto Jaja Melišová)

(foto Willy Vrba)

Tu-tu-tu-Radio NARUBY 2 – Vysílač zámecká věž Dřevohostice

(Čtvrtek 26. 7. 2007)

Již popáté Vás zveme ke sledování toho, co se děje na Výtvarném létu 2007 ve Dřevohosticích.

Na úvod jsme připravili krátký rozhovor s prezidentem Galerie AMART panem Jiřím Tonnym Chmelařem a položili jsme mu vystižnou otázku: „Pane prezidente, jak jste spokojen s průběhem letošního ročníku Výtvarného léta?“. Prezident Galerie AMART se krátce zamyslel a pak podal vyčerpávající hlubokomyslnou odpověď: „Kde se pivo vaří, tam se dobře daří.“

Protože tím bylo řečeno vše, v rozhovoru jsme dále nepokračovali, jelikož už nebylo o čem.

A co se dělo na umělecké frontě? Výtvarníci vzali Moravu tak říkajíc do kleští. Část vyrazila na Hostýn, protože organizátoři díky věhlasu akce sehnali povolení k vjezdu na tuto posvátnou horu, část se rozptýlila po Dřevohosticích a blízkých humnech. Ovšem tam i onde se opět těžce malovalo (jen někteří zlehka), takže Moravané konečně budou „v obraze“ stran toho, jak vlastně Morava vypadá.

Dnes byl poslední den malování, a agonie jednotlivců, do poslední chvíle opravujících obrazy už visící na stěně výstavního sálu, na tom nemůže nic změnit. Zítřka už se bude muset připravit vernisáž vytvořených děl. Je nejvyšší čas, protože úroda je značná a obrazy se již do tělocvičny obrazně ani ve skutečnosti nemohou vejít. Ztratili jsme přehled, kolik jich vlastně je. Zhruba se dá spočítat asi 50, ale nikdo si netroufne vyslovit poslední cifru, protože navzdory přicházejícímu soumraku někteří čínorodí plivníci (Willyho z Vrby například nebudeme jmenovat, je to skromný člověk) jsou ještě s obrazy venku a bez

ohledu na padající rosu zvelebují svá díla až na pokraj zničení (i zde platí, že v nejlepším se má přestat).

Vernisáž týdenní úrody startuje zítra v 17 hodin a agenti věhlasných galerií nemají žádná privilegia, i oni budou vpuštěni až v 17 hodin, neboť nelze připustit, aby se o obrazy jednak poprali, jednak je předčasně vykoupili nebo rozkradli, takže by nebylo co ukazovat prostému pracujícímu lidu.

Redakční velocipéd dnes zahálel, protože drápat se na Hostýn se redakci nechtělo, stačilo to jednou, loni. Proběhla však revize vysílací antény na zámecké věži. Bylo zjištěno, že radiových vln je dostatek, takže přerušování vysílání z důvodu jejich nedostatku nehrozí. Problémem je obtížný přístup na věž, ale i to má svou výhodu, protože teroristi nemají šanci cestu na věž vůbec najít. Pokud by tento problém překonali, určitě si zlámou nohy o trám a rozbijí hlavy o železné traversy, a snadno tak padnou do ruky bezpečnostním složkám státu (to ovšem v lepším případě, protože známí čeští pseudohumanisté milují zločince, v horším případě je najde na pokraji vysílání pan Rambo kastelán a svou již zmiňovanou sekerou ukončí jejich zbytečnou existenci).

Pohyb celebrit: Jirka Bartošík opět připutoval, v minulém životě byl asi mimořádným hřištníkem a nyní musí za trest pendlovat mezi srazem umělců a zaměstnáním, což jsou muka srovnatelná s prací Sysifovou. Téměř stejně podobně zde putuje mezi domovem v Bystřici pod Hostýnem a Dřevohosticemi Petr Č. (Č. jako Černocho), ten však má celozávodní dovolenou.

Zpráva o počasí: Dnes žádné počasí nebylo. Svítalo však sluníčko a bylo teplo.

Pikantní zprávy co nejstručněji:

-Panu X se líbí slečna Y, ale asi z toho nic nebude.

-Pan Q. si myslí že úroveň obrazů pana Bž. je pod obraz a neměl by se již příště zvat. Problémem je, že pan Bž. tyto srazy organizuje.

-Pan Fň. je sám pod obraz, ale jeho obrazy jsou „v obraze“, tedy na výši.

-Památeční výtisk „Dřevohostické výtvarné léto 2006“, který redakce věnovala Mistru S. Šiš., „dostal nožičky“ a odpochoval do zavazadlového prostoru někoho jiného.

(Tajné služební hlášení, nečíst!

Vitine M., jak to, že se neozýváš? Zdraví Tě Tví úhlavní přátelé - Hony, Willy a Joko)

Nejčerstvější informace: Právě skončilo noční hlasování o nejlepší obraz. Probíhala za přítomnosti starosty obce pana Skýpaly. Na třetím místě se umístil Pablo Břidličník známý jako Černošek, medaili za druhé místo obdržel zahraniční borec StanLee a vítězství zůstalo „doma“, respektive poputuje až do Tachova, tížíc ramena Pepy Joko Koutného.

Ač je již téměř půlnoc, jdeme cosi opékat a pít.....

Jája Melišová

Viera

StanLee

Provizorní provozní galerie na schodech

Vítězové interního hlasování

Tu-tu-tu-Radio NARUBY 2 – Vysílač zámecká věž Dřevohostice.

(Sobota 28. 7. 2007)

Již pošesté Vás zveme ke sledování událostí v hlavní světovém kulturním centru. Poslední reportáž končila krátce před půlnocí s tím, že se jde cosi „opékat“. Skutečnost byla ovšem daleko zajímavější, neboť se grilovala kuřecí stehna. To trvalo bezmála dvě hodiny, ovšem díky kytáře a několika kolujícím láhvím čas poměrně rychle utíkal. Kuřata byla výborná a také nikdo nedopadl tak, že by v časných ranních hodinách nemohl odejít po svých dolních dvou končetinách bez pomoci.

Tím jsme vstoupili do pátku, což byl závěrečný den malířského festivalu. Na zámku se vše pulírovalo, brigádníci livrejovaní v montérkách i bez nich kmitali sem tam, malíři(pokojů) dokončovali poslední Potěmkinovy vesnice, objevili se první hudebníci a kolem zámku se producovaly zatím nestejnokrojované mažoretky. Znalcům poměrů bylo hned jasné, že se blíží tradiční tří denní „Setkání dechovky“, další z populárních a věhlasných dřevohostických akcí. Právě z toho důvodu je i vernisáž prací účastníků plánována k tomuto termínu, protože posluchači dechovky a milovníci hudby (občas se pustí z desky i jiný kravál než dechovka) zavítají i na výstavy probíhající na zámku. Jedná se přitom o několik stovek a možná tisíc lidí.

Zatímco organizátoři propadali zmatkovému šílenství, vedení AMART zachovávalo ledový klid (pokud by bylo třeba volit velitele pro krizové válečné situace typu „nepřítel útočí na Matyášovu bránu na Hradčanech“, velitelem obrany by měl být v každém případě někdo z AMARTu).

Vernisáž více než 50 obrazů byla plánována na 17 hodinu. 15 minut před 16 hodinou se malíři povalovali na postelích (s výjimkou několika „puntíkářů“, kteří drobnými puntíčky kazili svá dokonalá díla, aby nebyla tak dokonalá) a ve výstavním sále se nenacházel ani hřebík, natož další pomůcky. První

**Příprava vernisáže výstavy obrazů účastníků
Dřevohostického výtvarného léta 2007**

aranžerský pohyb byl zaznamenán až v 15.50, když už se zdálo, že vše je z časového hlediska ztraceno. Jak hluboký omyl těch, kdo neznají organizační schopnosti prezidenta AMARTu. V 16.40 bylo prakticky vše hotovo a předvernisažně se do sálu valily davy nedočkavých diváků (jen agenti světových galerií dovnitř zatím nesměli, aby nezískali neoprávněnou výhodou a někoho neobalamutili nízkou cenou).

V 17 hodin, jakmile zazněl kostelní zvon, rozeběhly se hostesky s nápoji, jednohubkami, koláči a jinými vernisážními pochutinami a v příjemně vytopené chodbě zámku (solární ohřev) starosta obce p. Skýpala zahájil několik souběžných výstav, tedy i výstavu AMART – účastníků Výtvarného léta. Diváků přicházelo stále více, také dechovka se venku na podiu rozehrávala, zkrátka vše se rozejelo ve správném stylu a tempu. I první obrazy již našly své kupce, teprve pak směli vstoupit agenti galerií, ti šmahem skupili vše, co viděli, včetně špinavého zapomenutého plakátu „Buduj vlast, posílíš mír – Závěry 15. sjezdu KSČ splníme“.

Pak už se celebrity začaly postupně rozcházet a také rozjíždět. Na vernisáž se však na výzvu Radia NARUBY dostavila Věra Hejdová, přerušivši kojení vnoučete a po 20. hodině i krajčárka Helena Šafrová, ta především za účelem sklizně obdivu na souběžné výstavě. Celebrity, které neodjely, pak strávily večer již jen převážně družným hovorem v celebritální tělocvičně.

Starosta Dřevohostic p. Stanislav Skýpala otevírá mj. i výstavu účastníků Výtvarného léta 2007

Ráno ještě všechny nakrmil táta-máma Olin Chvála jednou ze svých proslavených pomazánek, a prezident Galerie AMART Jiří Tonny Chmelař každému odjíždějícímu osobně poklepal pravici, levici i celým tělem.

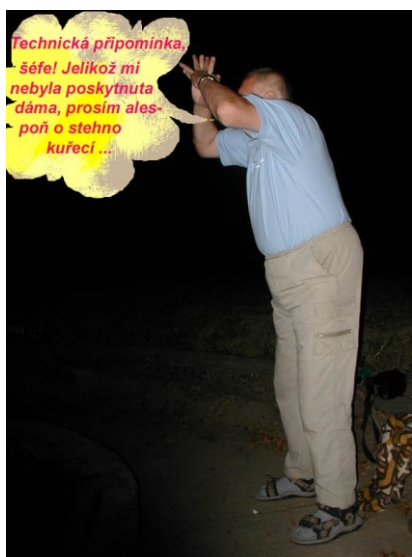
Tak skončilo Výtvarné léto 2007. Ať žije Výtvarné léto 2008!

Radio NARUBY 2 se loučí, ale k akci se ještě vrátí ve svých komentářích a fotografiích. S těmi komentáři vystačíme asi tak půl roku a pak už budeme agitovat pro účast na dalším létě.

Zajímavosti – skandály – bulvár

Závěr - Ohlasy

Výtvarné léto Dřevohostice 2007 skončilo. Výtvarné léto Dřevohostice 2007 však ve stovkách fotografií, ve spoustě vzpomínek, historkách pravdivých i přehnaných, v obrazech v Galerii AMART na zámku ponechaných i odvezených, trvá dále. Ohlasy některých účastníků hovoří za vše:

Dřevohostice -návrat

Slovenská výprava po týdňových nemilosrdných výtvarných, řečnických, jedáckých, pijáckých a iných bojoch v Dřevohosticiach hlásí návrat do Bratislavy bezpečne za slnečného počasia.

Krátko po našom príchode nastalo ako sa zdá obdobie tropických dažďov ...O to viac dík Tonny, Olin, Pablo a ostatní skvelí organizátori a hostitelia !

- Stanislav (StanLee) Šišlák -
28.7.07 17:01

Poděkování

Všem organizátorům a účastníkům výtvarného léta moc děkuji za krásný týden!!! Už se těším na příští rok a slibuju, že budou i zpěvníčky :)

Momentálně se léčím z nachlazení a stýskavky :)

- Petra Zlá Tygřík -
29.7.07 12:35

Ahoj lidičkové,

musím se také ohlásit, že jsem se v pořádku vrátil z Dřevohostického malování. Celá tato akce znamenala pro mne zcela novou a nedocenitelnou zkušenost. Musím vyslovit velkou poklonu a uznání všem organizátorům Výtvarného léta - tedy Tonnymu, Olinovi a v neposlední řadě i Pablovi Černoškoví. Zdravím všechny účastníky a těším se opět na naše další malířské setkání.

- Zdenek Vrba - Willy -
29.7.07 20:33

Nazdárek patláčkové,

až pondělní půlnoc mě přivítala doma v Tachově. Pln dojmů jsem totiž z Dřevákova vyrazil na Slovensko a ještě si prima pomaloval kousek za Žilinou.

Tam tak uspořádat plenér. Nádherně zvládnutá krajina Malé Fatry, modravé dálavy kopců a vesničky v údolích s malinkými tečkami červených střech. Jen počasí mě poučilo, že se nejedná o přívětivou atmosféru Dřevohostic, objednanou skvělými organizátory. Bylo to nádherné zakončení toho plenérového snažení. Neuvěřitelná spousta dojmů a hlavně vychytávek získaných od malujících kolegů. Bylo se co učit. Už teď se těším na příští ročník.

- Josef Koutný (JOKO) -
31.7.07 16:09

Plenér v Dřevohosticiach

Všetkých zdravím a chcem poďakovať organizátorom zrazu AO aj plenéru za skvelú organizáciu oboch podujatí.

Cítila som sa tam úžasne dobre a takúto dovolenku si rada zopakujem aj o rok. Už teraz sa na to teším.

- Viera Jablonská -
Viera.Jablonska@savba.sk
31.7.07 19:43

Obzretie sa za výtvarným letom

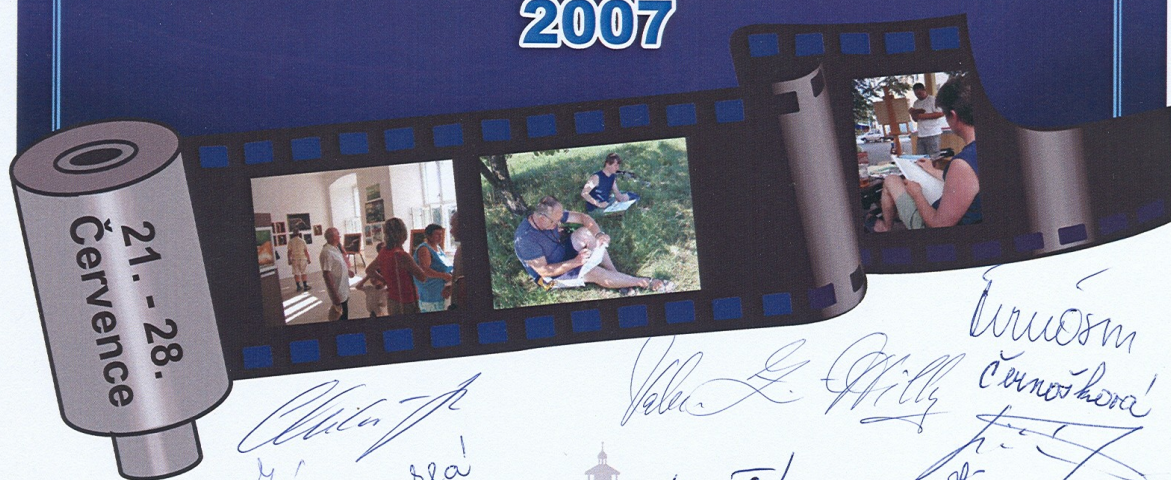
V pondelok po Dřevohosticiach sa ma sam najvyšší sef spýtal, keď ma videl vysmiatu a oddychnutu, ako som sa mala. A ja že vynikajúco a hneď som mu dala protizotazku: Co tu vlastne robim.... a to že akože mam teraz zacat pracovat? Tak sme sa obaja schuti zasmiali. Vytvarne leto bolo balzamom na nervy a rajom pre vznik novych diel. Bolo potesením byť s ľuďmi rovnakeho zmyslania, ktorí svet vnímajú trochu viac cez pocity a dokazu to vyjadrovat svojou tvorbou. Kto mal úsť pocuval, ako veľakrát vznikajú „diela“ obdivuhodne, kto mal oči nevedel sa vynadiťvat a skusal, ci i jemu to pojde od ruky. Chcem poďakovat za mravenciu pracu viacerych, ktorí sa vedno podielali na uspesnom zorganizovaní a priebehu vytvarneho leta a zrazu AO. Velke vďaka Tonny, Olinovi, Pablovi, Lubosovi....a dalsim...

- Ildi Csolleova -
ildics@gmail.com
1.8.07 0:46

Tím budiž řečeno vše. Těšme se na Výtvarné léto Dřevohostice 2008. Pevné zdraví všem a organizátorům zvláště!!!

Pamětní list

Výtvarné léto Dřevohostice
2007

Červenec
21. - 28.
Petr Tygřák
Eliska
22.1
23.1
24.1
25.1
26.1
27.1
28.1

Amart
VOLNÉ SDRUŽENÍ
VÝTVARNÍKŮ MORAVY

Václav L. Willy
Houy Sapa
Urmasm
Černošková
20.1
21.1
22.1
23.1
24.1
25.1
26.1
27.1
28.1

Autor Pamětního listu: Pavel Černošek

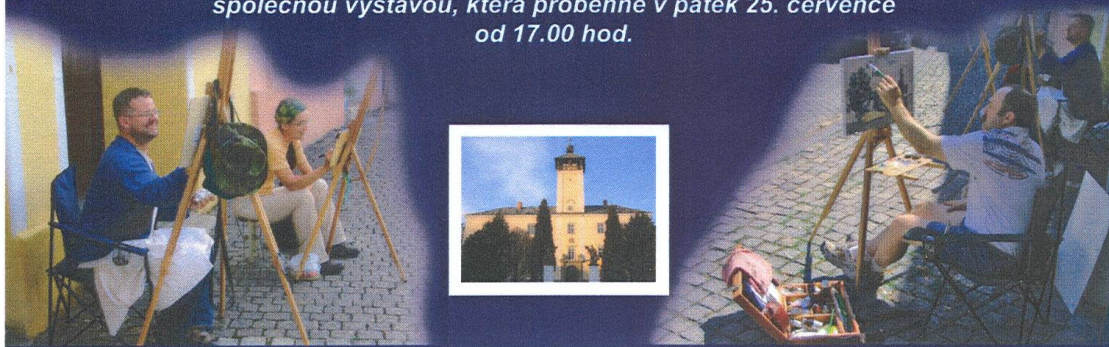
Volné sdružení
výtvarníků Moravy AMART
pořádá:

VÝTVARNÉ LÉTO 2008

na zámku v Dřevohosticích a Přerově
které se uskuteční od 19. do 27. července 2008

Návštěvníci mohou shlédnout volnou tvorbu přímo v plenéru (pondělí, úterý - v Přerově a zbytek týdne v Dřevohosticích a jejich okolí). Výtvarné léto bude zakončeno společnou výstavou, která proběhne v pátek 25. července od 17.00 hod.

TARTAN RPS
Realizace Pozemních Staveb

Garážová sekční vrata
ROFA - VRATA
euroekna, rozkládání balkonů, plast, okna
WWW: www.rofa.ic.cz
e-mail: rofa.vrata@confram.cz

Kabelová televize
Přerov, a.s.

REALITNÍ ČINNOST • ÚVĚRY
www.tipreality.com

DŘEVOSTAVBY • DŘÁŽBY
tipreality@tipreality.com

PARTNEŘI VÝTVARNÉHO LÉTA

Nové Přerovsko

dům barev

VK = DRCMAN
VÝROBA KERAMY

JOLA SHOP
www.jolashop.ic.cz

PAPÍR PLUS
S.r.o.

RADIO HANA
92,3 FM

Nejlepší hudební výběr

Další informace o akci najdete na **Rádiu Haná 92,3 FM**

Dovolujeme si tě jménem Volného sdružení výtvarníků Moravy AMART pozvat na

VÝTVARNÉ LÉTO DŘEVOHOSTICE 2008

které proběhne od 19. do 26. července 2008

Sraz účastníků Výtvarného léta: sobota 19. července od 10.00 do 14.00 hod.

Ubytování: již tradičně tělocvična na zámku v Dřevohosticích

Poplatky (zápisné): 500,- Kč

Uzávěrka přihlášek: přihlášky či dotazy zasílejte nejpozději do 20. června 2008 na e-mail:
sdruzeni.amart@gmail.com

Co budete potřebovat:

- dobrou náladu a materiál potřebný pro malbu
- vzhledem k omezenému množství lůžek nafukovací matraci, spacák či jinou přikrývku
- není k dispozici žádné nádobí, takže dle potřeb – ešus, hrnek, pozlacené příbory :) apod.

Účastnický poplatek:

Účastnický poplatek ve výši 500,- Kč zasílejte prosím na **konto č.: 212247216/0300** (skalní účastníci mohou uhradit na místě). Při odesílání poplatku na výše uvedený účet použij jako variabilní symbol tvé příjmení (abychom měli jasno). Při stornování přihlášky bude vráceno jen 50% poplatku, to je 250,- Kč. Poplatek zahrnuje:

- příspěvek na úhradu nákladů na organizování akce
- jeden malířský podklad (deska nebo plátno o velikosti 40 x 30)
- něco k zakousnutí (dva táborové ohně)

Co jsme si na tebe letos vymysleli?

Týdenní pobyt bude zahájen sobotním uvítacím táborákem. Dále absolvujeme dva dny malování v Přerově, dva dny přímo v obci Dřevohostice a zopakujeme úspěšné malování ve skanzenu Rymice. Ve čtvrtek si znovu posedíme u ohně. Výtvarné léto bude zakončeno páteční výstavou. Zbytek času si může každý naplánovat dle libosti. O programu na další den tě budou organizátoři vždy informovat během večera předchozího dne.

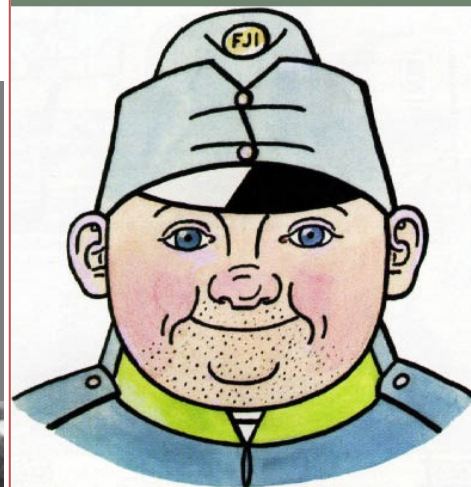
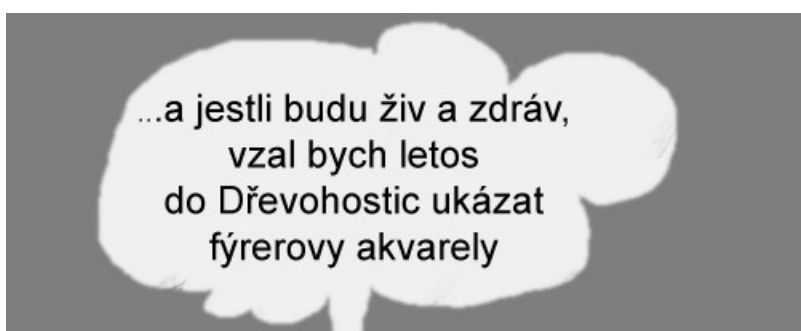
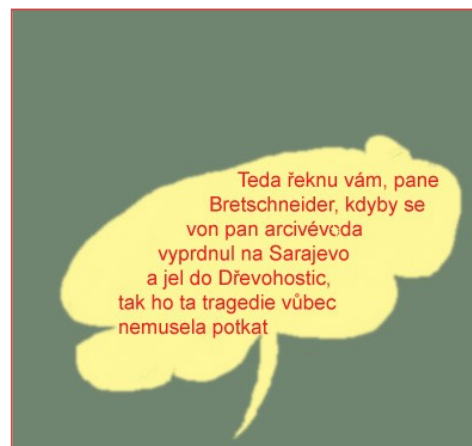
POZOR! Každý účastník léta musí během týdne namalovat jeden obraz (dodaný malířský podklad o velikosti 30x40), který bude patřit po skončení akce organizátorům. Ostatní dílka budou i nadále tvým majetkem a po skončení akce ti budou vrácena.

O případných novinkách či změnách tě budeme včas informovat.

Těšíme se na tvou účast!

Volné sdružení výtvarníků Moravy - AMART

Také pozvánky

Seznam účastníků

1. BARTOŠÍK Jiří
 2. BEZÁK Andy + pes
 3. CSOLLEOVÁ Ildi
 4. ČADA Petr
 5. ČERNOCH Petr
 6. ČERNOŠEK Pavel
 7. ČERNOŠKOVÁ Katka
 8. DUŠIČKA Štefan
 9. HORSKÝ Emil
 10. CHMELARĚ Jiří
 11. CHVÁLA Olda
 12. JABLONSKÁ Vierka
 13. KACERR Radim
 14. KALETOVÁ Karla
 15. KALETOVÁ Markéta
 16. KOUTNÝ Josef
 17. KUBARTOVÁ Lenka
 18. KUBARTOVÁ Naďa
 19. MELIŠOVÁ Jana
 20. NIGROVIČOVÁ Beata
 21. OSTRÁ Lenka
 22. SKOTNICA Martin
 23. SUKUPOVÁ Danica
 24. ŠAFRA Hony
 25. ŠAFRA Jiří
 26. ŠAFROVÁ Helena
 27. ŠČEPAKOVÁ Irena
 28. ŠIŠLÁK Stanislav
 29. ZEMAN Dušan
 30. ZLÁ Petra
 31. ŽAMPACH Jarda
 32. ŽAMPACHOVÁ Marie
- 2 psi

brány zámku až k náměstí. Pořadatelská služba horko-těžko udržuje patřičný odstup davů kulturně naladěných obdivovatelů, vzadu za kaštanem se v hustém cigaretovém dýmu schovává závistivý bledý Jiří Bartoška, jehož provinciální akce (žranice spojená s promítáním přiblblých filmů) pochopitelně nesnese s dřevohostickou kulturní bombou žádné srovnání. Zvukový doprovod několik dechovek, štěkající psi a zvláštností davu jsou i dvě kravky, jedna fialová a jedna veselá. Kolem 11. hodiny přijíždějí první limuzíny s malířskými celebritami. Davy šílí, dívky omdlévají, kravky přežvykují. Je to velkolepý pohled na Mistry a Mistrové, provázené houfy nosičů palet, štětců a osobních psychologů.

Záznam reportáží Radia NARUBY 2

Tu-tu-tu Radio NARUBY 2 – vysílač zámecká věž Dřevohostice (zkušební vysílání)

18. 7. 2008 – pracovní hlášení

Je pátek, otroci, námezdní síly a nedočkavci se objevují v dřevohostickém předzámčí. Také redakce RN2 na služební cyklokoze už je na místě, připravena sdělit žádostivé veřejnosti nejnovější informace, drby a pikantnosti. Hodná Petra Zlá s tygřími manýry už komanduje rozmístění lůžek, instalaci antikoncepčních mříží, instalaci služebního trezoru, o zdroji Kofoly a Zubra ani nemluvě. Její aktivita neutuchá ani při večeri, kdy mobilizuje mozky přítomných a tak se posléze na postelích objevují i jmenovky jako Slamník s hráškem pro princeznu Ildi, Černoškovíc hnízdečko, Mědův pelech, Čadův kotec, Jájín obláček a jiné (nemusíte všechno vědět, máte sem přijet, abyste si to vychutnali). V rámci úspory vody je vyhlášena soutěž o největšího špindíru, ovšem pro případ nouze jsou vedle příslušné vyhlášky pověšeny i klíče od sprch (mimochodem, mnozí spoluobčané ani takové krásné sprchy doma nemají). Táta-máma akce věhlasný dobrák Olin Chvála už je také v plné pohotovosti, chrlí tu jednohubky, tu příkazy hostinským a producentům frgálů (to je pochoutka!), je zkrátka v plné permanenci zajišťující mu trvalou popularitu a doufáme, že i dlouhý život. Pan kastelán Jiří K. se nám od minulého ročníku stačil oženit, tož mu přejeme, aby mu ta životní volba pro prvních padesát let přinášela jenom radost (a pak už to jde samo). Prezident Dřevohostického výtvarného léta Jiří Tonny Chmelař jen kroučí hlavou, jak to jeho spolupracovníci všechno zvládají. Z celého štábu se čeká jen na tiskového mluvčího a vrchního našeptávače Pabla Břidličníka, ten však dorazí až zítra. Radio Naruby 2 se bez něj obejde, máme svoje zdroje informací.

Tu-tu-tu Radio NARUBY 2 – vysílač zámecká věž Dřevohostice (1. část)

19. 7. 2008 - sobota

Bílá paní Dřevohostická pod hrozbou hrubého násilí o minulé půlnoci vyklepala červený koberec, který je nyní rozvinut od

A již se také objevují auta z dálného Západu i vozy s cizokrajnými SPZ, dokonce až ze Slovenska (dříve Horních Uher). Dřevohostice se začínají blyštět mezinárodním leskem. Staří známi z různých koutů světa se objímají, jakoby se rok neviděli. Všichni pak postupně mizí do apartmánů hotelu AMART, kde z nadšení nad setkáním boří všechny příčky a vytvářejí velkou společnou uměleckou noclehárnu.

Pod náporu více než 30 účastníků hotel praská ve švech, i když někteří z nich budou spát doma, neb to mají poblíž, a někteří dokonce ve stanech. Dorazilo i několik psů ušlechtilých plemen (pekingský vořech, tatranský mix), zřejmě používaných k vytváření abstraktních maleb barvou natřeným ocáskem.

Účastníci fasují napnutá malířská plátna ohromujících rozměrů 30 x 40 cm, která zůstávají ve vlastnictví Galerie AMART, ale jejichž bílou barvu přítomní umělci zušlechťují nánosy barev. K plátnu patří též plechovka ZUBRa, což je skutečně

pivo, nikoliv značka terpentýnu.

Po obědě na radnici (nebo „U radnice“) již někteří vybalují fídlátka, nosiči podávají Mistrům tužky a štětce, a ti si ladí „nástroje“. Hodný Tygřík otevírá kasičku a vybírá startovné. Protože někteří nechťejí drobné peníze zpátky, jsou do pokladního deníku zapsány jako „příspěvek na deratizaci“

Den končí táborovou recepcí, na niž mistři řemesla kulinářského rozporcovali prase na unifikované jednotky zvané špekáčky. Mimořádným překvapením po dobu víkendu přítomná asi desetiletá profesionální barmanka a servírka Isabela roznášející Zubra a Kofolu, činíc tak zcela nezištně, protože (citujeme) „maminka a tatínek mi všechno, co potřebuji, koupí“.

Tu-tu-tu Radio NARUBY 2 – vysílač zámecká věž Dřevohostice (2. část)

20. 7. 2008 – neděle

Informace o počasí: je po dešti, oblačno, sluníčko chvílemi dosti štípe

Ačkoliv pořadatelé mínili pro letošek skanzen Rymice vynechat a nechat účastníkům Výtvarného léta volnou ruku, hned několik aut se do skanzenu vydalo. Vzniká tak několik tématicky podobných děl, ovšem každé se zcela jiným barevným a ideovým pojetím a vyzněním, takže každý divák si najde „to své“. Další party ovšem jely po okolí a tak se večer objevuje první várka mistrovských krajin na téma „Morava taková, jaká je či měla by být“.

Vysoká umělecká laťka však dává mnohým zabrat a tak někteří, pod lichou záminkou, že nemají dovolenou (Pěťu Č. nebudeme jako příklad jmenovat, je to kamarád a jinak skromný člověk). Bohužel odjela i servírka Isabela, takže si pro ZUBRA a Kofolu musí každý posílat svého osobního sluhu nebo si chodit sám.

Oběd se opět odehrává „U radnice“ v obvyklou dobu uměleckých bohémů (14.30 – 15 hod), odpoledne se hlavně retušuje a domalovává.

Večer se končí u ohně, kolují Olinovy nakládané tvarůžky (tedy syrečky) a salát. Hudební produkce Kubrtěnky (N.) a Olina (Ch.) je přerušena deštěm, načež se společnost stěhuje do hotelu AMART, kde proběhne promítání filmů a prezentací minulých ročníků a jiných akcí.

Tu-tu-tu Radio NARUBY 2 – vysílač zámecká věž Dřevohostice (3. část)

21. 7. 2008 – pondělí

Informace o počasí: proměnlivo, deštivo

Nejisté počasí zavinilo nejisté plnění výtvarného programu. Dopoledne plánovaný přesun do ulic Přerova byl odložen. Většina přítomných se přesunula do rytířského sálu zámku (rytíři šli do odsunu, žádný tam nezbyl). Tam nám bylo fajn. Vítr nefoukal, světla dost, holé stěny nepotlačovaly fantazii. Obrazů potěšeně přibývalo – podle obtížně zjistitelného součtu (není přesně jasné co obraz už je a co ještě není – je jich už asi 30, což je v podstatě průměr 1 obraz na jednoho účastníka (včetně nosičů a osobních přicmrndávačů).

Kolem poledne dorazil jeden z pantátů AO, Radim K., s fraucimorem, reprezentovaný ovšem pouze Lenkou, která je na něj občas „ostrá“. Současně se počasí alespoň virtuálně umoudřilo a bylo tedy vrchností festivalu rozhodnuto, že se uskuteční autopřesun do Přerova. Kolona připomínající svatbu cikánského barona nebo přesun královského dvora tedy skutečně vyrazila za nadšeného mávání místního i přespolečného obyvatelstva. Protože tvrzení, že „umělci musí být hladoví a trpět zimou“ je fikcí vytvořenou některým z bývalých totalitních režimů, pobyt v Přerově byl zahájen jídlem a pitím na účet veřejné sbírky. Je pravdou, že umělecká aktivita tímto pádem trošinku, ale jen trošinku opadla, což bylo zdařile zamaskováno tím, že několik skupin se rozeběhlo po městě za účelem rekognoskace terénu s cílem nelézt optimální místa pro zítřejší velkoprodukcí uměleckých děl.

(Redakce se nerada, ale ráda chlubí, že teprve nyní mnozí pochopili genialitu šéfmlovky Radia NARUBY 2, který si obraz s přerovským motivem připravil v klidu jak domácí úkol a přivezl si ho hotový.)

Skupinky pátračů se nicméně shodly na to, že za a) v Přerově už není co malovat, za b) něco namalovat se musí, za c) dneska už to nestojí za to. Takže zítra zažije město Přerov kulturní šok, neb občanstvo valící se do zaměstnání bude zakopávat o malíře na každém kroku.

Všichni se tedy přesunuli zpátky do Dřevohostického zámku. Táta-máma akce Olin zatím zpracovával špekáčky do podoby speciálního guláše, kterým posléze sytil jako legendární Kristus všechny přítomné, aby neztratili tvůrčí zápal.

Tu-tu-tu Radio NARUBY 2 – vysílač zámecká věž Dřevohostice (4. část)

22. 7. 2008 – úterý

Informace o počasí: Pomocí úplatku (nazývejme úlitbu bohům pravým jménem) se podařilo počasí umravnit do usměvava.

Brzy po půlnoci, tj. kolem 9. hodiny, došlo k personálním změnám. Odjely dámy Kubrtěnky (Lenka i Nad'a), jakož i soukromý doprovod redakce, krajkářka a bodyguard. Ti ostatní se probrali natolik, že se přesunuli zhruba v téže době do Přerova, kde zaujali strategické pozice na Horním náměstí, pod hradbami, u různých církevních objektů (tím vskutku nejsou myšlena napajedla) a s vehemencí Mistrům vlastní jali se ztvárňovat reálnou i virtuální podobu města. Jejich úsilí zaujalo dokonce i přerovskou kabelovou televizi, která za nimi poslala svůj početný štáb dvou lidí s kamerou a mikrofonom. Zvláště důkladně se věnovali prezidentu DVL 2008 Tonnymu Chmelařovi a mediálnímu mluvkovu akce Pablovi Břidličníkovi, úřady registrovanému jako Černoškovi.

Umělecká práce pokračovala i po dalším obědě pořázeném z veřejné sbírky až do podvečerních hodin, kdy se jednotlivé autem spřízněné skupinky začaly vracet do Dřevohostic, kde dílem okupovaly rytířský sál, dílem malířský altán za účelem dodělávat a vylepšování denní produkce, a po pravdě přiznejme, dílem i prostor vlastního lože za účelem nicnedělání.

Bohové nad jejich dílem dojetím slabě zaslzeli, ale mírný deštík pro tento den již nic fatálního nepředstavoval.

Ač se páni umělci mají za dělnické peníze (řečeno jazykem minulého režimu) jak prasata v žitě (řečeno mluvou lidovou) dostávají přesto někteří ze Slovenska balíčky (pravděpodobně s humanitární pomocí Mezinárodního Červeného kříže). Čehůnům nepošle nikdo nic. Dobře nám tak!

Tu-tu-tu Radio NARUBY 2 – vysílač zámecká věž Dřevohostice (5. část)

23. 7. 2008 – středa

Zpráva o počasí: Dnes nebude zveřejněna, protože se nedá napsat slušnými slovy a neslušná si každý domyslí.

Protože počasí zkolabovalo, byl opětne obsazen rytířský sál. Organizační manager Hodná Tygr Zlá vyhlásila na dnešek volnou zábavu. Bulvární redakce Radia NARUBY 2 to pochopila tak, že

konečně bude o čem psát. Leč jaké bylo překvapení redaktorstva, když pojem volná zábava byl pochopen jako „jde se malovat do rytířského sálu“ místo aby se provozovaly volné mravy. No uznejte, že za těchto podmínek nelze bulvární zpravodajství realizovat bez rizika předem prohraných soudních sporů. V tomto ohledu se tedy pánům umělcům a dámám umělkyním zřejmě dosti krivdí.

Dokonce jsme v obvyklou dobu tj. ve 14 hod společně navštívili krmítko „Pod radnicí“ a jak je nám od dob Pionýra, ČSM a SSM vžito, pojedli jsme jednotnou krmi – smažený sýr s hranolky. Každý za své.

Když šéfmlovka RN2 viděl, že z bulváru nebude nic, rozhodl se, že odjede do lázní (to je takový buržoasní zvyk pravicových individualistů). Bohové kolektivismu mu to ale nechtěli odpustit jen tak... Po 10 km poprvé píchl (ne někoho někomu, ale duši. Nikoliv svoji, ale zadní.) Po výměně se zvedla božstva prudký protivítr a objevila se akutní hrozba deště, přímo jak v antických dramatech typu Troja či Odyssea. Rozum radil se vrátit, vypasený pupek radil pokračovat. Dopadlo to jako obvykle. Rozum byl poslán na prázdniny a šlapalo se dál kopec-nekopec, vítr-nevítr, déšť-nedéšť. Tak to šlo až do Hranic a Teplic nad Bečvou. Už se těším, až si po prázdninách budou kolegové vyprávět, kde všude byli (Dominikánská republika, Thajsko) a blahosklonně se mne optají, kde jsem byl já. A já odpovím: „Byl jsem v lázních Teplice nad Bečvou.“ A dodám „Zadarmo!“. Na další dotazy, jak dlouho a jak jsem to zařídil, otočím oči v sloup, utrousím, že „o tom nemohu mluvit, protože, to víte...“ a česká závist dokoná své zničující dílo místo mne. Po letmé prohlídce lázeňského dvojměstí jsem zase s deštěm v zádech šlapal zpět, jinudy a ještě přes větší kopečky, aby měl energeticky bohatý pupek radost. Ale kilometr před Dřevákovem bohové dopustili, abych píchl podruhé. Popadl jsem tedy cyklokozu za rohy a dovedl ji poslední 45. kilometr pěšky....

A nastojte! Ač již padala tma, v rytířském sále se nekonaly ani teď žádné volnomravnosti a

z umělců padaly hotové obrazy jeden za druhým. Amatéri jsou holt větší profesionálové než profesionálové. Takový Jan Saudek už by měl zaděláno na několik dětí. Jestli to tak půjde dál, bude si muset redakce RN 2 nějaké bulvárnosti narežirovat. (Je však pravdou, že oplodňování probíhalo, ale týkalo se jen nápadů a inspirací, a na to asi nejste zvědaví, jinak byste rovnou přijeli).

Máme zde však kulinařskou zmínku. Lenka Ostrá, ta, co je „ostrá“ na Radima, vybalila jakýsi létající koberec, tu lahvičky, tam hrníčky a zde skleničky, začala s tím vším laborovat, kouzlit, čarovat a zaříkávat a ejhle, z uměleckých rukou jí vycházely různé druhy čajů. Žádný PIGI-čaj, ale samé exotičnosti. Tady názorně vidíte, oč jste přišli, že jste s námi nejeli. Doma jste sice mohli také zmoknout, ale jen zcela fádně, kdežto na Dřevohostickém výtvarném létě jste mohli zmoknout umělecky produktivně a ještě bumbat exotické čaje (O různých dodávkách slovenských a moravských lihovin se ani nezmiňuji, to je v těchto

krajích cosi běžného asi jako čerstvý vzduch).

A jedna informace z bezpečnostních kruhů. Pantáta Radim K. portrétuje všechny přítomné umělce i jednoho neumělce (víte, kterého!) pro databázi identikitů Interpolu pro účely eventuálního pozdějšího policejního vyšetřování.

Zpráva o počasí: Abychom to vystižně charakterizovali, tak řekněme 60 % titanové běloby a 40 % lampové černi, čili celodenní šedivo, mrholivo, deštivo.

Dnes musíme bohužel začít tragickou zprávou. V zámeckém vodním příkopě se kolem desáté hodiny dopolední utopila mladá dívka. Následné policejní vyšetřování ukázalo smutnou souvislost s naší akcí. Sedmnáctiletá Viktorie byla vášnivou fanynkou jednoho z malířů, a když se dozvěděla, že předmět jejího obdivu Štefan D. (Dušička) odjel, aniž jí za 5 dnů pobytu věnoval pozornost, srdceryvně kvílela na zábradlí zámeckého mostu píseň se slovy zhruba: "...musel to být asi světec/, nenechal si podržeti/ tužku ani štětec..." a pak skočila do hlubiny. Tragedie události je umocněna tím, že, jak potvrdil velitel hasičů, který utonulou vylovil, v zámeckém příkopu je vody sotva po kotníky. Tím ovšem události dnešního dne neskončily, ale nabraly na obrátkách. Krátký čas na to se před zámek znovu rozléhal lomoz a hlahol. V obavách, co se asi stalo, jsme vyběhli na most a hle, šohajkové v krojích mlátili do tamtamů, mačkali dudy a točili klikou sirény – africkými a polynésko-moravskými rytmy vítali novou příchozí Irču Šč. (Ščepakovou), která se na reverz uzdravila ze všech zákeřných chorob, aby nepřišla alespoň o část zdejší kulturní bomby sezóny, tedy DVL 2008. (Vezměte si z ní příklad, peciválové doma u monitorů).

Co se hlavní náplně činnosti týče, vcelku v souladu s dlouhodobým programem, malovalo se v Dřevohosticích. Přesněji řečeno, v přestávkách mezi kapkami deště bylo možno nasbírat

potřebné motivy a rychle s nimi běžet do rytířského sálu, a tam je pak v suchu zpracovat. Někteří pilnáškové si ovšem přivezli desítky motivů už domova v šanonech, takže o náměty nouze nebyla. Co se produktivity práce týče, Rembrandt a Hony se mohou jít bodnout. I zpožděná Irča stihla za odpoledne namalovat dva unikátní obrazy. Až se ještě rozšíří její věhlas, může mít každý cenu bratru kolem milionu (€ prosím), tak si jistě spočítáte, že je za vodou. A to jsou tady producenti obrazů, kteří už ani nemají přehled, kolik toho vlastně namalovali, z čehož těží okolní moravské galerie formou černých nákupů od personálu zámku. Obrazy dosud neodcizené se už ani nedají být orientačně spočítat, neboť jsou v zámecké noclehárně, v rytířském sále a když jdete po zámeckých chodbách, musíte dát pozor, abyste o další nezakopli, zatím totiž nevisí na zdi.

Radim Kacerr nás už všechny zportrétoval, tak provádí druhé kolo. Na nás dříve narozených je z toho pak názorně vidět, jak se proces tělesného chátrání urychluje, každý den je znát. Chtěli jsme, aby nám nějakou tu vrásku umazal, ale byl neoblomný a jeho finanční požadavky byly odrazující. Utěšujeme se tedy nadějí, že to budou jakési obrazy Doriána Greye, obrazy budou nadále stárnout a my mládnout (na mně už je to patrné, potřebuji spát několikrát denně, již brzy dojde i na

pampersky). Ve slabé chvílce Radim K. slíbil, že provoz na AO zjednoduší. Protože byl přítom střízlivý, dá se tomu skoro věřit.

Katka Č. (Černošková-Břidličníková) nás krmí výborným moučnickem-dortíkem a tradiční sekanou.

Závěrem dnešní relace si dovolím zneužít funkce poslat touto formou pozdrav svým příznivcům a dobrým známým, především Barborce A., Věře W., Jitce K. (ta má neomluvené „áčko“) oběma dívkám U., a doufám, že se to donese i k Tulipánkovi a Milce U. Willyho prokřiknu písemně osobně, protože je také neomluven (tedy on se omlouval, ale není mu to nic platné – chybí tu). Pochopitelně zdravím všechny na AO, kteří alespoň sledují monitor.

Tu-tu-tu Radio NARUBY 2 – vysílač zámecká věž Dřevohostice (7. část)
25.- 26. 7. 2008 – pátek,sobota

Informace o počasí je nepublikovatelná – lze pouze volat po uplatnění starého (snad ještě platného) britského zákona, který za předpovídání počasí uděluje trest smrti. Ale to by nám macecha EU asi nedovolila.

Nejdříve zprávy, které došly až po včerejší uzávěrce: Romanticky založené dámy si jistě pamatují film Tělesný strážce. Skutečnost dohnala filmovou fikci – za princeznu Ildi dorazil její bodyguard. Ildi rozkvetla do ještě větší krásy, kolem šmejdicím moravským šohajkům naopak povadlo kohoutí péro na klobouku. – Protože lze očekávat, že zítra se již celebrity budou rozjíždět a deštivo neumožňovalo venkovní benátskou noc (navlhnul i ohňostroj), konala se recepce a společenská párty přímo v prostorách zámeckého hotelu AMART. Kromě obvyklého „ejchuchu“ proběhla i špičková společenská akce TOMBOLA. Jména výherců tahala z westernového stetsonu Čajová Lenka. Povyku bylo tolik, že i Bílá paní Dřevohostická to vzdala, opustila zámek a šla radši strašit důchodce do jejich nedalekého zámeckého domova na Lhotsku. Není nám známo, jak to organizátoři zvládli, ale nakonec vyhráli všichni, cenami byly hromádky výrobků, věnovaných sponzory akce (plechovky ZUBRA, palety, blindrámy či sololit

**S konkurencí je
radno zatočit
hned
a rázně**

s napnutým plátnem, alobal ...). Kuriozní cenu vyhrál Stan-Lee - velký kyj s masivními hroty. Očekává se, že bude hájit novou slovenskou měnu euro před náparem rublu z východu. Hlavní cenu – malířský stojan – si odnesla za souhlasného hlaholu přítomných Ildi Csolleová. Pátek: Dopoledne probíhalo už spíše v podobě retuší a drobných dodělávek, pouze Irča ještě pilně malovala, protože si musela napracovat absenci, a Hony brousil s cyklokozou po okolních vsích, aby si mohl doma v klidu připravit další domácí úkol. V Dřevákově se zčistajasna objevila milá a známá osoba, přímo osobnost neboli persona Dr.Jarka (tedy Drechslerová von Melnik an der Moldau und Elbe) a to za účelem likvidace její výstavy, kterou tu měla na zámku během července. Jak přišla a zahlaholila, tak se zase rychle ztratila. Do malířské

společnosti pak rychle pronikl fotograf a malíř Vlád'a Nosek Budějický, který tu má navazující výstavu po Dr. Jarce. Poslední společný oběd v krčmě Pod radnicí byl zakončen silným deštěm a pak už mrholilo až do nočních hodin. Jako obvykle, s přípravou vernisáže se s hanáckým flegmatismem organizátorů začalo asi 50 minut před zahájením a přesto se všechno stihlo. Díla letošní obohatila díla loňská, která zůstala ve vlastnictví Galerie AMART, takže bylo na co koukat. Úvodní projevy pronesli význační představitelé města (Dřevohostice čerstvě povýšily na městys), prezident AMARTu Tonny Chmelař a různé další osoby, pouze ministr kultury se omluvil, že je příliš neznámý na to, aby se mohl na takovéto akci vůbec objevit – ta skromnost mu budiž připsána ke cti (mimochodem, nevíte, kdo je současným ministrem kultury, hulvát Jandák už to myslím není, že?). Pravdou je, že nikomu nechyběl. Ti, kdo viděli své loňské obrazy na útraty města zarámované, potvrdí, že rám, málo platné, korunuje dílo a to nemusí být ničím luxusním. Tradiční, již 15. Dřevohostické setkání dechových hudeb začalo kvůli počasí poněkud rozpačitě, nad druhou stranu měli diváci a posluchači dechovek o důvod více jít se podívat na výstavy (běží jich na zámku souběžně několik s různým tematickým zaměřením). No a pak už začala společenská erose. Tedy nikoliv, že by zúčastnění malíři a malířky spěli k úpadku, ale začali se rozjíždět. Nicméně ještě večer proběhlo promítání shodu přerovské kabelové televize, o němž již dříve padla zmínka, a porota, sestavená z loňských vítězů (Břidličník, Joko Stan-Lee), vynesla verdikt stran nej.... letošních malířů/ek. Tak v pořadí, v jakém to vyhlášovala – 3. místo Ildi, 2.místo Jája Melišová, a vítázom se stal Emil Horský. S tím se dalo bez odporu souhlasit. Všechny rozdávané medaile tedy putují na Slovensko. Současně pak byla dokončena autogramiáda Pamětních listů s tím, že jeden také obdrží Věra W. jako (řekněme) externí účastník.

Táta-máma Olin zorganizoval večeri (kuřecí řízečky a filé, ještě horké, přímo na místo) a zůstal tak věrný své pověsti Moraváka nejen dobrého, ale své svěřence přímo rozmazlujícího. V zájmu historické pravdy a spravedlnosti pak je třeba ještě uvést, že Dřevohostické výtvarné léto 2008 nesla na hřbetě pětice organizátorů prezident Jiří Tonny Chmelař, programová manažerka (či jak to nazvat?) Hodná Petra Tygr Zlá, tiskový a mediální mluvčí organizačního štábu Pablo Břidličník, muž pr všechno Petr Černoch a zmíněný máma-táta Olin Chvála. Zmínit se je třeba ještě o Jirkovi Kasperlíkovi – kastelánovi, na rozdíl od Bílé paní sloužil našim potřebám 24 hodin denně.

Až budete doma číst, můžete jim zatleskat hned u monitoru, protože bez nadšenců jejich typu by akce jako tato prostě nevznikla. A vůbec, nejlépe bude, když jim to napíšete do diskuse AO (www.ao.cz) nebo Galerie AMART (www.amart.ic.cz) protože si to zaslouží. Probírat zde, kdo všechno přispěl například dobrou náladou, vtipem, moučníčkem, historkou či dobrou radou atd. by asi znamenalo opsat seznam účastníků. Zkrátka: Kdo tam byl, ví o čem je řeč, kdo ne, je politováníhodný/á.

Sobota: Smutný to konec – rozchod, ale to už si večer asi přečtete na internetových diskusích, na to už Radio NARUBY 2 nepotřebujete. Loučí se i jeho šéfmlovka Hony. (Mohu pouze slíbit, že reportáže obohacené o skandální foto během několika týdnů opět vyjdou jako .pdf soubor. Doufám, že se fotky jako „Já s ocasem“, „Emil se modlí u vlastního obrazu“ apod. náležitě vyvedou. – to uvádím jen, abych Vás namlsal).

OHLASY na diskusní stránce Amatérské obrazárny

Jarka

17.07.2008, 22:20:22

Vám všem,

kterí jedete na sraz do Dřevohostic přeji především hezké počasí, tak akorát aby nebylo ani horko ale ani zima a hlavně aby nepršelo. Taky vám přeji aby se vaše dílka zdařila a my si je mohli prohlédnout tady v obrazárně. Jinak budu po celou dobu ladit radio abych byla při tom, co se v Dřevohosticích odehrává, doufám, že hlavní reportér je připraven předávat zprávy. Tak ať se daří!!!

Tara

21.07.2008, 16:56:37

Re: 2.část

Je videt ze skvela organizace podniku funguje na plne obratky, jen jeste to pocasi aby mohlo byt uplacano na platno hodne skvostu ceske "kultury". "Uz tady preslapujeme ve fronte na vystavu takovychto del, ktere jeste ani nejsou...ale my verime, ze uz existuji v hlavach a predstavach nasich umnych aocacku. A kdyz prijde troska kapek, co to je, ta neuhasi zadne nadseni a olejovky, ty vodu ani neberou prece. Tak at je Vam spolu blaze a sumne, at stetce klouzaji po cartonu umne... a díky, díky, pane redaktore... a ted si kapicku zdrimnete at to vsechno deni dnes pekne stihnete.....:-) A portrety , ty at nejsou vynechany, aby mohly do reportu take byt dany....:-) Díky Hony, vtipne podano..... :-)

Lubo

21.07.2008, 22:04:53

Re: :o)

Halo halo! Já jsem tady také a jsem celej špinavej od barev. Všichni jsou asi unaveni z těch Dřevohostic. No snad mi to příště vyjde až zase někde bude sraz patlalů. Lu

Kubrtěnka

22.07.2008, 21:32:36

aaaaaach joooo..

aaaaaach joooo..tak jsme se dnes s Nad'ou musely kvůli mým pracovním povinnostem vrátit z Dřevohostic.. aaaach joooo.. bylo tam moc fajn a hned bych se vrátila :-)

Matlala

23.07.2008, 10:17:11

Re: 4.část

Zdravím Dřevákov a rádio Naruby Díky Hony za skvělé komentáře - jako vždy si nezklamal a pobavil. Díky tvým komentům už nesmutním že tam nemůžu být přítomna. Těším se na vaše výtvary i když je uvidím za 14 dnů. Odjíždím do teplých krajín a pokud mě nesežere lev tak se ozvu. Mějte se tam krásně a matlejte ať se máme na co koukat. Matlala Cestovníhorečkumající

Tara

23.07.2008, 17:56:46

Re: Re: 4.část

Ja take, díky nasemu skvelemu "mluvkovi" už nevzlykam a nezoufám, že jsem nemohla být přítomna této "historické" události. Hony, máš to u nás jako v Cyrilice za výborne přiblížení nám celé aktivity na zámku. Jen tam jako díky po sobě vytřeš ty pokapané barvy podlahy ať máš přistě dovoleno se v něm opět setkat. Tak ať se vydaří ten zbytek dne a nepřepírejte se, to se pak muzy chovají k takovým velmi nepřátelsky. Díky, díky, díky.:-)

Hony

23.07.2008, 09:17:35

Technická poznámka

Vysílání 3. a 4. části se uskutečnilo díky vzácnému pochopení pana kastelána Jirky Kasperlíka, jemuž za to redakce RN2 mimořádně vřele děkuje. Rovněž děkujeme všem za příznivé ohlasy.

Meredith

23.07.2008, 14:28:23

Re: Technická poznámka

ahojky, jsi naprosto úžasný reportér, jako bych tam byla:))...

Vodnářka

23.07.2008, 14:20:31

Ahoj. Zdravím Vás všechny. Jak do Dřevohostic, tak do všech ostatních koutů Čech, Moravy a Slovenska.

petr čada

24.07.2008, 20:23:39

Re: Tu-tu-tu Radio NARUBY 2 – vysílač zámekská věž Dřevohostice (5. část) 23. 7. 2008 – středa
...to je tak dlouhý...že tak dlouho neumím číst:-)))tak zejtra to snad dočtu:-)))petr

Veverka

25.07.2008, 11:06:54

Pozdrav

Posílám velké poděkování za pozdrav z tak náročného shromáždění v Dřevohosticích. Celé jaro jsem přemýšlela, jak to udělat, abych se tam taky aspoň na den dostala. Nakonec jsem nic nevymyslela a dobře jsem udělala, protože můj opatrovníček přesně v tuto dobu onemocněl a ležel by tedy v nemocnici na Moravě a já někde na hradě v hladomorně. Všem přeji krásný závěr vašeho malování, vzpomínám na vás a už čekám na obrázky.

jaci

26.07.2008, 11:53:22

Nazdarrek do Dřevákova

Doufám, že jste nezdřevněli, bohužel naše neúčast mě hodně mrzí nevyšlo nám to ani na dva dny, takže snad příští rok nebo spíš určitě. Hony doufám, že za úplatek mi to A vymažeš:))

Tomáš (sukňař)

25.07.2008, 22:34:29

Srdečný pozdrav do Dřevohostic

Ahoj milí plenéristé! Je mi líto, že jste měli tak děsný počasí a zimu jako v říjnu..... Hony a Tony, díky za vysílání Radia Naruby 2! Jste super!

Jarka

27.07.2008, 07:23:23

Re: 7. část

I já lituji, že setkání končí, díky Honyho krásným a vtipným reportážím jsem si připadala jako bych tam byla s vámi. Tím bych ti chtěla, Hony, poděkovat a asi nebudu sama. Zrovna díky i obětavým organizátorům a i vám všem, kteří jste tam byli a možná, že někdy se tam sejdu s vámi všemi i já. Přeji vám všem hezký den!!!

Tonny

26.07.2008, 20:28:00

Tak nám skončil další ročník léta v Dřevohosticích

Tímto chci poděkovat všem zúčastněným za jejich účast na letošním ročníku. Zároveň doufám, že podmínky, které jsme se jim snažili vytvořit, uspojili jejich představy. Doufám že byl letošní ročník v něčem snad novější i pro skalní účastníky. Tak že ještě jednou díky za účast a budu se na některé z Vás těšit již na blížícím se podzimním plenéru v září 2008 a zároveň na dalším ročníku léta v roce 2009. Za Amart Tonny

slunicko

26.07.2008, 14:30:50

Zpatky doma

Zdravím všechny, dorazili jsme z Drevakova v pohode. Rada jsem Vas vsechny videla a doufam, ze uvidim zase. Hony díky za skvele a vtipne reportaze, svůj letající koberec mám sbalený a pečlivě uložený na příští rok:) Mejte se Lenka

Tara

27.07.2008, 18:02:15

Re: Re: 7. část

Dobře odpolednicko všem aoackum vráceným z VL a i tem posmutnělým, co tam nebyli. Tak se konečně byla pani mohla vrátit do svých komnat, protože už jí snad nic a nikdo nevydesí. Hony, tobe cest a chvala, za to, co jsi vytvořil z mála...hahaha... bylo to velmi pěkné pocteníčko a jakobychom tam byli s Vami. I jsme se s tebou projeli na tve kulhavy koze ale snad už je také v pořádku. Ze jste se chovali slušně, o tom svědčí vaše rubriky na místním policejním komisariátu./Potlesk./ Tak uť a díky všem organizátorům, oficiálnímu zpravodaji a také účastníkům za vytvoření hodně nových obrázků. Urcite se budeme mít na co koukat o co obdivovat po dlouhý čas. Tak bravo a potleeeeeeeestk i když jen u monitoru. :-)

Pablo

27.07.2008, 14:51:45

Re: 7. část

Ano děkujeme všichni Honymu za pravidelné zpravodajství, ale musím podotknout, že jste byli ještě o hodně ochuzeni, protože ty nejlepší seance se odehrávaly až v pozdních hodinách a to už Hony ve snu

ležel terén-kozu na další den. =o)) Dále bych ještě doplnil, že na přípravě letošního VL se podílel i Petr Černoch. To je asi vše a zase příště....

Kacerr

28.07.2008, 23:03:13

Re: Re: Re: Re: 7. část
videl sem.. videl..... uplny selebryty

Tara

28.07.2008, 06:37:44

Re: Re: Re: Re: 7. část
Pani, to teda jo, to tady jenom cucime, s kým teď máme tu cest>-) a jestli se s námi přestanou bavit...hm...a
budeme muset poklonkovat a smekat klobouky...kdykoliv je potkáme.. doufám, že se jim to promítne pozitivně na
síle personality na ao.Taky vypadá, že Hony se pekle z malování užíval a prošel více tu jeho frajerku. No jo, ta si
musí nechat všechno od něho líbit a vozit ho i v desti...-:))

Pablo

27.07.2008, 14:51:45

Re: 7. část
Ano děkujeme všichni Honymu za pravidelné zpravodajství, ale musím podotknout, že jste byli ještě o hodně ochuzeni, protože ty nejlepší seance se odehrávaly až v pozdních hodinách a to už Hony ve snu leštil terén-kozu na další den. =o))

StanLee

27.07.2008, 18:25:35

Re: 7. část
Honymu a Rádiu Naruby: poslušne hlásime príchod posádky vozidla č.2 do Bratislavy. V sobotu cestou domov sme utrátili časť zvyšných zásob tvrdej českej meny na pútnickom mieste Hostýn a v meste Kroměříž a priľahlých záhradkách...úžasné miesto na výkon narozličnejších relaxačných cvičení, ale hlavne s nekonečnými množstvom "monet-manetovských" zákutí. Kto to poznáte, čo vy nato ?

Monsberger

26.07.2008, 22:21:44

.....na chvíli si odskočím a hle..... energizer je tady!!!!!!!!!!!!!!!, a v plné parádě !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Pamětní list

Výtvarné léto Dřevohostice 2008

[illegible]

Autor Pamětního listu: Pavel Černošek

Na shledanou v létě 2009!

OBSAH

NAŠI SPONZOŘI	6
AMART	11
O MALÍŘÍCH	13
	Jiří Bartošík 15
	Petr Černoch 19
	Pavel Černošek 23
	Emil Horský 27
	Soňa Hubáčková 31
	Jiří Chmelař 35
	Oldřich Chvála 41
	Josef Koutný 45
	Irena Ščepaková 49
	Věra Wunderlichová 53
	Jiří Pavelčík 57
	Vojtěch Nosek 61
	Antonín Průdek 65
	Lenka Razáková 69
	Klára Studená 73
	Stanislav Šišlák 77
	Petra Zlá 81
	Jana Melišová 85
	Hony Šafra 89
TROCHA HISTORIE	93
Dodatek VÝTVARNÉ LÉTO	99
	2006 101
	2007 115
	2008 135

... další zase někdy příště.